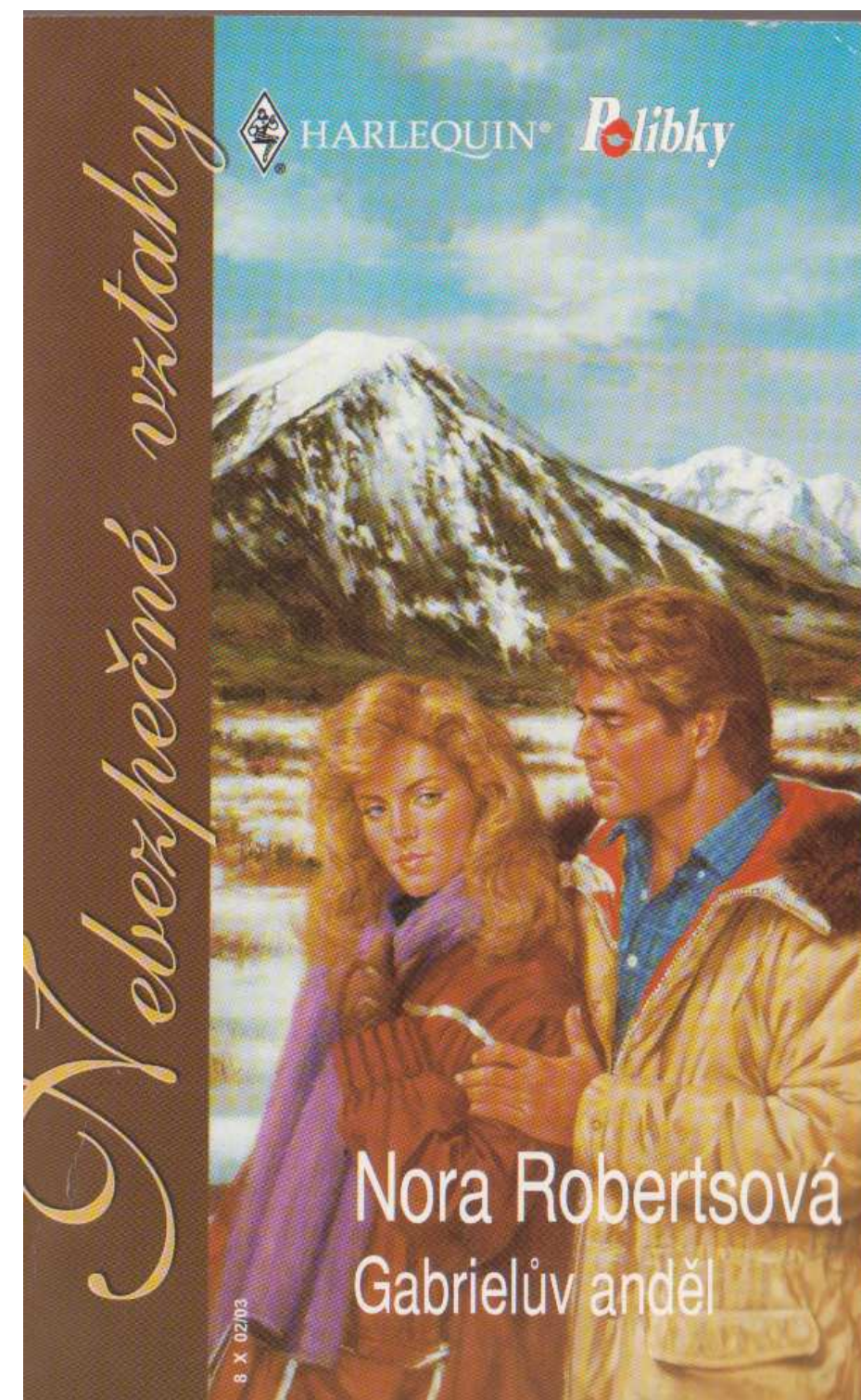

Název originálu: Gabriel's Angel
První vydání: Silhouette Books, 1989
Překlad: Jana Novoiáé
Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© **1981** by Nora Roberts
© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2003
Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Nebezpečné vztahy
ISSN 1644-647X.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého
díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.
Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny
ochrannou známkou.

Cover: Cover Studio COMPTExT, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain
CENA 79 Kč/95 Sk ISBN 83-238-1212-8

Nora Robertsová

GABRIELŮV ANDĚL

 HARLEQUIN®
Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PRVNÍ KAPITOLA

Proklatý sníh. Gabe přeřadil na dvojku a zpomalil džíp, takže jel rychlostí jen málo přes dvacet kilometrů za hodinu. Přes usilovně pracující stěrače viděl před sebou jen bílou stěnu. Sníh se snášel k zemi v obrovských vločkách velikosti malé mužské pěsti. Žádná pohádková zimní krajina.

Tahle bouře je k nepřechkání, pomyslel si, když krokem projížděl další zatáčku. Blahořečil tomu, že se za šest měsíců pobytu dobře seznámil s úzkou, klikatou silnicí z města. Díky tomu mohl jet do značné míry popaměti, nováček by teď tady neměl šanci. I tak mu ramena a týl ztuhly napětím. V Coloradu dokáže být sníh na jaře stejně nebezpečný jako uprostřed zimy. Tenhle zřejmě překvapil nejen obyvatele a turisty, ale i službu zajišťující údržbu silnic.

Zbývalo mu překonat pouhých osm kilometrů, aby vyložil náklad, prohrábl oheň a s šálkem horké kávy nebo sklenicí vychlazeného piva v ruce se z pohodlí své chaty těšil pohledem na dubnovou sněhovou vánici za okny.

Džíp vytrvale bafal a stoupal do svahu jako tank. Neočekávaný sněhový příval prodloužil trvání čtyřicetikilometrové cesty z města domů na trojnásobek. Stěrače zuřivě smetaly sněhové nánosy z předního skla. Okamžiky, kdy bylo vidět na pár metrů, střídaly chvíle bílé slepoty. Pokud bude takto vydatně sněžit dál, do soumraku napadne přes půl metru. Gabe se utěšil pomyslením, že do té doby bude už dávno doma. Kdyby včera neztratil pojem o čase, už by měl dávno potřebné zásoby doma a počasí by se mohl vysmát.

Cesta se zatáčela do lenivého S a Gabe ji opatrně vykroužil. Za normálních okolností se jen nerad pohyboval nebo jel pomalu, ale během zimy si vypěstoval úctu k horám a silnicím v nich. Ochranná svodidla byla dost pevná, ovšem útesy pod nimi přímo nemilosrdné. Nedělal si starosti ani tak z vlastní chyby – džíp byl spolehlivý, stabilní a pevný – ale poblíž mohli být jiní řidiči, jet v protisměru, nebo případně před ním a nezvládnout nástrahy cesty.

Pocítil chuť na cigaretu. Pevně sevřel volant a nutkání přemáhal. Kouřit teď byl přepych. Před sebou má ještě pět náročných kilometrů.

Napětí v ramenou se postupně zmírňovalo. Už víc než dvacet minut nepotkal žádné auto a doufal, že už ani nepotká. Každý, kdo má trochu rozumu, se jízdě v takovýchto podmínkách vyhne.

Viditelnost se ještě zhoršila, takže cestu před sebou musel téměř ohmatávat.

Hlas v rádiu si stěžoval na uzavřené silnice a informoval o odvolaných kulturních a společenských akcích. Gabea pokaždé překvapovalo, kolik

různých schůzí, slavnostních obědů, recitálů a divadelních představení a zkoušek se denně organizuje. Taková je už lidská povaha. Mnozí vymýšlejí, jak dát lidi dohromady, třeba jen kvůli prodeji koláčů a cukroví. On byl raději sám. Jinak by si nekoupil chatu a nepohřbil by se v ní na půl roku.

Samota mu poskytovala svobodu k přemýšlení, práci a léčení, s proměnlivou intenzitou se věnoval všem třem činnostem.

Oddechl si, když spíš pocítil než uviděl, že cesta se opět stáčí vzhůru. Poslední stoupání před odbočkou k chatě, zbývaly mu necelé dva kilometry. Tvář, tuhá a napjatá soustředěním, se uvolnila. Nebyla ani hladká, ani zvlášť hezká. Spíš hranatá a hubená, přesto příjemná. Zakřivený nos byl důsledkem vášnivého sporu s mladším bratrem z doby, kdy byli malými chlapci. Gabe neměl tuhle památku bratrovi za zlé.

Zapomněl si nasadit klobouk, a tak mu dlouhé tmavší blond vlasy padaly neuspořádaně do tváře. Nevěnoval jim příliš péče, před několika hodinami jen pár pročísnutí prsty. Světle zelené oči mu začínaly rudnout vysílením z upřeného sledování nejasného bílého prostoru před vozem.

Pohled na denní počítač kilometrů mu prozradil, že k odbočce mu chybí jen tři čtvrtě kilometru. Vrátil oči na silnici a s hrůzou zjistil, že se k němu ve smyku blíží vůz, nad nímž řidič ztratil kontrolu.

Neměl ani čas zaklít. Strhl džíp doprava právě ve chvíli, kdy se zdálo, že se přijíždějící auto přestává točit kolem své osy. Džíp přeskočil hromadu sněhu navršenou u krajnice, nebezpečně se naklonil, zhoupł a nakonec zastavil. Gabe si oddechl, že se jeho terénní vůz nepřevrátil. Teď mohl jen doufat, že druhý řidič bude mít stejné štěstí.

Auto v protisměru se řítilo bokem vpřed. Řidiči se na chvíli podařilo auto srovnat, ale když ve vzdálenosti několika centimetrů míjelo jeho, přibrzdilo a bezmocně začalo klouzat do blízkosti ochranného zábradlí. Gabe zatáhl ruční brzdu a vyskočil z vozu ve chvíli, kdy druhé auto bočně narazilo do svodidel.

Málem upadl na tvář, ale udržel rovnováhu a přeběhl silnici. Havarované auto bylo teď **o mnoho** menší než před několika okamžiky. Pravá strana byla vtlačená dovnitř, kapota připomínala harmoniku. Hlavou mu bleskla myšlenka, jak by to asi dopadlo, kdyby se opřelo do svodidel stranou u řidiče.

Prodíral se sněhem, aby se dostal k autu. Pak uviděl postavu skloněnou nad volantem. Trhnul dveřmi, ale byly zamčené, a tak se srdcem v krku začal bušit do okna.

Postava za volantem se pohnula. Hustá záplava světlých vlasů spadající na ramena tmavého kabátu prozrazovala, že je to žena. Natáhla ruku a strhla si z hlavy lyžařskou čepici. Pak obrátila hlavu k oknu a podívala se na něho.

Měla mramorově bílou tvář, i rty byly bezbarvé. Ve velkých očích s téměř černými zornicemi se zračil šok. A byla krásná. Umělec v něm viděl

možnosti tváře tvaru kosočtverce, vyčnívajících lícních kostí, plného dolního rtu. Ženiny oči se zavřely a hlava se opřela o volant. Gabe-člověk se probral z okouzlení a znovu začal bušit na sklo.

Žena pohnula víčky a potřásla hlavou, jako by se snažila vzpamatovat. Víčka se konečně otevřela a odkryla temně modré oči. Vstoupily do nich obavy. Rychlým pohybem stáhla okno.

„Jste zraněný?“ zeptala se dřív, než mohl promluvit. „Narazila jsem do vás?“

„Ne, narazila jste do svodidel.“

„Díkybohu.“ Na chvilku jí hlava klesla dozadu na opěrku. Ústa měla vyprahlá a srdce se jí tlačilo do krku. „Na úseku s klesáním jsem dostala smyk.“

Myslela jsem – spíš jsem doufala, že to nějak srovnám, ale pak jsem uviděla vás, a bylo mi jasné, že do vás narazím.“

„Dopadlo by to tak, kdybyste vůz nestočila k zábradlí.“ Prohlédl si přední část jejího auta. Poškození bylo velké, ale šlo jen o karoserii. Havárie mohla dopadnout mnohem hůř. Kdyby jela jen o trochu rychleji... Teď však nebyl čas na spekulace. Obrátil se znovu k řidičce. Studoval její tvář a hledal známky šoku nebo úrazu. „Jste v pořádku?“

„Myslím že ano.“ Znovu otevřela oči a pokusila se o úsměv. „Promiňte. Musela jsem vás pořádně vyděsit.“

„Přinejmenším.“ Gabeův strach už byl pryč, vystřídal ho vztek. Pár set metrů od domova uvázl ve sněhu s cizí ženou, jejíž auto už odtud samo neodjede. „Co v těchhle končinách proboha děláte?“

Přijala jeho zlostná slova klidně. Několik dlouhých, hlubokých vdechů jí pomohlo znovu dosáhnout rovnováhy. Rozepnula si bezpečnostní pás. „Vánice mě donutila se obrátit. Snažila jsem se dojet do Lonesome Ridge, doufala jsem, že tam najdu přístřeší, kde bych přenocovala. Podle mapy je to nejbližší město. Bála jsem se zůstat stát na krajnici, aby do mě někdo nenaboural.“ Podívala se na poškozená svodidla a zachvěla se. „Panebože! Takhle moc jsem je pocuchala! Obávám se, že se mi nepodaří dostat auto odtud.“

„Dnes večer určitě ne.“

Zamračený Gabe strčil ruce do kapes. Potlačil nutkání otočit se, nasednout do džípu, odjet domů a nechat tu ženu, aby se o sebe postarala sama. Sněžení neustávalo a silnice byla zcela prázdná. Těžko by ji odtud odvezlo jiné auto, a než by se k ní dostalo záchranné vozidlo nebo sněhový pluh, mohla by zmrznout. Přesto jeho horší já ho k tomu nabádalo, strašilo nepříjemnostmi a starostmi spojenými s jiným řešením. Nedokázal však nechat ženu v nouzi na holičkách.

„Nejlepší, co můžu udělat – možná vlastně jediné rozumné řešení – je vzít vás s sebou.“ V jeho tónu nebyla ani špetka vlídnosti.

Žádnou ani neočekávala. Málem ho smetla ze silnice, a tak měl na vztek právo. „Mrzí mě to.“

Zatvářil se rozmrzele, uvědomil si, že k ní byl hrubý. „Na kopci je odbočka k mé chatě. Měla byste vystoupit z auta a nasednout do mého džípu.“

„Děkuji, ráda. Nevím, co bych si počala, nebýt vaší nabídky.“ Otřásla se chladem. Otevřeným oknem proudil do auta studený vzduch. „Stejně mě mrzí, že vás obtěžuju, pane...?“

„Bradley. Gabe Bradley.“

„Jsem Laura.“ Vyklouzla z bezpečnostního pásu, který ji bezpochyby zachránil před zraněním. „V kufru mám zavazadlo, vzala bych ho s sebou, pokud vám to nebude vadit.“

Gabe od ní převzal klíče a přistoupil ke kufru. Hlavou mu při tom problesklo, že kdyby dnes vyjel o půlhodinu dřív, byl by už doma – sám a bez starostí.

Kufřík nebyl velký a zdaleka ne nový. Pomyslel si, že tahle žena jen s křestním jménem cestuje dost nalehko. Mumlal si cosi v tomto smyslu, když vytahoval kufřík ze zavazadlového prostoru. Potichu a navíc nesrozumitelně, věděl, že nemá smysl se na ni zlobit ani se chovat neomaleně. Mohlo to být ještě mnohem horší. Kdyby ho neminula a nepodařilo se jí jakž takž zastavit, místo suchých nohou a vyhlídky na šálek kávy se teď mohl shánět po lékařské pohotovosti.

Řekl si, že k ní bude ohleduplnější. Stála a pozorovala ho, sníh jí sedal na nepokryté vlasy. Teprve teď si uvědomil, že je nejen krásná, ale i velmi, velmi těhotná.

„Ach bože,“ bylo jediné, na co se zmohl. „Skutečně je mi líto, že vám působím tolik starostí,“ řekla Laura. „A předem vám chci poděkovat za svezení. Doufám, že si z vaší chaty telefonicky přivolám nějaký vyprošťovací vůz a celou tu nepříjemnost vyřešíme rychle, takže vás nebudu dlouho obtěžovat.“

Nevnímal ani slovo z toho, co říkala. Jako fascinovaný zíral na pořádný kopec pod jejím tmavým kabátem. „Určitě jste v pořádku? Neřekla jste mi, že jste... Nebudete potřebovat doktora?“

„Jsem v pořádku.“ Tentokrát se usmívala. Chlad jí vrátil barvu do tváří. „Skutečně. Dítěti se nic nestalo, jen je trochu znepokojené. Soudím tak z toho, že kope jako o závod. Auto naštěstí po svodidlech spíš jen sklouzlo.“

„Mohla jste se...“ Horečně přemýšlel, co se vlastně mohla. „Rozrušit.“

„Jsem v pořádku,“ opakovala. „Byla jsem připoutaná a sníh, přestože to všechno způsobil, náraz ještě ztlumil.“

Dívala se na něj a cítila, že ho ještě nepřesvědčila. Odhrnula si vlasy pokryté sněhem z čela. Prsty v jemných rukavičkách pokrytých zevnitř hedvábím, začaly v mraze ztrácet cit. „Slibuju vám, že neporodím uprostřed silnice – tedy pokud tu nechcete stát ještě pár týdnů.“

Snad je opravdu v pořádku, když je schopná ironické špičky, řekl si. Usmívala se na něho takovým způsobem, že si připadal jako idiot. Nabídl jí ruku. „Dovolte, abych vám pomohl.“

Tato prostá slova mířila přímo k jejímu srdci. Mohla by spočítat na prstech, kolikrát je slyšela.

Nevěděl, jak zacházet s těhotnými ženami. Kladl si otázku: Jsou křehké? Když si uvědomil, čím vším musí projít, pomyslel si, že asi ne, ale teď najednou před jednou stál a bál se, že se rozsype, jakmile se jí dotkne.

Laura si uvědomovala, jak je silnice kluzká, a proto mu pevně sevřela paži, když přecházeli ke Gabeovu autu. „Je tady krásně,“ řekla, když došli ke džípu. „Ale přiznávám, že sníh se mi líbí víc, když se na něj dívám oknem.“ Vrhla pohled na výšku spodního schodku pod dveřmi. „Myslím, že mě budete muset trochu postrčit. Nejsem tak čilá jako dřív.“

Gabe položil kufřík a přemýšlel, kde ji má uchopit. Pak jí jednou rukou vzal pod loktem a druhou položil pod bok. Laura sklouzla na sedadlo snadněji, než očekával.

„Děkuju.“

Zabouchl dveře a současně zabručel cosi v odpověď. Obešel kapotu a zaujal místo za volantem. Nebyl si úplně jistý, jestli se mu podaří dostat se ze sněhu na krajnici. Vyžadovalo to trochu opatrného manévrování, ale celkem s malým úsilím se dostali na silnici.

Spolehlivý terénní vůz začal stoupat po cestě vzhůru. Laura si po chvíli rozpletla prsty, konečně se jí přestaly chvět. „Nezdálo se mi pravděpodobné, že tady někdo bydlí. Kdybych to tušila, požádala bych o přístřeší. Jinak mě vůbec nenapadlo, že bych se mohla v dubnu dostat do takové sněhové vánice.“

„Míváme je tu i později.“ Na chvíli se odmlčel. Respektoval soukromí jiných stejně důsledně, jako chránil to svoje. Tohle ovšem byly neobvyklé okolnosti. „Cestujete sama?“

„Ano.“

„Není to ve vašem stavu trochu riskantní?“

„Rozhodla jsem se jet na pár dnů do Denveru.“ Zlehka si položila ruku na břicho. „Porod čekám až za šest týdnů.“ Zhluboka se nadechla. Bylo riskantní mu důvěřovat, nemohla si však vybírat. „Žijete sám, pane Bradley?“

„Ano.“

Přešla po něm pohledem, aby si ho mohla prostudovat. Měla k tomu příležitost, Gabe se právě musel plně věnovat odbočování na úzkou zasněženou cestu. Aspoň si myslela, že pod tou běloskvoucí čistotou nějaká cesta je. V jeho tváři se zračila houževnatost a tvrdost. Drsnost ne, pomyslela si, na to je příliš hubená a obličejové kosti drobné. Tak nějak, představovala si, by mohl vypadat mytický vůdce válečníků.

Pak si vzpomněla na naprostou mužskou bezmocnost v jeho očích, když si uvědomil, že je těhotná. Začala věřit, že s ním je v bezpečí. Musela tomu věřit.

Cítil její pohled a celkem snadno četl myšlenky, které se jí honily hlavou. „Nejsem maniak,“ řekl mírně.

„Nevypadáte na něho, a to mě uklidňuje.“ Trochu se usmála, pak se otočila dopředu s sledovala bílou pláň před autem.

Chatu bylo přes husté sněžení sotva vidět, přestože Gabe zastavil těsně před ní. Lauře se příkrčený dřevěný čtyřúhelník s krytou verandou a čtvercovými okny zalíbil. Z komína vycházel kouř a tento pohled v ní vzbuzoval velmi příjemné pocity.

K předním schodům vedla od cesty pěšina z plochých kamenů, nyní samozřejmě zasypaná sněhem. Věčně zelené stromy, teď pod sněhovým příkrovem, stály v prodloužení rohů stavení. Malá, sněhem zasypaná chaloupka v horách byla ostrůvkem bezpečí a tepla.

„Je krásná. Musíte tu být šťastný.“

„Líbí se mi.“ Gabe přešel na druhou stranu, aby jí pomohl vystoupit z džípu. Voní sněhem, pomyslel si, nebo možná víc vodou, čistou panenskou vodou, která na jaře stékala z této hory. „Zavedu vás dovnitř,“ řekl jí a uvědomil si, že jeho vjemy a představy jsou směšné, vlastně spíš nesmyslné. „Můžete se ohrát u krbu.“ Otevřel dveře a uvedl ji dovnitř. „Jděte napřed. Přinesu váš kufřík a svoje nakoupené věci.“

Osaměla. Stála za dveřmi a rozhlížela se kolem sebe. Sníh ve vlasech a na kabátě se roztápel, kapal na tkanou rohožku u dveří.

Obrazy. Laura s otevřenými ústy hleděla na malby. Pokrývaly stěny, byly nakupeny v rozích, v hromadách pokrývaly stolky. Jen některé byly zarámované, většina nepotřebovala žádný rám. Několik nedokončených bylo v různých stádiích rozpracovanosti. Olejomalby v živých, křiklavých barvách vedle akvarelů s jemnými, mlhavými odstíny, které jako by vyskočily ze snů.

Popošla k výtvorům, aby si je lépe prohlédla, a v chůzi se soukala z kabátu. Soustředila se na scénu z Paříže, z Boulognského lesíka. Měla jej v paměti ze svatební cesty do Evropy a při pohledu na obraz jí zvlhly oči a svaly se napjaly. Zhluboka dýchala a nutila se do klidu.

U okna stál malířský stojan, bohaté světlo dopadalo na plátno. Odolala pocitu přistoupit blíž a podívat se na rozpracované dílo. Už tak měla pocit, že se chová poněkud drze.

Přinutila se myslet na prozaické věci. Co bude dělat? Pevně spojila ruce, zaplavil ji pocit zoufalství. Ocitla se v bezvýchodné situaci: auto má rozbité, peníze jí docházejí. A dítě – dítě nebude čekat, dokud se jí nepodaří všechny nedostatky napravit.

Jestli ji teď najdou...

Nenajdou ji. Nesmí. Rozpletla ruce. Nikdo jí dítě nevezme, ani teď, ani jindy.

Dveře chaty za ní se otevřely, Gabe přinesl zavazadla a položil je na podlahu. Svlékl si kabát a pověsil ho na věšák u dveří.

Měl štíhlou postavu, jak to ostatně naznačovala jeho tvář. Přestože měřil přes sto osmdesát centimetrů, štíhlost a zároveň jakási houževnatost jeho postavy vyvolávaly dojem větší výšky, větší síly. Připomíná spíš boxera než umělce, pomyslela si Laura, když sledovala, jak dupáním sklepává sních z bot. Jako člověk pracující venku, a ne muž z elegantního domu a s ušlechtilou krví.

Přestože vzešel z aristokratického prostředí, chodil ve flanelu a manšestru a do venkovské chalupy se dokonale hodil. Laura pocházela ze skromnější rodiny. V mohutném irském pleteném svetru a na míru šité sukni se naopak cítila rozpačitá a nesvá.

V hlavě se jí rozsvítilo. „Gabriel Bradley,“ řekla a ukazovala na stěny. „Musela jsem být dočista popletená. Nedala jsem si to dohromady. Vaše obrazy se mi moc líbí.“

„Děkuju.“ Shýbl se a zvedl obě zavazadla. „Pomůžu –“

„Ne. Není třeba.“ Odešel do kuchyně.

Laura se kousala do rtu. Nebylo pochyb o tom, že její přítomností není nadšený. Po chvíli pokrčila rameny. S tím se nedá nic dělat. Jakmile to budou podmínky jen trochu umožňovat, až bude mít aspoň minimální pocit bezpečí, odjede. Do té doby... do té doby se Gabriel Bradley, umělec desetiletí, bude muset s její přítomností smířit.

Svádělo ji to jít mu z očí a sednout si někam do kouta. Před nějakou dobou by to také udělala, ale okolnosti ji změnily. Šla za ním do kuchyně. Když počítala i dítě, byli tam tři a to bylo na tak malou místnost víc než dost.

„Mohla bych připravit něco teplého k pití?“ Starý sporák se dvěma hořáky vypadal složitě, ale byla pevně odhodlána nevzdat se.

Otočil se a otřel se přitom o její břicho. Překvapilo ho, do jakých rozpaků ho tento letmý dotyk přivedl. A jaké okouzlení pocítil.

„Tady je káva,“ zamumlal a podal jí ještě neotevřenou plechovku.

„Máte kávovar?“

Stál ve dřezu naplněném vodou, Gabe se z něho namočením snažil odstranit skvrny po posledním vaření. Natáhl se pro něj a znovu do ní narazil. Ustoupil dozadu.

„Proč mě nenecháte, abych se o to postarala?“ zeptala se. „Uklidím to tady a uvařím kávu, vy byste zatím mohl zavolat vyprošťovací vůz.“

„Dobrá. Tady je mléko. Čerstvé.“

Usmála se. „Čaj asi nemáte, že?“

„Bohužel ne.“

„Mléko postačí. Děkuju.“

Když odešel, Laura se pustila do práce v kuchyni. Nebyla prostorná, a tak to nevyžadovalo moc úsilí. Použila svůj systém uložení věcí, protože Gabe, jak se zdálo, neměl žádný. Stačila vybalit jen jednu tašku, když se domácí pán objevil ve dveřích.

„Telefon nefunguje.“

„Skutečně?“

„Ano. Je naprosto hluchý. Sníh zřejmě zpřetrhal telefonní vedení. To se tady stává často.“

„Ach.“ Laura stála s plechovkou polévky v ruce. „Bývá dlouho mimo provoz?“

„To záleží na okolnostech – v daném případě na tom, jak dlouho a vydatně bude sněžit. Někdy nefunguje pár hodin, jindy týden.“

Zvedla obočí.

Pak si uvědomila, že je vážný. „Zdá se, že jsem zcela ve vašich rukou, pane Bradley.“

„V takovém případě mi raději říkejte Gabe.“

Laura se mračila na plechovku s polévkou. Když se všechno pokazí, je třeba pokusit se co nejlépe toho využít.

„Chcete trochu polévky?“

„Ano. Já... uložím vaše věci do ložnice.“

Laura prostě přikývla a začala pátrat po otvíráku na konzervy.

Bude to s ní složité, říkal si Gabe, když nesl kufr nezvaného hosta do svého pokoje. Ne že by byl odborník, pokud šlo o ženy, nedalo se však ani říct, že by v tomto oboru mužského vzdělání byl nováčkem. Sdělení, že telefon je hluchý a jsou zcela odříznuti od světa, v ní nevyvolalo ani mrknutí. Vlastně je odříznuta od všech kromě něho.

Gabe se podíval do postříkaného zrcadla nad otlučeným toaletním stolem. Pokud se pamatuje, ještě žádná žena ho nepovažovala za neškodného. Po tváři mu přeběhl rychlý, drzý úsměv. Ani takový nebýval, pokud si pamatuje.

Tohle ovšem byla naprosto jiná situace. Mohl se sice bavit několika zdravými fantastickými představami spojenými s neočekávanou dámskou společností, ale to bylo asi tak všechno.

Její tvář. Na tomto druhu krásy bylo cosi kouzelného, cosi těžko vyslovitelného. Člověk začal být při pohledu na ni neklidný a do mysli se mu vkrádaly všelijaké představy.

Ovšem u představ by jeho úsilí skončilo, i kdyby nebyla těhotná.

Fantazie. Nikdy neměl smysl pro flirtování a známosti na jednu noc. Tím spíš se necítil na žádný vážnější vztah. Po několik posledních měsíců byl jeho údělem celibát. Touha malovat ho úplně ovládla a neponechávala místo pro žádnou jinou touhu.

Ale z praktického hlediska vzato – měl hosta, osamělou ženu ve vysokém stupni těhotenství, ženu velmi uzavřenou. Nezapomněl, že mu prozradila jen své křestní jméno a nesdělila žádnou informaci o tom, kdo je a kam a proč cestuje. Na druhé straně bylo nepravděpodobné, že by vykradla banku nebo ukradla nějaké důležité tajemství pro Rusy, a tak z ní vysvětlení nepáčil. Kvůli sněhu a odlehlosti chaty pravděpodobně zůstanou nějakou dobu spolu a snad bude mít možnost o tiché a záhadné Lauře zjistit víc.

Předmět Gabeových úvah se díval na prázdný talíř v ruce, který nejasně odrážel její obraz. Co bude dělat? Jak se dostat do Denveru nebo Los Angeles či Seattlu – jakéhokoli města dost vzdáleného od Bostonu – když je uvězněna tady? Kéž by dnes ráno necítila tak naléhavou potřebu změnit místo pobytu! Kdyby zůstala v malém pokoji v tom tichém motelu ještě jeden den, měla by teď rozhodování o sobě samé plně v rukou.

Místo toho je teď tady s cizím člověkem a v nejbližších hodinách, a dokonce i dnech nemá možnost se odtud hnout. Není tu ovšem s ledajakým člověkem, uvědomila si. Gabriel Bradley je umělec, dokonce uznávaný a bohatý umělec ze zámožné, vážené rodiny. Naštěstí ji nezná, tím si je Laura jistá. Co by se stalo, kdyby věděl, o koho jde a před kým utíká? Pokud věděla, Eagletonovi byli s rodinou Bradleyů blízce spřáteleni.

Ochranitelským pohybem si pohladila mohutně vyklenuté břicho. Nevezmou jí její dítě, ať mají sebevíc peněz. Je jenom a jenom její. Nesmí se jim to podařit a podmínkou toho je, aby před nimi dokázala utajit, kde se zdržuje.

Položila talíř a obrátila pozornost k oknu. Bylo zvláštní dívat se ven a nic nevidět. Probouzelo to v ní příjemné, klidné vědomí, že stejně tak nikdo zvenku nemůže vidět dovnitř. Vědomí, že je oddělena ode všech – vlastně ne ode všech – opravila se, když si vzpomněla na Gabea.

Možná je pro ni tato kalamita naopak požehnáním. K Lauřině kladným vlastnostem patřilo hledat na všech nevyhnutelnostech tu lepší stránku.

Skutečnost, že ona v tomhle počasí musí zůstat v Bradleyově chatě, na druhé straně znamená, že nikdo nemůže sledovat její stopu. A koho by napadlo hledat ji v nějaké malé chatě skryté v horách? Cítila se tady bezpečně, a to je teď nejdůležitější.

Slyšela, jak se Gabe pohybuje ve vedlejší místnosti, slyšela zvuk jeho bot na podlaze, pád polena vhozeného do ohně. Po mnoha měsících samoty vnímala zvuky způsobené druhou lidskou bytostí jako příjemné.

„Pane Bradley... Gabe?“ Vešla do místnosti a viděla, jak upravuje zástěnu před ohništěm. „Mohl *byste* sklidit ze stolu?“

„Sklidit ze stolu? Nevím, co máte na mysli.“

„Dát věci ze stolu, abychom si k němu mohli sednout... a najíst se.“

„Rozumím. Ano.“

Opět zmizela, zatímco on přemýšlel, co udělat se všemi těmi barvami a štětci, napínacími rámy a vůbec s nepořádkem na piknikovém stole, který kdysi sloužil jako jídelní. Otrávený omezováním svého prostoru rozprostřel své náčiní po celém pokoji.

„Udělala jsem i pár chlebíčků.“ Zprohýbaný plech na pečení použila jako podnos a nesla na něm misky, talíře a šálky. Rozpačitý a nabroušený Gabe od ní provizorní táč převzal.

„Neměla byste nosit těžké věci.“

Překvapeně zvedla obočí. Nebyla zvyklá, aby o ni někdo pečoval. Překvapení vystřídala vděčnost, usmála se.

„Děkuju, ale jsem opatrná.“

„Kdybyste byla opatrná, ležela byste ve své posteli s nohama nahoře, neuvízla byste s nabouraným autem ve sněhu a nesesedla teď tady se mnou.“

„Na *kdyby* znám jedno přísloví. A kromě toho pohyb a cvičení jsou i v těhotenství důležité.“ Posadila se a nechala ho rozestavit nádobí po stole. Se zavřenýma očima nasála vzduch. „To jídlo docela voní. Doufám, že jsem nespáchala ve vašich zásobách příliš velkou díru, ale jak se jednou dám do vaření, nejsem k zastavení.“

Gabe zvedl půl housky obložené křupavou slaninou, sýrem a na plátky pokrájenými skleníkovými rajčaty. „Zdá se, že toho nebudu litovat.“ Popravdě řečeno měl ve zvyku jíst nad kuchyňským dřezem přímo z pánve. Právě se přesvědčoval, že teplé jídlo připravené s laskavou péčí a bez spěchu chutná z talíře mnohem lépe.

„Ráda bych vám za nocleh a jídlo zaplatila.“

„S tím si nedělejte starosti.“ Pochutnával si na polévce ze škeblí, zahuštěné zeleninou a přitom si ji prohlížel. Měla ve zvyku vystrkovat bradu, projev hrdosti a vůle. Spolu s pokožkou smetanové barvy a hladkosti a štíhlým krkem to tvořilo zajímavý kontrast.

„To je od vás laskavé, ale já raději zaplatím.“

„Tohle není Hilton.“ Všiml si, že na sobě nemá žádné šperky, ani jednoduchý zlatý prsten. „Vy jste do přípravy jídla vložila práci, takže jsme vyrovnáni.“

Chtěla se přít, vlastně to chtěla její pýcha – ale popravdě měla kromě peněz pro dítě, zašitých pod podšívkou kufru, jen velmi malou hotovost. „Jsem vám velmi vděčná.“

Srkala mléko, přestože jí moc nechutnalo. Zato jeho káva jí voněla bohatě a báječně. Ale také zakázaně.

„Jste dlouho v Coloradu?“ chtěl vědět.

„Asi šest nebo sedm měsíců.“ Ten časový údaj vymyslela opravdu dobře. Podle vzhledu chaty, z níž se dalo soudit na intenzitu jeho malování, odhadla, že čtení novin nevěnuje příliš času. A televizor nikde nezahlédla, takže by v něm nic nemělo vzbudit podezření.

„Musí to být moc příhodné místo k malování.“

„Zatím.“

„Nemohla jsem uvěřit vlastním očím, když jsem vešla. Hned jsem poznala vaše práce. Vždycky jsem váš styl obdivovala. Můj... někdo, koho znám, si koupil pár vašich obrazů. Na jednom z nich je hluboký les a člověku se při pohledu na obraz zdá, že by do něj mohl přímo vstoupit a být v něm docela sám.“

Věděl, co má na mysli, měl při pohledu na tento svůj obraz stejný pocit. Nejasně si pamatoval, že byl prodán někam na východ. New York, Boston, možná Washington. Kdyby jeho zvědavost byla dost silná, stačilo by zavolat agentovi – ten by jeho paměť jistě osvěžil.

„Neřekla jste, odkud cestujete.“

„Nepokračovala v jídle, i když ji chuť opustila. Jak se mohla dopustit takové hlouposti, že obraz popsala? Koupil ho Tony, vlastně spíš luskl prsty, a jeho právníci ho koupili jeho jménem, protože se Lauře tak líbil.“

„Krátce jsem pobývala v Dallasu.“

Strávila tam skoro dva měsíce, než zjistila, že jsou jí na stopě detektivové najatí rodinou Eagletonových.

„Nemluvíte jako Texasanka.“

„Máte pravdu, nemluvím. Asi proto, že jsem žila po celé zemi.“ To bylo dost blízko pravdy a Laura, která lhala jen s odporem, se mohla zase začít usmívat. „Ani vy nejste z Colorada,“ přešla do protiútku.

„Pocházím ze San Franciska.“

„Ano, vzpomínám si, že jsem to četla v jednom článku o vás a vaší práci.“ Ráda by udržela rozhovor na tomto poli. Ze zkušenosti věděla, že pozornost mužů lze snadno odvést od nebezpečného tématu, stočí-li se rozhovor na ně.

„Vždycky jsem toužila podívat se do San Franciska. Je to zřejmě překrásné město. Kopce, záliv, staré domy.“ Vzdychla a přitiskla si ruku na břicho.

„Co se děje?“

„Dítě je trochu neklidné.“ Usmála se, ale Gabeovi neušla únava v jejích očích a bledost obličeje.

„Poslyšte, sice se v těhotenských problémech nevyznám, ale rozum mi říká, že jste toho dnes prožila víc než dost a to správné místo pro vás je teď postel.“

„Jsem opravdu unavená. Jestli vám to nebude vadit, ráda bych chvílku odpočívala.“

„Postel je tamhle.“ Vstal, a protože si nebyl jist, že Laura může sama vstát a jít, nabídl jí ruku.

„O nádobí se postarám později...“ Její slova se rozplynula do ztracena a podlomila se jí kolena.

„Vydržte.“ Gabe ji objal a při dotyku jejich těl měl zvláštní pocit, že se dítě pohnulo.

„Promiňte. Byl to pro mě dlouhý den a zřejmě jsem to přehnala.“ Věděla, že by měla jít sama, ale dotyk pevného těla statného muže, když se o něj opírala, jí byl příjemný. „Trochu si zdřímnu a hned mi bude líp.“

Nechystala se rozsypat, jak se trochu obával, ale připadala mu jakási měkká, jemná, představoval si, jak se mu rozpouští v rukou. Rád by ji utěšil, rád by ji dál držel v náručí, aby se o něj mohla s důvěrou opřít. Najednou zatoužil, aby ho potřebovala. Ale rychle se vzpamatoval, v duchu si vynadal do bláznů a zvedl ji.

Laura začala nesměle protestovat, i když jí bylo příjemné, že nemusí stát na vlastních nejistých nohou. „Musím vážit tunu.“ Usmála se, přestože ji únava tlačila k zemi. „Jste skutečný kouzelník, Gabe.“

Jeho neohrabanost se začala rozplývat, jak s ní procházel dveřmi do ložnice. „Neměl jsem zatím mnoho příležitostí flirtovat s těhotnými ženami.“

„To je v pořádku. Nahradil jste si to záchranou jedné těhotné ženy ze sněhové bouře.“ S očima napůl zavřenýma vnímala, jak ji pokládá na postel. Nebyla nic moc, jen matrace a zmačkané prostěradlo, ale Laura se v ní cítila jako v nebi. „Moc bych vám chtěla poděkovat.“

„Děláte to přibližně každých pět minut.“ Přetáhl přes ni poněkud opotřebovanou prošívanou přikrývku. „Pokud mi chcete opravdu poděkovat, dobře se vyspěte a s porodem počkejte, až budou silnice průjezdné.“

„Říkáte to dost nepokrytě, Gabe. Ale aspoň jste poctivý.“

„Ano, to jsem.“

„Zkusíte, jestli zatím neopravili telefonní vedení?“

„Dobrá.“ Viděl, že už skoro spí. Na chvíli ho hryzalo špatné svědomí, že je na bezbrannou ženu tvrdý. Vypadala tak slabá, jako by neměla sílu ani odehnat mouchu. „Mám vám zavolat někoho blízkého? Vašeho manžela?“

Na tahle slova otevřela oči. Byly zastřené únavou, ale když se vpily do jeho, Gabeovi bylo jasné, že není zralá k počítání.

„Nejsem vdaná,“ řekla velmi jasně. „Nemám, komu bych zavolala.“

DRUHÁ KAPITOLA

Ve snu byla Laura sama. To ji neděsilo. Strávila velkou část života sama, cítila se proto o samotě příjemněji než v davu. Sen byl mlhavý – jako obraz moře, který viděla na stěně Gabeovy chaty.

Bylo to zvláštní, dokonce slyšela v dálce šumět a šplouchat oceán, přestože část její bytosti věděla, že právě pobývá v horách. Procházela se perlově barvenou mlhou, naslouchala vlnám. Pod chodidly cítila pohybující se písek, teplý a měkký. Cítila se bezpečně, silná a podivně lehká. Už dávno neměla takový pocit lehkosti a volnosti.

Věděla, že sní. Tak dobře se ještě nikdy v životě necítila. Kdyby mohla převzít tuto roli a řídit v ní svůj osud, zůstala by v této jemné fantazii navždy. Bylo by tak snadné udržet víčka zavřená a setrvávat v pokojném snu.

Pak zaplakalo dítě. Křičelo. Při tom pronikavém a intenzivním nářku se jí rozbušila tepna ve spánku. Začala se potit, čistá bílá mlha se změnila v tmavou, děsivou šed'. Vzduch už nebyl teplý, plíživý chlad pronikal až do morku kostí.

Zdálo se, že křik přichází ze všech stran a současně odnikud, odrážel se od stěn a vracel se. Prorážela si cestu mlhou, sotva popadala dech. Mlha stále houstla, obklopovala ji úžeji. Pláč se stával naléhavějším.

Srdce jí tlouklo až v krku, dech se jí prodíral plícemi se zvláštním sípavým zvukem, ruce se jí třásly.

Pak uviděla kočárek s hezkou bílou přikrývkou a růžovými a modrými volánky krajek. Obraz byl tak úžasný, až se jí podlomila kolena.

„Už je všechno v pořádku,“ mumlala, když brala dítě do náručí. „Teď už bude všechno dobré, už jsem u tebe.“ Tvář jí ovanul teplý dech dítěte, když je houpala a konejšila. Cítila jemnou vůni dětského zásypu. Houpala děťátko na rukou, něžně mu cosi šeptala a uklidňovala je. Přitom mu z tvářičky sundávala lehkou přikrývku.

Žádné dítě tam však nebylo, nebylo tam nic. V rukou držela jen prázdnou přikrývku.

Gabe seděl u stolu a kreslil Lauřinu tvář. Zrovna o ní přemýšlel, když uslyšel její sténavý výkřik. Byl tak dlouhý a zoufalý, že zlomil tužku na dva kusy. Vyskočil a běžel do ložnice.

„Co se stalo?“ Vzal ji za ramena. Trhla sebou tak silně, že měl co dělat, aby zvládnul své i její leknutí. „Lauro, uklidněte se! Máte bolesti? Řekněte mi, co se děje.“

„Vzali mi dítě!“ Do hlasu jí pronikala hysterie spojená se zlostí. „Pomozte mi. Vzali mi dítě!“

Bojovala a cloumala s ním silou, která v něm vyvolala posvátnou bázeň.

„Nikdo vám je nevzal, ještě se vám nenarodilo.“ Instinktivně ji objal. „Něco se vám zdálo. Nikdo nemá vaše dítě. Je tady.“ Vzal ji za zápěstí – pulz jí bušil jako kladivo – a položil jí dlaň na břicho. „Jste tu v bezpečí, oba jste v pořádku. Vždyť je můžete cítit! Odpočiňte si.“

Ucítila život pod dlaněmi a sesunula se k němu. Její dítě je v bezpečí, je ještě v ní a tam se ho nikdo nemůže dotknout, uškodit mu, vzít jí ho. „Mrzí mě, že jsem vás vyděsila. Byl to jen nepříjemný sen.“

Aniž by si to uvědomoval, hladil ji po vlasech, kolébal ji, jako ona ve snu své dítě, konejšil ji. „V zájmu vás obou si teď odpočiňte.“

Přikývla, cítila, že je pod ochranou a přátelskou si řečnou. Tyto dva pocity byly pro ni v uplynulých pětadvaceti letech života poměrně vzácné.

„Jsem v pořádku, skutečně. Zřejmě opožděný šok z nehody.“

Odtáhl se od ní, přestože by ji nejraději dál držel a ochraňoval. Cítil, že by pro její bezpečí udělal všechno, a sám se tomu divil. Nechápal totiž, odkud se to v něm bere. Bylo to skoro, jako by se len znepokojivý sen zdál jemu, nebo byl jeho účastníkem.

Sníh za oknem nepřestával padat, tvořil bílé závoje visící z oblohy. Do pokoje propouštěl jen slabé nažloutlé světlo. Přesto ji viděl jasně, stejně jako ona jeho. Chtěl odpovědi, a chtěl je hned.

„Lauro, žádám vás o upřímnost. Za normálních okolností bych respektoval vaše právo na soukromí, ale právě teď jste bůhví na jak dlouho pod mou střechou. Proto mi o sobě povězte víc a už žádné lhaní.“

„Nelžu vám.“ Řekla to klidně a přesvědčivě, že jí skoro uvěřil. „Nerada jsem vás rozzlobila.“

„Před kým utíkáte, Lauro?“

Neřekla nic, jen se na něho dívala temně modrýma očima. Díval se na ni přísně, ona však pohled neodvrátila. Vyskočil a začal přecházet po pokoji. Náhle si znovu sedl na postel a vzal ji za bradu. Byla naprosto tiše, Gabe by přísahal, že přestala i dýchat. Přestože to bylo směšné, zdálo se mu, jako by se připravovala na ránu.

„Vím, že máte potíže, těžko se to dá přehlednout. Rád bych věděl jak velké. Kdo vás pronásleduje a proč?“

Zase nic neřekla, jen se instinktivně pohnula. Jako by chtěla chránit své dítě.

Usoudil, že právě dítě je těžištěm problému Začne proto u něj. „Dítě má otce. Utíkáte před ním?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak před kým?“

„Je to složité.“

Zvedl obočí a kývl hlavou k oknu.

„Chybí nám tady skoro všechno kromě času. Může trvat týden, než upraví hlavní silnice tak, že budou sjízdné.“

„Až budou, odejdu. Čím méně toho budete vědět, tím líp pro nás oba.“

„Taková výmluva neobstojí.“ Chvilku mlčel, snažil se uspořádat si myšlenky. „Mám dojem, že dítě je pro vás velmi důležité.“

„Ano, nic není ani nemůže být důležitější.“

„Myslíte si, že napětí, které prožíváte, vašemu dítěti svědčí?“

Jeho slova měla okamžitý účinek, v jejích očích spatřil lítost, starost, náznak uzavírání se do sebe. „Jsou věci, které nemůžu změnit.“ Zhluboka se nadechla. „Uznávám, že máte právo se ptát.“

„Ovšem vy nemáte v úmyslu odpovídat.“

„Divíte se? Neznám vás. Musím vám důvěřovat, protože nemám na výběr. Můžu vás jen požádat, abyste vůči mě zaujal tentýž postoj.“

Oddálil ruku od její tváře. „Proč bych měl?“

Stiskla rty, protože si uvědomovala, že Gabe má pravdu. Ale pravda někdy nestačí. „Nespáchala jsem zločin, lidé zákona mě nepronásledují.

Nemám žádnou rodinu, nepátrá po mně manžel. **Stačí** to?“

„Ne. Pro dnešní večer se s tím spokojím, protože se musíte vyspat, ale zítra budeme v tomhle rozhovoru pokračovat.“

Byl to jen odklad, ale Laura se naučila být vděč**na** i za maličkosti. S přikývnutím čekala, až dojde ke dveřím. Jakmile se zavřely a kolem se rozhostila tma, lehla si. Trvalo však dlouho, moc dlouho, **než** usnula.

Probudila se do ničím nerušeného absolutního lichá. Otevřela oči á čekala, až se jí vrátí paměť. Spala už v mnoha pokojích na tolika místech, že na chvilkovou zmatenost po probuzení byla zvyklá.

Pamatovala si všechno... Gabriel Bradley, bouřka, chata, noční můra. A při probuzení pocít bezpečí v jeho náruči. Bezpečí bylo samozřejmě jen dočasné a jeho náruč nebyla pro ni. Povzdechla si a otočila hlavu, aby se podívala z okna.

Sníh stále ještě padal, bylo to skoro neuvěřitelné. Vločky sice byly menší a padaly řidčeji, přesto jim nebyl konec. Dnes určitě neodjede.

Podložila si tvář rukou a pokračovala v pozorování. Bylo snadné přát si, aby sníh nikdy nepřestal padat. Mohla by tady zůstat v bezpečí a izolaci, chráněna před ostatním světem. Ale čas, jak dokazovalo dítě, které nosila, se nezastaví. Vstala a otevřela kufr. Musí se dát do pořádku, než se setká s Gabem.

Chata byla prázdná. Mělo by jí to přinést úlevu. Místo toho v ní příjemný oheň a leštěné dřevo nábytku navodily pocit osamělosti. Chtěla ho tady mít, i kdyby tu z něj byly jen zvuky pohybu po vedlejší místnosti. Ať šel kamkoli, určitě se vrátí.

Vydala se do kuchyně podívat se, co se dá dělat se snídaní.

Do očí jí padlo asi půl tuctu kreseb rozházených po piknikovém stole. Přestože šlo o hrubé kresby tužkou nebo uhlem, malířův talent byl nesporný. Zajímalo ji, jak ji vnímá někdo jiný – vlastně si přála vědět, jak ji vnímá Gabriel Bradley.

Oči se jí zdály být příliš velké, příliš vystrašené. Ústa zase moc jemná, příliš zranitelná.

Mračila se na kresbu a přejížděla po ní prstem. Svou tvář viděla nesčíslněkrát na lesklých fotografiích, pózovala z nejlepších úhlů oblečená v hedvábí a kožešinách, ověšená šperky. Její tvář a postava prodaly spoustu parfémů, šířila bohatství v oděvech a špercích.

Laura Maloneová. Skoro zapoměla na tu ženu, o níž prohlásili, že bude tváří devadesátých let. Ženu, která, obrazně řečeno, držela osud ve vlastních rukou. Byla pryč, vymazaná.

Žena na Bradleyho kresbách byla jemnější, kulatější, určitě křehčí. A přesto se zdála být silnější. Laura zvedla kresbu a studovala ji. Nebo možná chtěla vidět sílu, potřebovala ji vidět.

Přední dveře se otevřely. Otočila se, kresbu tužkou pořád ještě držela v ruce. Gabe, celý zasněžený, dveře kopnutím zavřel. V náručí nesl dřevo.

„Dobré ráno,“ přivítala se s ním. „Spousta práce?“

Cosi zabručel a setřásl sníh z bot. Popošel k bedně na dřevo u krbu a nechával za sebou mokré stopy. „Myslel jsem, že budete spát déle.“

„Spala bych,“ poklepala si na břicho, „ale ono ne. Můžu připravit něco k snídani?“

Svlékl rukavice a odhodil je na krb. „Už jsem si • něco vzal. Najezte se sama.“

Laura čekala, dokud si nesvlékl kabát. Zřejmě se k sobě budou dále chovat opatrně přátelsky.

„Řekla bych, že sněžení trochu polevuje.“

Sedl si na okraj krbu a zul si boty. Šněrování měl **plné** ztvrdlého sněhu. „Teď je tam skoro metr sněhu a nevypadá to, že by před polednem přestal padat další.“ Vytáhl cigaretu. „Chovejte se tady jako doma.“

„Připadá mi to, jako bych byla doma.“ Zvedla kresbu. „Lichotíte mi.“

„Ani ne, jste krásná,“ řekl neformálně a položil boty na krb, aby vyschly. „Zřídka kdy dokážu odolat, když můžu kreslit krásné věci.“

„V tom případě jste šťastný.“ Položila obrázek zpět na stůl. „Je mnohem příjemnější umět zachytit krásné věci než být krásný.“

Gabe se na ni překvapeně zadíval, protože v jejím hlase rozpoznal špetku hořkosti.

„Je to zvláštní,“ vysvětlovala. „Opravdu zvláštní. Když nás lidi považují za krásné, téměř vždy se na nás dívají jako na věc.“ Otočila se a vklouzla do kuchyně.

Sledoval ji se zamračenou tváří.

Uvařila mu čerstvou kávu, pak celé dopoledne věnovala úklidu kuchyně. Gabe jí poskytl prostor jak fyzicky, tak duševně. Až přijde večer, bude na ni mít zase nějaké otázky, ale teď byl spokojený, že Laura má co dělat a on může pracovat.

Zdálo se, že potřebuje nějakou činnost. Myslel si, že žena v jejím stavu využije možnosti pořádně se prospat, nebo bude odpočívat, případně prosedí hodiny při pletení. Vysvětlení hledal v její nervozitě či rafinovaném způsobu, jak se vyhnout nepříjemným dotazům, kterými jí vyhrožoval.

Nestála za ním, když pracoval, ani se neptala na techniky malování, takže spolu celé dopoledne výborně vycházeli. Jednou po ní vrhl pohled, aby zjistil, co dělá. Seděla na pohovce a četla knihu o porodu. Později se vrátila do kuchyně a připravila hustý voňavý guláš.

Mluvila málo. Jako by čekala, až on otevře dveře, které včera večer zamkl. Také on vyčkával. Odpoledne se mu zdálo, že vypadá odpočatě. Vzal si skicák a uhel a začal pracovat, zatímco ona si sedla naproti němu a loupala jablko.

„Proč Denver?“

Jedinou známkou překvapení bylo náhlé trhnutí ruky, v níž držela nůž. „Protože jsem tam nikdy nebyla.“

„Nebylo by za těchto okolností lepší vybrat si město, kde to znáte?“

„Ne.“

„Proč jste odešla z Dallasu?“ Položila okrájené jablko a pustila se do dalšího. „Protože bylo načase.“

„Kde je otec dítěte, Lauro?“

„Zemřel.“ V jejím hlase nebyl ani stín pohnutí. „Podívejte se na mě.“

Její ruce se zastavily, když se mu zadívala do očí, a on pochopil, že alespoň tohle je pravda.

„Nemáte žádné příbuzné, kteří by vám pomohli?“

„Ne.“

„Ani z manželovy strany?“

Opět cukla rukou. Tentokrát ostří zajelo do prstu. Zbarvil se krví a Gabe odložil skicák, aby jí ránu pomohl ošetřit. Opět zahlédla svou tvář zpodobněnou jeho rukou s uhlem.

Přinesu vám obvaz.“

„Je to jen škrábnutí,“ namítla, ale Gabe už odcházel do koupelny. Po návratu jí potřel ránu dezinfekčním prostředkem. Lauru opět překvapila péče, kterou jí věnoval. Palčivá bolest přišla a zase odešla. Jeho dotyk byl příjemný a citlivý. Klečel před ní a pozorně sledoval tenký řez na jejím prstě. „Držte ruku nahoře. Myslím, že přitahujete nehody. Naštěstí pro vás dopadají poměrně dobře.“

„A já myslím, že jste jedním z těch původních dobrých samaritánů.“ Když se na ni podíval, usmála se a dodala. „Oba se mýlíme.“

Gabe přiložil na ránu obvaz, vstal z pokleku a posadil se. „Otočte hlavu trochu doleva.“ Když ho poslechla, vzal skicák a připravil si čistý list. „Proč vám chtějí to dítě vzít?“

Vyděšeně otočila hlavu k němu, ale Gabe pokračoval v práci. „Chtěl bych profil, Lauro.“ Vyslovil to mírně, ale požadavek v jeho tónu byl jasný. „Otočte, prosím, hlavu zpátky a bradu držte trochu nahoru. Ano, tak.“ Věnoval se teď oblouku a mlčel. „Rodina otce vašeho dítěte je chce. Rád bych věděl proč.“

„Nic takového jsem vám neřekla. Nevím, odkud to máte.“

„Ne přímo, ale je to zřejmé z vašeho jednání.“ Musel si pospíšit, pokud chtěl zachytit záblesk zloby v jejích očích. „Prozradte mi, v čem je jádro pudla.“

Pevně stiskla ruce k sobě a do jejího hlasu se vkradla směs zlosti a strachu. „Nemusím vám říkat vůbec nic.“

„Nemusíte.“ Ke svému překvapení pocítil vzrušení a záchvěv touhy, když uhlem vkládal do papíru její podobu. Po překvapení přišlo znepokojení. Zavrhl obojí a soustředil se na páčení odpovědí z Laury. „Ale ptát se nepřestanu.“

Jako umělec věděl, jak se dívat a vidět, podařilo se mu zachytit v její tváři jemnou hru citů. Zračily se jí tam proměnlivě jako jarní počasí. Strach, vztek, smutek. Strach mezi nimi vévodil a právě on ho provokoval.

„Myslíte, že jim vás a vaše dítě pošlu? Myslete hlavou. Nemám k tomu žádný důvod.“ Málem na ni křičel. Pak udělal něco, čím překvapil nejen ji,

ale i sebe. Vzal ji za ruku. A úžasu nebylo konce. Instinktivně jeho prsty stiskla a pevně se ho držela. Dívala se mu do očí a v jeho hrudi se rozvibrovaly struny, o nichž byl přesvědčený, že jsou navždy hluché.

„Včera večer jste mě požádala o pomoc a já tu žádost беру smrtelně vážně.“

V očích se jí objevila vděčnost, hlas však neztratil na pevnosti.

„Ale v tomhle mi pomoci nemůžete.“

„Možná nemůžu, možná můžu. Nejsem samaritán, Lauro, a nerad si k vlastním problémům přibírám cizí. Ale jste tady a já nerad hraju ve tmě.“

Byla unavená. Unavená útekem, unavená skrýváním, unavená snahou odvrátit všechny hrozby sama. Potřebovala někoho, kdo by jí s tím pomohl. Když položil svou dlaň na její, začala věřit, že by to mohl být Gabe Bradley.

„Otec dítěte je mrtvý,“ začala po pečlivé volbě, rozhodnuta mu toho povědět jen tolik, aby ho uspokojila, ne však všechno. „Jeho rodiče touží po genech a krvi svého syna, chtějí naše dítě jako náhradu za něj. Aby... aby zajistili pokračování rodu. Chápu je, ještě víc – je mi jich líto, ale dítě je moje.“ Opět se jí v tváři objevil ten divoký, ochranný pohled tygřice bránící své mládě.

„O tom se snad s vámi nemůže nikdo přit. Proč tedy utíkáte?“

„Mají hodně peněz, a proto i velkou moc.“

„No a?“

„No a!“ Rozzlobeně se odtáhla a spojení, pro oba tak uklidňující, se přerušilo. „Pro vás je snadné se takhle divit, když pocházíte ze stejného světa jako oni. Vždycky jste měl, co jste potřeboval, nikdy jste o nic nemusel žádat, dokonce prosit, lámat si hlavu, jak dosáhnout toho či onoho. Lidem, jako jste vy, Gabe, nikdo nic nebere. Neodvážil by se. Neznáte pocit závislosti na jiných, nevíte, jaké to je, když váš život závisí na rozmarech druhých.“

Gabeovi bylo jasné, že ona to ví. „Peníze nikomu nezaručí, že může mít všechno, co chce.“

„Opravdu?“ Otočila se přímo proti němu s pevným a chladným výrazem tváře. „Přál jste si místo k malování, kde byste měl samotu a klid. Jak dlouho jste musel přemýšlet, jak pracně jste usiloval o to, abyste je měl? Musel jste plánovat, šetřit nebo dělat kompromisy? Nebo jste jen vypsál šek a nastěhoval se?“

Jeho oči se zúžily, když vstal, aby se jí postavil čelem.

„Koupě chaty je něco úplně jiného než odebrat dítě matce.“

„Pro některé lidi není. Majetek je koneckonců majetek.“

„Jste směšná.“

„A vy naivní.“

Vzteky v něm sváděl boj s pobavením. „To je vskutku výborné, co mi tady povídáte. A posad'te se, Lauro, znervózňujete mě tím přecházením / místa na místo. Dítěti tak také neprospějete.“

„Jsem silná, postarám se o sebe.“ Přesto si sedla. „Před odjezdem z Dallasu jsem byla na lékařské prohlídce, já i dítě jsme v pořádku. Za pár týdnů se přihlásím v denverské nemocnici a porodím. Pak zmizíme.“

Přemýšlel o jejích slovech. Skoro věřil, že žena před ním to dokáže. Pak si vzpomněl, jak byla včera večer ztracená a vyděšená. „Myslíte, že pro dítě je dobré, když jste stále na útěku?“

„Ne, je to velmi, *velmi* špatné. Ale zastavit se a přijít o dítě by bylo mnohem horší.“

„Proč jste si tak jistá, že by vám ho vzali?“

„Protože mi to řekli. Vysvětlili mi, co je pro mě a moje dítě nejlepší, a nabídli mi za ně peníze. Když jsem odmítla, začali mi vyhrožovat, že mi ho jednoduše vezmou.“ Už nechtěla zažít tu děsivou scénu. S velkým úsilím ji vypudila z mysli.

Pocítil náhlou nechuť k lidem, které ani neznal. Ignoroval ji a snažil se s tou ženou rozumně domluvit. „Lauro, ať chtějí sebevíc, nemůžou si jen tak vzít něco, co není jejich. Žádný soud nevezme dítě matce bez dobrého důvodu.“

Na chvíli zavřela oči, protože se jí chtělo sklonit hlavu a vyplakat se ze všeho strachu a bolesti. „Nemůžu je porazit na jejich vlastní půdě, Gabe, a nechci se tahat se svým dítětem po soudech o určení opatrovnictví, trpět dotěrným zájmem sdělovacích prostředků, pomluvami a spekulacemi. Dítě potřebuje domov, lásku a jistotu. Postarám se o to, aby to moje všechno tohle mělo. Dosáhnu toho, i kdybych měla udělat cokoli a jít kamkoli.“

„Nebudu se s vámi přít, co je a co není pro vás a pro vaše dítě správné. Uvědomte si však, že dřív nebo později se s tím stejně budete muset vypořádat.“

„Až přijde čas, udělám to.“

Vstal a šel ke krbu zapálit si další cigaretu. Měl •by přestat vnucovat jí svůj názor a nechat ji jít vlastní cestou. Nebyla to jeho věc, jeho problém. Zaklel, protože si uvědomil, že od chvíle, kdy jí podal ruku a pomohl jí přes cestu, stala se jeho záležitostí.

„Jak jste na tom s penězi?“

„Něco mám. Dost na zaplacení lékaře a ještě něco navíc.“

Říkal si o potíže a byl si toho vědom. Téměř po roce mu však zase na něčem opravdu záleželo. Seděl na kraji krbu a pozorně se na ni díval.

„Chci vás malovat,“ řekl náhle. „Zaplatím vám obvyklou sazbu pro modely plus ubytování a stravu.“

„Nemůžu si od vás vzít peníze.“

„Proč? Stejně si myslíte, že jich mám víc, než se sluší.“

Tváře jí zčervenaly. „Tak jsem to nemyslela.“

Mávl rukou. „Ať jste to myslela tak nebo onak, opravdu vás chci namalovat. Pracuju takovou rychlostí, na jakou jsem zvyklý, takže budete muset být trpělivá. Sice nejsem typ, který rád přistupuje na kompromisy, ale vzhledem k vašemu stavu jsem ochoten k ústupkům – přestat malovat, když budete unavená nebo se cítit nepříjemně.“

Bylo to velmi lákavé. Snažila se zapomenout na své dřívější obchodování s vlastním vzhledem a předsevzetí už nikdy se k tomu nevrátit. Soustředit se na to, co by takto získané peníze znamenaly pro dítě. „Ráda bych souhlasila, ale jste známý. Jestliže můj portrét vystavíte, poznají mě.“

„To je pravda, ale neznamená to, že musím někomu vysvětlovat, kde nebo kdy jsem se s vámi setkal. Máte mé slovo, že kvůli mně vás nikdo nenajde.“

Chvíli mlčela, vedla vnitřní boj.

„Přišel byste blíž?“

Vhodil cigaretu do ohně. Popošel k její židli a sehnul se k ní.

I ona uměla číst ve tváři. „Vaše slovo?“

„Ano.“

Stálo to za trochu rizika. Natáhla k němu ruce a tím gestem v něj vložila důvěru.

Sněžení neustávalo. Dnu chyběl rozbřesk, západ slunce, soumrak. Od rána byl plný mlh a jeho neslavný průběh uzavřela noc. Teprve s tmou přestal sníh padat.

Laura by si toho nevšimla, kdyby nestála u okna. Sněžení neustávalo postupně, vločky se přestaly snášet z nebe najednou, jako by někdo nahoře otočil vypínačem. Pocítila jakési nejasné zklamání, podobné jako dávno, když byla malá, při konci bouřky. Obula si vysoké boty, vzala kabát a vyšla na verandu.

Přestože Gabe během dne odklízел sníh dvakrát, sahal jí teď skoro ke kolenům. Boty se do něj bořily a mizely v něm, jako by je polykal nějaký zlý, bílý a měkký mrak. Složila ruce na prsou a zhluboka vdechovala řídký chladný vzduch.

Hvězdy nesvítily ani měsíc nebylo vidět. Světlo z pokoje dosahovalo jen na vzdálenost pár metrů. Pro někoho mohla být mocná sněhová pokrývka vězením, pro ni představovala ochrannou hradbu.

Opět se rozhodla důvěřovat někomu jinému než sobě. A věděla, že se rozhodla správně.

Nebyl to poslušný ani spokojený muž. Byl však laskavý a Laura nepochybovala, že své slovo dodrží. Využili jeden druhého, ona jeho svatyně, on zase inspirace, kterou představovala pro jeho umění. Byla to spravedlivá výměna. Potřebovala si odpočinout, potřebovala čas k zotavení nervů i těla.

Nedala najevo, jak moc je unavená, kolik úsilí ji stojí udržet se většinu dne na nohou. Tělesně pro ni těhotenství nebylo mimořádnou zátěží. Byla silná, zdravá, jinak by se zhroutila už dávno. Ale poslední měsíce z ní vysály všechny zásoby duševních i emocionálních sil. Chata, hory a laskavý muž jí poskytli čas a prostor obnovit je.

Bude je potřebovat.

Nepochopil, co všechno Eagletonovi se svými penězi a mocí mohou vykonat. Ona to už věděla. Cožpak nepodpláceli a nepodváděli, aby zahladili chyby svého syna? Cožpak pomocí několika telefonátů a protislužeb nedokázali překroutit příčinu smrti jeho i jeho společníce z vyložené nedbalosti na tragickou nehodu?

V tisku se o alkoholu a cizoložství neobjevila ani zmínka. Pokud šlo o veřejnost, Anthony Eagleton, dědic eagletonského majetku, zemřel při nehodě na kluzké silnici ve voze s poškozeným řízením, a ne kvůli bezohledné jízdě v opilosti. Jeho rovněž usmrcená spolujezdkyně se z milenky proměnila v sekretářku.

Rozvodové řízení, které bylo na Lauřinu žádost zahájeno ještě před havárií, bylo vymazáno, zrušeno. Na památku Anthonyho Eagletona a na **rodinné** jméno nepadl ani stín skandálu. Přinutili ji hrát ni otřesenou a truchlící vdovu.

Byla otřesená a truchlila. Ne však pro to, co bylo zničeno na odlehlém úseku cesty za Bostonem, ne nad tím, co se ztratilo krátce po svatební noci.

Nemá smysl ohlížet se zpět, říkala si opět a znovu. Teď se musí dívat jen dopředu. Ať se později mezi ní a Tonym stalo cokoli, vytvořili nový život, n jejím úkolem bylo ten život milovat, pečovat o něj a chránit ho.

k Jarní sních se třpytil všude kolem. Jeho neposkvrněná čistota jí dávala víru, že všechno dobře dopadne.

„Na co myslíte?“

S překvapeným úsměvem se otočila ke Gabeovi. „Neslyšela jsem vás přijít.“

„Ani jste nemohla, byla jste příliš hluboko zabráná do myšlenek.“ Zavřel za sebou dveře. „Je chladno.“

„Přesto příjemně. Kolik myslíte, že napadlo sněhu?“

„Asi metr, možná metr dvacet.“

„Ještě nikdy jsem neviděla tolik sněhu. Neumím si představit, že jednou roztaje a začne růst tráva.“

Holé ruce ho zábly. Strčil je do kapes saka. „Přišel jsem sem v listopadu a už sněžilo. Ještě jsem to tady bez sněhu neviděl.“

Ne, říkala si. Nemohla by žít tam, kde sníh skoro nikdy neroztaje. Potřebuje jaro, pupeny, zeleň, příslib. „Jak dlouho tady zůstanete?“

„Nevím. Nepřemýšlel jsem o tom.“

Usmála se na něj, i když na chvíli pocítila závist kvůli jeho ničím nespoutané volnosti. „Tolik obrazů. Měl byste uspořádat výstavu.“

„Dříve nebo později k tomu dojde.“ Najednou zneklidněl. San Francisco, jeho rodina, vzpomínky, to všechno se mu zdálo jaksi vzdálené. „Není naspěch.“

„Na umění se musí lidé dívat a oceňovat ho,“ zamumlala své myšlenky nahlas. „Nemělo by se schovávat.“

„A lidé by měli?“

„Máte na mysli mě, nebo sebe? Vždyť se také skrýváte.“

„Já tady pracuj u,“ řekl suše.

„Člověk jako vy může podle mého názoru pracovat všude. Měl byste lidi nechat stranou a jít do toho.“

Rozesmál se. „Možná, ale občas mám rád hodně volného prostoru. Když si uděláte jméno, lidé malí nutkání dívat se vám přes rameno.“

„Když si odmyslí, jak jsem se tu ocitla, jsem ráda, že jsem tady.“ Odhrnula si vlasy z tváře. „Měla bych jít dovnitř, ale nechce se mi.“ Opřela se o sloup a usmívala se.

Zpozorněl. Popošel k ní a chladnými a pevnými pisty vzal její tvář do dlaní. „Na vašich očích je něco zvláštního,“ zamumlal a obrátil její tvář ke světlu. „Říkají všechno, co chce muž od ženy slyšet, a současně hodně toho, co slyšet nechce. Máte staré oči, Lauro. Staré smutné oči.“

Neřekla nic, ne proto, že by měla prázdnou mysl. Právě z opačného důvodu. Vířilo v ní mnoho myšlenek, mnoho přání. Ještě nedávno si myslela, že něco podobného už nikdy nepocítí a určitě takhle nezatouží po nějakém muži. Její pokožka se propalovala, přestože jeho dotyk byl spíš chladný, jakoby bez zájmu.

Sexuálně na ni zapůsobil, až ji to překvapilo, dokonce uvedlo do rozpaků. Příčinou jejího mlčení byl tichý úžas z klidné, ale výrazné síly, která ji k němu přitahovala.

„Zajímalo by mě, co všechno jste v životě viděla.“ jeho prsty ji jakoby z vůle vycházející z nich samých hladily po tváři. Štíhlé a dlouhé, umělecké, ale také plné síly. Možná se jen seznamoval s tvary tváře, se strukturou její kůže. Umělec se svým objektem.

Touha v ní narůstala, hloupá a nepatřičná touha být milována, hýčkána, žádána, ne pro tvář, ne pro vnější obraz. Pro ženu, jakou byla ve svém nitru.

Rozhodla se zlomit kouzlo okamžiku. „Jsem unavená,“ řekla a podařilo se jí udržet hlas v klidné, neutrální poloze. „Asi si půjdu lehnout.“

Neustoupil jí z cesty hned a jeho rukám se nechtělo opustit její tvář. Nevěděl, co ho nutí stát u ní, dívat se na ni, pátrat v jejích očích, které mu připadaly tak fascinující. Pak rychle ustoupil a otevřel jí dveře dokořán.

„Dobrou noc, Gabe.“

„Dobrou noc, Lauro.“

Zůstal venku na chladu a přemýšlel, co se s ním děje. Na okamžik si uvědomil, že po ní touží, a vzápětí se za to proklel. Plný odporu k sobě samému sáhl po cigaretě. Muž musí klesnout hodně nízko, když myslí na milování s těhotnou ženou, která už víc než sedm měsíců nosí dítě jiného muže.

V zájmu vlastního zdraví se začal přesvědčovat, že se mu to jen zdálo. Trvalo mu ovšem hodně dlouho, než dosáhl alespoň částečného úspěchu.

TŘETÍ KAPITOLA

Gabe by rád věděl, o čem Laura přemýšlí. Byla tichá, vypadala však spokojeně a vyrovnaně. Oblékla si světle růžový svetr s kapuci a opět na sobě neměla žádné šperky, nic, co by odpoutávalo pozornost od ní samé, nebo naopak k ní pozornost přitahovalo.

Gabe při práci používal modely jen málokdy, protože i když vydržely v požadované poloze, po nějaké době vypadaly znuděně a začaly být neklidné. Laura však, jak se zdálo, by dokázala sedět se stejným jemným úsměvem na tváři nekonečně dlouho.

Právě tuhle stránku její osobnosti chtěl v portrétu zachytit. Její vnitřní trpělivost, jakési... snad by se to dalo nazvat *přívabným přátelstvím s časem*. Tahle vlastnost, či spíš schopnost, jemu chyběla. On nikdy nebyl moc trpělivý, ani vůči lidem, ani pokud šlo o práci, ani se sebou samým. Proto tuhle její vlastnost obdivoval, aniž by cítil potřebu vypěstovat ji u sebe.

Za nespornou ženskou krásou a pokojem, který inu připomínal klid Madony, bylo u Laury ještě něco jiného. Občas v ní zahlédl jakousi divokost, válečnickou rozhodnost. Byla to odhodlaná žena schopná udělat všechno pro

záchranu toho, co je pro ni důležité. Z jejího příběhu usoudil, že jí nepatří o mnoho víc než dítě pod srdcem. To ovšem považuje za hlavní bohatství, o něž stojí za to usilovat, bojovat o ně a chránit ho.

Byl přesvědčený, že toho má na srdci víc než drobty, které mu nabídl. Ty ho měly jen uchlácholit, zabránit mu, aby se ptal dál.

Že se s tím, co mu řekla, spokojil, přestože jen dočasně, bylo u něj naprosto neobvyklé. Jakmile se rozhodl chtít objasnění, většinou se nesmířil s vysvětlením částečným. Na ni však nedokázal tlačit a nutit ji, aby mu řekla všechno. Nemohlo mu totiž ujít, že i prozrazení části ji stálo hodně úsilí.

Pořád ještě byl čas. Rozhlas stále informoval, že silnice jsou nesjízdné a že sněžení má pokračovat. Zdejší hory uměly být zrádné. Gabe odhadoval, že může trvat dva až tři týdny, než bude možné bezpečně cestovat.

Bylo to zvláštní. Podle minulých zkušeností by ho nucená společnost měla otravovat. Vždyť se do téhle chaty uchýlil právě z potřeby být sám. Ve skutečnosti však byl přerušáním samoty potěšen. Přemýšlel o tom, do jaké míry je to dáno osobností hosta, nebo samotným faktem, že už je to dávno, co naposledy maloval portrét. Možná až příliš dávno. Dlouho se nedokázal postavit před člověka z masa a krve, vlastně od příhody s Michaellem.

V San Francisku se nedokázal chopit palety a štětce. Smutek ho víc než oslabil, na nějaký čas ho zbavil radosti z tvorby i ze života, vysál z něho všechny životní šťávy. V samotě chaty oddělen nejen od lidí, ale i od vzpomínek, se začal z utržených ran léčit.

V tichu a klidu lůna přírody maloval krajinky, zátiší, polozapomenuté sny a přímořské kraje ze starých skicáků. Teprve ve chvíli, kdy spatřil Lauru, znovu pocítil potřebu namalovat lidskou tvář.

Kdysi věřil v osud, v život v hlavních rysech zformovaný ještě před narozením. Michaelova smrt to změnila. Nutila ho něco nebo někoho obviňovat. Nejsnadnější a současně nejbolestnější bylo obviňovat sebe. Teď při kreslení Lauřiny hlavy se v myšlenkách vracel k podivným okolnostem, které ji přivedly do jeho života. A znovu přemýšlel, co ji asi v životě a v poslední době potkalo, co hýbe její duší, na co nespíš myslí.

Postavil židli k oknu a natočil ji tak, aby Laura byla tváří obrácená k němu a současně se mohla dívat ven. Světlo jí v této pozici dopadalo na obličej a nevytvářelo na něm stíny.

„Jste unavená?“

„Ne. Nemám být z čeho. Jsem zvyklá na mnohem větší tělesnou aktivitu, než jakou mám teď.“ Očima se vrátila k pohledu z okna. „Ráda se dívám na sníh. Teď jsou například na něm stopy a mě zajímá, jaká zvířata mohla projít kolem, když jsme si žádného nevšimli. Nebo hory. Tyhle vypadají staře a rozzlobeně. Dál na východě jsou mírnější, jakoby líp naladěné.“

Nepřítomně zamumlal cosi na souhlas, soustředěně studoval svou kresbu. Celkem dobrá, ale nezachycovala přesně to, co si přál. Chtěl co nejdřív začít pracovat na plátně. Odložil skicák a zamračil se na ni. Opětovala jeho pohled, trpělivě a jaksi pobaveně. „Máte nějaké jiné šaty, třeba něco s holými rameny?“

Pobavení už nešlo přehlédnout. „Jistě vám neušlo, že nemám právě velký kufr. Mrzí mě, že můj šatník je teď poněkud omezený.“

Vstal a začal přecházet, ke krbu, k oknu, zpět ke stolu. Přistoupil k ní, vzal jí tvář do dlaní a různě ji natáčel, a ona poslušně držela hlavu v poloze, jakou si přál. Po třech dnech pózování si na to zvykla. Aranžuje mě jako kytici nebo mísu ovoce, pomyslela si. Připadalo jí, že důvěrný okamžik, kdy spolu stáli na verandě pokryté sněhem, se už nikdy nevrátí.

Tehdy jí také rukama držel tvář, ovšem úplně jinak, aspoň to tak vnímala. Ten pohled v jeho očích – od té doby ho už neviděla. Často musela myslet na svoji reakci... Raději přesvědčila sebe samu, že se jí to tehdy jen zdálo.

Je umělec a ona jeho hlínou.

„Máte stoprocentně ženskou tvář.“ Mluvil spíš k sobě než k ní. „Okouzlující, a přece klidnou, jemnou i přes hranatý tvar a vystouplé lícní kosti, což nepůsobí hrozivě, a přesto odvádí pozornost. Toto –“ prstem se dotkl jejího plného dolního rtu, „– vypovídá o sexu, přestože oči slibují lásku a oddanost. Skutečnost, že jste zralá –“

„Zralá?“ Rozesmála se a ruce, dosud spojené v klíně, jako by si vzájemně poskytovaly oporu, se uvolnily.

„Copak těhotenství neznamená zralost? Zvyšuje okouzlení. V těhotné ženě je příslib, naplnění a podmanivé tajemství. Je v ní něco z anděla.“

„Jak to?“

Při mluvení jí začal aranžovat vlasy, stáhl jí je dozadu, pak je zvedl nahoru a zase nechal klesnout. „Andělé jsou mystické, éterické bytosti povznesené nad lidské touhy, ale kdysi to byli lidé.“

Jeho slova ji překvapila, zamyslela se, pak se usmála.

„Věříte na anděly?“ , Ruku stále ještě měl v jejích vlasech, ale zdálo se, že úplně zapomněl, proč ji tam vložil. „Život by za moc nestál, kdybychom nevěřili.“ Měla vlasy anděla, světlé a jemné. Najednou si připadal neohrabaný, ruku stáhl a strčil ji do kapsy manšestrových kalhot.

„Chcete si udělat přestávku?“ zeptala se ho.

„Ano, dopřejme si hodinový odpočinek. Musím si promyslet, jak na váš portrét.“

Laura vstala a Gabe ustoupil dozadu. Když nepracoval, dával si velký pozor, aby s ní nepřišel do fyzického kontaktu, přestože velmi toužil se jí dotknout. „Dejte si nohy nahoru.“

Když se na něj udiveně podívala, zatvářil se rozpačitě. „Doporučují to v knize, kterou jste nechala tamhle ležet. Napadlo mě, že neuškodí, když do ní jako hostitel těhotné ženy nahlédnu.“

„Jste velmi pozorný a máte smysl pro odpovědnost.“

„Je to spíš pud sebezáchovy.“ Její úsměv na něj měl pozoruhodný účinek, ale raději si to nepřiznával. „Čím pilněji vás nabádám, abyste byla opatrná, tím menší je pravděpodobnost, že na vás přijdou porodní bolesti dřív, než budou silnice sjízdné.“

„Mám do porodu ještě déle než měsíc,“ připomněla mu. „Přesto oceňuj u, že si o mě – o nás – děláte starost.“

„Takže se můžeme vrátit k tomu, co jsem řekl před chvílí – dejte si nohy nahoru.“ Odvedl ji k pohovce, pomohl jí usadit se a odešel do kuchyně.

Laura se s výrazem úlevy opřela o polštáře. Dát si nohy nahoru pro ni nebylo tak snadné jako kdysi, ale podařilo se – natáhla je a opřela o kraj konferenčního stolku. Z krbu sálalo příjemné teplo a vyvolávalo v ní přání stočit se na zem před něj do klubíčka. S trpkostí si pomyslela, že kdyby přání neodolala, musel by ji pak ze země zvednout snad jeřáb.

Je moc hodný, říkala si Laura při zvucích Gabeova řádění v kuchyni. Nebyl rád, když mu to říkala, ale to hodnocení si zasloužil. Nikdo s ní ještě nezacházel jako se sobě rovnou a zároveň se ženou, která potřebuje péči a ochranu. Přátelsky a pozorně, pomyslela si, bez sepisování seznamu povinností a vzájemných dluhů. Umínila si, že jednoho dne, až bude moci, najde způsob, jak mu to oplatí. Jednou.

Zavřela oči a přemýšlela o budoucnosti. Bude mít v nějakém velkém městě malý byt s pokojíkem pro dítě, pokojíkem v barvách žlutí slunce a jasně bílé, s obrázky z pohádek na stěnách. Viděla také houpací křeslo, kde bude sedět s dítětem v dlouhých tichých večerech, až zbytek světa bude spát.

A už nebude sama.

Otevřela oči a uviděla Gabea, stál před ní. Zatoužila se ho dotknout, vzít ho za ruce a načerpat z něj sílu a důvěru. Oboje z něho vyzářovalo ve štědré míře. Ještě víc si přála, aby ji hladil palcem po rtu, pomalu a něžně – ne jako model k malování, ale jako ženu.

Natáhla se a vzala z jeho rukou sklenici mléka. „Až se dítě narodí a skončím s kojením, už nevypiju ani kapku mléka.“

„Tohle je poslední čerstvé,“ řekl jí. „Od zítřka budete muset pít buď mléko z prášku nebo kondenzované.“

„To je dobře. Snad budou lepší než tohle.“ Ušklíbla se a vypila polovinu. „Musím si představovat, že je to káva. Dobrá silná černá káva.“ Znovu usrkla. „Nebo pokud mám veselou náladu, že piju šampaňské. Francouzské, z broušené sklenice.“

„Škoda, že nemám žádné skleničky na víno. Pomohlo by vám to vytvořit iluzi. Nemáte hlad?“

„Je pouhý mýtus, že těhotná žena jí za dva. Jestliže ztloustnu ještě víc, budu brečet.“ Opět se spokojeně uvelebila na pohovce. „Krajinka z Paříže. Kreslil jste ji tam?“

Podíval se na obraz, o němž mluvila. Náladová, téměř surrealistická studie Boulognského lesíka. Zřejmě Paříž navštívila, pomyslel si. „Ano. Podle skic a paměti. Kdy jste tam byla vy?“

„Neřekla jsem, že jsem byla v Paříži.“

„Ne, ale jinak byste těžko poznala, jaké místo obraz znázorňuje.“ Vzal jí z ruky prázdnou sklenici a postavil ji stranou. „Čím jste tajemnější, Lauro, tím víc mě láká, abych se vyptával.“

„Před rokem jsem v Paříži strávila dva týdny.“

„Jak se vám tam líbilo?“

Donutila se uvolnit. Připadalo jí to tak strašně dávno, že měla dojem, jako by se to přihodilo někomu jinému. „Je to krásné město, připadalo mi jako krásná starší žena, která ještě umí flirtovat. V té době bylo všechno v květu, všude to hezky vonělo. Ovšem přšelo, přšelo tři dny v kuse, pořád mám v živé paměti zvláštní vjem – květy se otvírají a kolem nich pospíchají černé deštníky.“

Její prsty se nervózně pohybovaly, položil ruku na její, aby je uklidnil. „Nebyla jste tam šťastná.“

„Proč myslíte? Kdo by nebyl v jarní Paříži šťastný? Snad jen blázen.“

„Otec vašeho dítěte... byl tam s vámi?“

„Co na tom záleží?“

Ne, nemělo by záležet. Ovšem od této chvíle na ni bude myslet pokaždé, když mu na obraz Boulónského lesíka padne zrak. Proto to musel vědět. „Milovala jste ho?“

Milovala? Laura se zadívala do ohně, ale odpověď mohla najít jen v sobě. Milovala Tonyho? Rty se jí zkřivily. Ano, milovala, milovala Tonyho takového, jakého si představovala. „Moc. Moc jsem ho milovala.“

„Jak dlouho jste sama?“

„Nejsem sama.“ Položila si ruku na břicho. Jakoby v odpověď ucítila slabé kopnutí a zeširoka se usmála. Vzala Gabea za ruku a položila ji na své břicho. „Je to neuvěřitelné, že? Někdo tam je.“

Ucítil pod dlaní pohyb, nejprve jemný, pak výraznější. Překvapil ho a okouzлил. Mimoděk se k ní přiblížil těsněji. „Jako by mi dalo levý hák. Snad se snaží dostat ven.“ Znal tu netrpělivost, nepříjemný pocit, že je uvězněný v jednom světě, a touží přitom po druhém. „Jaký je to pocit z druhé strany?“

„Živý.“ Smála se a nechala svou dlaň na jeho ruce. „V Dallasu jsem byla na ultrazvuku, slyšela jsem tlukot srdce dítěte. Byl vysoký, netrpělivý. Nikdy mi nic neznělo tak nádherně. A myslím si...“ přestala mluvit, uvědomila si zvláštní napětí chvíle.

Díval se na ni upřeně, naléhavě, silně. Jejich ruce byly spojené, těla se dotýkala. Nejen život v ní dosáhl nejvyšší zralosti. Tep se jí zrychlil, teplo se rozlilo do celého těla, intimnost okamžiku ji přemohla. Zůstala bez dechu, plná tužeb.

Gabeova touha obejmout ji, přivinout ji k sobě byla tak silná, tak naléhavá, že až bolela. Snil o ní každou noc, když se na podlaze v prázdném pokoji snažil přilákat na svá víčka spánek. Pak leželi schoulení vedle sebe v posteli, cítil na tváři její teplý dech, vlasy propletené se svými prsty. Po probuzení si pokaždé spílal do bláznů. Teď to udělal také a odtáhl se od ní. Slyšel i cítil její dlouhý tichý povzdech.

„Rád bych ještě chvíli pracoval, jestli proti tomu nic nemáte.“

„Samozřejmě ne, jak bych mohla.“ Chtělo se jí plakat. Je to přirozené, říkala si, těhotné ženy často pláčou. Jejich podrážděné emoce jsou blízko povrchu a snadno zranitelné. Často se rozbřečí bez příčiny.

„Něco mě napadlo. Vydržte chvílku.“

Odešel do svého pokoje, ona tiše seděla a čekala. Po chvílce se vrátil s košilí barvy námořnické modři. „Oblečte si ji. Kontrast mezi pánskou košilí a vaší veskrze ženskou tvář je možná to, co portrétu chybí.“

„Dobře.“ Šla do ložnice a svlékla si růžový svetr. Při navlékání rukávu košile ucítila jeho vůni. Byla tam, lpěla na těžké bavlně. Drsně mužná a nesporně sexuálně působivá. Nemohla odolat, přitiskla si košili k tváři. Znovu překvapená sama sebou pocítila tupou, hlubokou touhu.

„Zkusme to z jiného úhlu.“ Pohnul její hlavou jen o pár centimetrů a cosi si pro sebe mumlal.

Laura se usmála. Už zase ji vnímá jako mísu ovoce.

„Škoda, že nemáme nějaké květiny. Růži. Stačila by jedna.“

„Zkuste si ji představit.“

„Snad.“ Už zase stál dál, z odstupu jí otočil hlavu trochu doleva. „Tohle vypadá dobře, tak to namaluju na plátno. Na hrubé skicy jsem už promarnil hodně času.“

„Celé tři dny.“

„Když mi jde práce od ruky, dokončuju obrazy za polovinu času.“

„Máte tu některé nedokončené.“

„Nálada se změnila.“ Tužkou kreslil na plátno široké tahy. „Copak vy dokončíte všechno, co začnete?“

Přemýšlela o jeho slovech. „Myslím že ne, ale nepovažuji to za správné.“

„Jestliže něco není dobré, proč to dotahovat až do hořkého konce?“

„A co když něco slíbíte?“ pronesla a on měl dojem, že má na mysli manželské sliby.

Pozorně ji vnímal, a tak mu neuniklo lítostivé zabarvení jejího hlasu. Lauřiny emoce v něm jako vždy vzbudily odezvu, přestože se jí bránil. „Většinou jim dostojím. Někdy však není možné sliby splnit.“

„Ne. Ale přesto by se plnit měly,“ řekla tiše.

Zavládlo ticho. Soustředěně pracoval skoro hodinu. Maloval, zdokonaloval. Měla přesně takový výraz, jaký potřeboval – zamyšlený, trpělivý, přesto smyslný. Ještě než udělal první tah štětcem, věděl, že to bude jeden z jeho nejlepších obrazů. Možná vůbec nejlepší. Byl si jistý i další věci – bude ji muset malovat znovu, v jiných náladách, v jiných pozicích.

To však byla věc zítřků. Dnes se snažil zachytit její momentální rozpoložení a prostou sílu její osobnosti v čarách a křivkách načrtnutých tužkou. Černá proti bílé a pár odstínů šedi. Zítra je začne vyplňovat, obohatí vyjadřovacími schopnostmi barev, doplní o podrobnosti. Až práci dokončí, bude ji mít na plátně a současně ji pozná jako nikdo jiný před ním i po něm.

„Dovolíte mi, abych se občas podívala?“ Laura k němu obrátila oči, hlavou však nepohnula. „Ptám se, i když umělci, pokud vím, neradi ukazují své dílo před dokončením.“ Snažila se to pronést nenuceným tónem, ale nedokázala zamaskovat zvědavost.

„Nebude mi to vadit. Ale nepočítejte s tím, že něco změním podle vašeho přání.“

Tentokrát se rozesmála volně, bez zábran. Trochu ho tím popudila. Sevřel prsty tužku pevněji. „Myslíte partie, které by mohly zraňovat moji marnivost? S tím si nemusíte dělat starosti. Tuhle vlastnost-nectnost nemám.“

„Všechny krásné ženy jsou marnivé.“

„Marnivý může být jenom ten člověk, kterému na jeho vzhledu záleží.“

Tentokrát se rozesmál on, jeho smích však zněl cynicky. Odložil tužku. „Chcete tvrdit, že vám na vlastním vzhledu nezáleží?“

„Neudělala jsem nic pro to, abych ho získala. Je to věc osudu nebo šťastné náhody. A kdybych byla výjimečně chytrá, nebo měla nějaké mimořádné vlohy, spíš by mi můj vzhled vadil, protože právě ten lidé vnímají především a často už nic jiného.“ Pokrčila rameny, aby uvolnila napětí z dlouhého udržování stejné pozice, trochu se protáhla a s lehkostí ji zaujala znovu. „Ale jelikož toto není můj případ, naučila jsem se přijímat skutečnost, že vypadat dobře je... nevím... snad dar, který nahrazuje jiné nedostatky.“

„Za co byste svou krásu vyměnila?“

„Za řadu věcí. Ale vyměnit neznamená získat, takže by to nemělo cenu.“ Na chvíli se odmlčela. „Něco by mě zajímalo. Odpovíte mi na jednu otázku?“

„Možná.“ Vytáhl ze zadní kapsy kalhot utěrku a očistil si ruce.

„Na co jste pyšnější, na svůj vzhled, nebo práci?“

Odhodil utěrku na stolek. Jeho obličej dokázal malý zázrak. Vypadal velmi vážně a smutně, a přesto se smál. „Ještě mi nikdo neřekl, že jsem hezký, natož krásný, takže odpověď je jasná.“ Začal obracet malířský stojan. Chtěla vstát, ale pohybem ruky ji zadržel. „Ne, ještě chvílku zůstaňte. Podívejte se na kresbu z místa, kde sedíte, a povězte mi, co si o ní myslíte.“

Laura se znovu posadila a studovala obraz z dálky. Byla to jen skica, méně propracovaná než mnohé z jeho ostatních. Tvář a torzo, pravá ruka končila pod levým ramenem. Postoj ženy na obraze jí připadal jaksi obranný a opatrný.

Právě kreslil košili. Vypadala v ní ženštěji než v krajkách a hedvábí. Dlouhé a rozpuštěné vlasy padaly v těžkých, neuspořádaných vlnách, které s pózou tvořily kontrast. Nečekala, že v obličejí najde nějaké překvapení, ale při studiu tváře na skice se nespokojeně zavrtěla na židli. „Nejsem tak vážná, jak jste mě nakreslil.“

„To se vám možná jen zdá. A připomínám – upozornil jsem vás, že nebudu nic měnit.“

„Je to váš výtvar, můžete si malovat, jak chcete. Jen vám říkám, že jste moje rozpoložení – možná povahu – pochopil nesprávně.“

Z jejího hlasu zaznívalo nezastřené podráždění, což ho pobavilo. Otočil stojan do původní polohy, ale na svou práci se nepodíval. „Nemyslím.“

„Neřekla bych, že vypadám tak tragicky.“

„Tragicky?“ Zhoupnul se na podpatcích a zahleděl se na svoji skicu. „Na ženě na obraze není nic tragického. *Statečná je* pravé slovo.“

Usmála se a vstala ze židle. „Nejsem ani statečná. Ale je to váš obraz.“ dohodněme se na tom.“

„Gabe!“ Prudce hodila rukou. Naléhavost v jejím hlase ho přinutila k ní přiskočit. Stiskl jí ruku.

„Co je?“

„Podívejte se tamhle.“ Obrátila se k němu a ukazovala volnou rukou oknem ven.

Venku dva metry od chaty uviděl stát osamělého jelena. Měl chuť Lauru uškrtit, že ho tak polekala, ale uvědomil si, že pro ni jako ženu z města to musí být vzrušující pohled. Jelen stál hluboko zabořený do sněhu s majestátně zvednutou hlavou. Drze a beze stopy strachu se na ně díval oknem.

„Je nádherný. Nikdy jsem neviděla tak velkého jelena zblízka.“

Chápal její radost. Jelen, liška, jestřáb nad hlavou... těch pár věcí mu pomáhalo překonat smutek. „Před několika týdnů jsem šel k potoku necelé

dva kilometry odtud a narazil jsem na početnou rodinku laní. Stál jsem po větru, takže mě necítily. Podařilo se mi nakreslit tři skicy, než si mě všimly.“

„Je na něm vidět, že mu patří celé tohle místo. Umíte si to představit? Lány a lány. Zřejmě z toho má radost, jinak by nevypadal tak sebejistě.“ Přitiskla ruku na zmrzlé sklo. „Víte, docela si připadám jako výstavní kus v zoo, který si přišel prohlédnout.“

Jelen strčil hlavu do sněhu, možná hledal trávu, možná ucítil jiné zvíře. Najednou zvedl hlavu a korunou paroží zamával vysoko ve vzduchu. Několika skoky přeběhl pláň a zmizel v lese. Laura se otočila, ale hned na to ztuhla. Neuvědomila si, že se k sobě tak těsně přiblížili. I Gabe vypadal zaraženě. Prsty měli ještě propletené. Kolem nich se do místnosti vlévaly zlaté paprsky pozdně odpoledního slunce a venku i v chatě panovalo velebné ticho.

Nepřerušil spojení dlaní a volnou rukou ji pohladil po tváři. Udělal to naprosto spontánně a ona se neodtáhla.

Nervy hrály oběma, cítil, jak se jí chvěje dlaň. Poznal nový zážitek – rozrušení z blízkosti jejího těla.

Její kůže byla teplá. Skutečná Laura, nikoli portrét, žena z masa a krve. Ať se v jejím životě událo cokoli, to všechno bylo včera. Pro něj měl význam dnešek. Její oči, doširoka otevřené a trochu vystrašené, se dívaly do jeho.

Nehýbal se a ona čekala. Zlobil se na sebe za touhu políbit ji, byla však silnější než jeho morální zábrany. Pomalu sklonil své rty k jejím.

Uvědomovala si, že je šílenství to připustit. Přesto ještě dříve, než se jí jeho rty dotkly, cítila, že se mu vzdává. Navzdory tomu, že netušila, co to pro ni ani pro něj znamená.

Jako by líbala poprvé. Ta jediná myšlenka měla místo v její zcela zmatené mysli. Poprvé nejen s ním, ale s kýmkoli. Nikdo jiný ji takhle nelíbal. Znala vášeň, náhlou, téměř bolestnou touhu. Setkala se s milostnými požadavky, některé mohla splnit, některé ne. Znala hněv a hlad, který muž pociťuje vůči ženě, ale nikdy nepoznala milostnou vzájemnost, vášeň spojenou s respektem a snahou společně sdílet prožitek.

Ne že by jejich objetí chyběla živočišnost. Zůstávala však na řetězu, takže jejich doteky byly kultivovanější a přinášely více vzrušení, než kdy zažila. Gabeovy ruce se mazlily s jejími vlasy, zatímco jeho rty se neustále pohybovaly po jejích. Cítila, že se blíží konec světa, ale její instinkt jí napovídal, že Gabe bude i tam a napraví všechny škody, k nimž by snad při výbuchu jejich vášní došlo. Věděl, že musí přestat, a současně nemohl. Jedno ochutnání vzbudilo touhu po dalším. Zdálo se mu, že když se jí nedotýká, je bezcenný a prázdný a že každé setkání rtů, pohlazení, kontakt s její kůží ho úžasně naplňuje.

Rukama váhavě a nevinně klouzala po jeho pažích až k ramenům. Když se rozloučil s jejími rty, cítil na nich nesmělé pozvání k další návštěvě. Z jejího těla mu zavonělo jaro, přestože to skutečné bylo ještě hluboko pod sněhem. Přivoněl k jejím vlasům, její pokožce. Ani kouř ze dřeva hořícího v krbu nedokázal přemoci její vůni.

Vášeň i představivost mu velely vzít Lauru do náruče a odnést ji do postele. Ležet vedle ní, dotýkat se jí, svléknout z ní modrou košili, poznávat a laskat její kůži, přiblížit k její pokožce svou. Přimět ji, aby se ho dotýkala, důvěřovala mu.

Zuřil v něm lýtý boj. Nebyla jen ženou, rostlo v ní dítě muže, kterého milovala. Nebyla jeho a on nebyl její, neměla důvod mu důvěřovat. Přesto k němu přišla a její oči mu pověděly hodně, mnohem víc než slova. Vnitřní krása kdesi hluboko, jíž si pravděpodobně vůbec nebyla vědoma, přesahovala půvabné rysy její tváře.

Musí se ovládnout, dokud v sobě to dilema nevyřeší. Dokud si neujasní, co od ní chce, a dokud mu ona nebude věřit natolik, aby mu řekla celou pravdu.

Chtěl se odtáhnout, ale přitiskla mu obličej na rameno. „Prosím tě, neříkej nic. Aspoň chvíli.“ Už mu nedokázala vykat.

V hlase měla slzy, a to ho dojalo, chytilo za srdce víc než polibek. Vnitřní boj, který před chvílí dobojoval, se znovu rozhořel. Přitiskl ji k sobě, zvedl ruku a pohladil ji po vlasech. Dítě v ní se pohnulo a přes matčino břicho se ho dotklo.

„Promiň.“ Hlas už zase ovládala, neprojevila však ani náznak snahy jejich intimní objetí přerušit. Nemohl tušit, jak moc si přeje být objímána, jak málo podobných chvil zažila. „Nechci na tobě viset.“

„Nic takového neděláš.“

Narovnala se a ustoupila dozadu. Neplakala, oči však měla plné zadržovaných slz.

„Nechtěla jsem, abys řekl slova omluvy, která jsi měl na jazyku – že došlo k nedopatření nebo něco podobného.“

„Opravdu jsem nechtěl, aby se to stalo,“ řekl suše, „ale neříkám to jako omluvu.“

V rozpacích se přidržela opěradla židle. „Nechci... nechci, abys cítil nějakou vinu, a nezlobím se, žes mě políbil. A chápu tvoje další chování.“

Ulevilo se mu.

„Jsem rád, že se na mě nezlobíš.“ Přitáhl si druhou židli a posadil se. „Ale... co na mém chování chápeš, Lauro?“

Doufala, že její náznak nechá být. Snažila se vyjádřit, co cítí, a přitom toho moc neříct. „Že... mě lituješ a jsi ze situace a malování trochu

zmateny.“ Proč jsem už zase svázaná? ptala se sama sebe. A proč se na mě tak dívá? „Nechci, aby sis myslel, že jsem to špatně pochopila. Sotva jsem mohla očekávat, že budeš...“ Slova jí nešla z úst.

Nejraději by nepokračovala, ale Gabe ji k tomu výrazem naprostého soustředění vyzýval. Když nenacházela odhodlání, gesty rukou z ní slova přímo tahal.

„Nedívám se, že při svém stavu tě fyzicky nepřitahuju.“ Konečně to ze sebe vypravila. „Ale také si nechci připustit, že ten polibek byl pouze výrazem přátelských citů.“

Gabe se škrábal na bradě.

„Přitahuješ mě, Lauro, velmi silně a velmi fyzicky. Víím, že ze zdravotních důvodů se s tebou nemůžu milovat, to ale vůbec neznamená, že po tom netoužím. Naopak.“

Otevřela ústa, jako by chtěla promluvit, ale nakonec jen zvedla ruce a zase je nechala klesnout.

„Ale nemůžu s tebou jít do postele i z jiné, závažnější příčiny, než je tvoje těhotenství. Víím o tobě málo. Chci slyšet tvůj příběh, Lauro. Celý.“

„Nemůžu ti ho vyprávět.“

„Bojíš se?“

Zavrtěla hlavou. Oči se jí leskly, přesto zvedla bradu. „Stydím se.“

Byl připravený na mnoho možných odpovědí, ale tuhle vůbec nečekal.

„Proč? Protože jsi svobodná? Že ses za otce dítěte neprovdala?“

„Ne. A prosím tě, nechtěj slyšet můj důvod.“

Nemínil se spokojit s takovýmto koncem, ale pak si všiml, že je bledá a zřejmě i unavená. „Dobře, přestávám vyzvídat, prozatím. Ale nezapomeň, že moje city k tobě rostou nezadržitelně a rychle, už teď je zvládám jen tak tak. Můj duševní klid si žádá odpovědi.“

Když vstal, dotkla se omluvně jeho paže. „Gabe, nedá se nic dělat, i když si moc přeju, aby to bylo jinak.“

„Život je takový, jakým si ho uděláme, anděli.“ Dotkl se jejích vlasů.

„Možná někdy později najdu dost síly, abych ti všechno pověděla.“

„Budu doufat a těšit se. Potřebujeme víc dřeva. Půjdu teď ven.“

Laura seděla v prázdné chatě sama se sebou nespokojená. Nedokázala zabránit, aby se rozhovor dotkl pro ni choulostivých témat, a když k nim už sklouzl, neuměla odpovědět Gabeovi uspokojivěji. Toužebně si přála, aby projevila větší obratnost.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Přes noc přibyl další sníh, ovšem ve srovnání s množstvím, které napadlo předtím, to byl sotva poprašek. V noci, když padal, to byl velmi lehký sníh a vítr ho zformoval do putujících závějí.

Ted' už ho však slunce začalo rozpouštět a Laura slyšela zurčení vody stékající okapem ze střechy. Přátelský zvuk. Představila si při něm horký čaj u praskajícího ohně, odpolední lenošení s dobrou knihou, krátký spánek na pohovce v podvečer.

Ale ted' bylo ráno, pouhá hodina nebo dvě po rozbřesku. Gabe sekal dřevo, takže chatu měla pro sebe. Do kuchyně, kde ohřívala v hrnci mléko s tabulkou čokolády, doléhaly zvuky dopadající sekery. Bedna na dřevo byla přitom plná a hromada polen u chaty za zadními dveřmi vysoká – dostatečné zásoby i pro případ, že by se sníh udržel až do června. Gabe byl umělec, ale také muž a potřeboval nějakou fyzickou unavující činnost.

Vypadá to tak... normálně rodinně, pomyslela si. Ona vaří v kuchyni, Gabe seká dřevo, rampouchy rostou na okapu před oknem. Jejich malý svět byl dobře vyladěný a samostatný. Stejný obrázek skýtal každé ráno. Když vstala, Gabe už byl venku, zametal sníh, tahal z lesa suché stromy, sekal dřevo. Připravila čerstvou kávu nebo ohřála tu, kterou nechal v hrnci. Přenosný radiopřijímač jí přinášel zprávy ze světa venku, ale jí nepřipadaly moc důležité. Po chvíli Gabe přišel, setřásl z oblečení a z bot sníh a vzal si šálek kávy, který mu nabídl.

Obvyklý rituál pokračoval tím, že se Gabe postavil za malířský stojan a ona se usadila u okna. Někdy si povídali, jindy mlčeli.

Kdesi daleko v pozadí za tímto poklidným životem cítila v Gabeovi neurčitý spěch. Maloval sice celé hodiny, jeho pohyby byly promyšlené, ale připadal jí vnitřně netrpělivý, jako by se nemohl dočkat, až obraz dokončí. A to portrét pokračoval dopředu rychleji, než předpokládala, že je možné. Laura na plátně – vlastně spíš žena, kterou viděl, když se na skutečnou Lauru díval – nabývala konkrétních tvarů. Nechápala, proč se rozhodl, že na obraze bude vypadat jako z jiného světa, tak snově. Ona přece byla součástí tohoto světa, mimo jiné ji k němu poutalo dítě, které nosila.

Malíř však na podobné stesky neslyšel, takže si je odpouštěla.

Dělal další skicy, některé zachycovaly celou její postavu, jiné jen obličej. Říkala si, že na to má právo, zvláště když její stání modelem byla jediná platba, kterou mu za střechu nad hlavou a jídlo mohla dát. Několik skic v ní

vyvolávalo rozpaky, například ta, kterou nakreslil jednoho pozdního odpoledne, kdy usnula na pohovce. Vypadala na ní úplně bezbranně – a také se tak cítila, když si uvědomila, že ji namaloval bez jejího vědomí.

Laura promíchala směs sušeného mléka, vody a čokolády ve džbánu. Nedalo se říct, že by se ho bála. Byl laskavější, než by se dalo očekávat s ohledem na způsob, jak se mu připletla do života. Mohl se k ní chovat stroze, ale opak byl pravdou. Tak jemného muže ještě nepoznala.

Možná se mu líbila, možná ho i přitahovala. Její tvář muže často lákala. V každém případě se k ní za všech okolností choval s úctou, starostlivě a pozorně. Zkušenost ji naučila od mužů, které přitahovala, takový přístup neočekávat.

S pokrčením ramen nalila tekutinu do šálku. Teď nebyl pravý čas soustřeďovat se na pocity, které Gabe mohl či nemohl mít. Musela se starat především o sebe. S představou chuti smetanové horké čokolády obsah šálku zpola vypila. Zašklebila se, vzdychla a znovu zvedla šálek. Během několika dnů bude opět na cestě do Denveru.

Náhlá bolest ji přinutila chytit se boku příborníku, aby našla oporu. Držela se a usilovně se bránila nutkání zavolat na pomoc Gabea. Pak bolest ustoupila a Laura pochopila, že to nebylo nic závažného. Opatrně se šourala do obývacího pokoje.

Zvuky sekání ustaly a v tichu zaslechla jiný zvuk. Motor? Zachvátila ji panika, téměř stejně rychle však odešla. Nemůžou ji najít, bylo směšné na to jen pomyslet. Přesto pospíchala k přednímu oknu.

Sněžný skútr. Pohled na něj – zářivý a podobný hračce – by ji pobavil a potěšil, kdyby na něm neseďel uniformovaný policista. Laura byla připravena bránit se, pokud to bude třeba, a s touto myšlenkou šla k předním dveřím. Pootevřela je tak, aby ji nebylo vidět.

Gabea práce zahřála a pořádně se potil. Rád se pohyboval venku, s potěšením dýchal svěží vzduch, nacházel zalíbení v rychlém rytmu práce. Nemohl říct, že by ho to zbavilo myšlenek na Lauru, v tomhle nepomáhalo nic. Ale mohl o situaci přemýšlet v souvislosti s budoucností.

Potřebovala pomoc a on jí pomůže.

Některé jeho známé by takové rozhodnutí překvapilo. Ne snad proto, že by ho považovali za necitlivého. Jeho obrazy byly důkazem, že je schopný citu, vášně, laskavosti. Ale málokdo by očekával, že dokáže být nezištně šlechetný.

Šlechetnost patřila k Michaelovi. Gabe byl odjakživa zabraný do sebe, vlastně do svého umění, hnala ho potřeba zobrazovat život se všemi jeho radostmi i bolestmi. Michael prostě ochotně přijímal život.

Ted' byl Michael pryč. Gabe zvedl sekuru, nadechl se, vzduch mu zahvízdal mezi zuby a vylétal v bílých obláčkách. Michaelův odchod zanechal v jeho životě velkou díru, tak propastnou, že si Gabe nebyl jistý, jestli se mu ji někdy podaří zaplnit.

Zvuk sněžného skútru zaslechl ve chvíli, kdy sekura byla na vrcholu dráhy. Nechal ji dopadnout, ostří se zabořilo do dřeva, třísky se rozlétly a přidaly se k ostatním na udusaném sněhu. S rychlým pohledem ke kuchyňskému oknu vykročil, aby přivítal hosta.

Nepřijal vědomé rozhodnutí chránit ženu uvnitř. Byla to ta nejpřirozenější věc na světě. „Jak se daří?“

Policista vypnul motor a kývl Gabeovi. Jeho tváře byly rudé od chladného větru.

„Celkem dobře.“ Odhadl, že policistovi je asi pětadvacet a je napůl zmrzlý. „Jak vypadá silnice?“

Policista se krátce zasmál a poodešel od skútru. „Doufám, že nemáte domluvené žádné schůzky. Asi by z nich sešlo.“

„Nic naléhavého.“

„To je dobře.“ Podal mu ruku v rukavici. „Scott Beecham.“

„Gabe Bradley.“

„Slyšel jsem, že někdo koupil chatu starého McCampbella. Tak to jste byl vy.“ S rukama v bok si'prohlížel chatu. „Vybral jste si na stěhování krutou zimu. Navštěvujeme a kontrolujeme každého na hřebenu, abychom zjistili, jestli nepotřebuje dovézt zásoby nebo neonemocněl či nepotřebuje pomoc z nějakých jiných důvodů.“

„Zásobil jsem se právě v den vánice.“

„To jste udělal dobře.“ Ukázal na džíp. „V něm jste aspoň měl šanci ji porazit. S auty, která uvázla ve sněhu, bychom mohli zaplnit parkoviště. Zajímám se o Chevy'84, který dostal smyk a narazil do svodidel asi půl kilometru odtud. Byl prázdný. Řidič pravděpodobně vystoupil a mohl ve sněhové bouři zabloudit.“

„Je mojí manželky,“ řekl Gabe. Škvírou v pootevřených dveřích zahlédl Lauru. Stála tam se široce otevřenýma očima. „Dělala si starosti, že se se mnou něco stalo, a nenapadlo ji nic lepšího, než mě jet hledat do města.“ Gabe se usmál a vytáhl cigaretu. „Nedaleko odtud do mě skoro narazila. Všechno šlo rychle a mně se zdálo nejrozumnější nechat její auto tam, kde je, a jet do chaty. Ještě jsem se tam nedostal, abych zkontroloval škodu.“

„Není tak velká, jako u mnoha aut, která jsem v posledních dnech viděl. Nezranila se?“

„Ne. Ale strachem jsme oba zestárli o deset let.“

„To si dovedu představit. Obávám se, že budeme muset auto odtáhnout, pane Bradley.“ Podíval se k domu. Jeho hlas byl normální, ale Gabe cítil v jeho chování ostražitost. „Vaše manželka, říkáte?“

„Ano.“

„Jméno na registraci znělo Malone, Laura Maloneová.“

„To je manželčino jméno za svobodna,“ řekl Gabe lehce.

Z náhlého popudu Laura otevřela dveře. „Gabe?“

Oba muži se obrátili a podívali se na ni. Policista smekl čepici. Gabe se zamračil.

„Promiňte, že vás ruším –“ usmála se, „– ale napadlo mě, jestli by si pan policista nedal horkou kávu.“

Muž zákona si znovu nasadil čepici. „Je to velmi lákavé, paní, a děkuji za pozvání, ale musím jet. Je mi líto vašeho auta.“

„Byla to moje chyba. Můžete nám říct, kdy asi bude silnice průjezdná?“

„Váš manžel by v džípu mohl zajet do města za den, za dva,“ odpověděl Beecham. Ale vám bych to, paní, zatím nedoporučoval.“

Usmála se na něj a složila ruce na prsou. „Myslím, že si nějakou dobu jízdu autem odpustím.“

„Budu muset vyrazit.“ Beecham nasedl na skútr. „Máte nějakou krátkovlnnou vysílačku, pane Bradley?“

„Ne.“

„Možná by nebylo špatné, kdybyste si nějakou pořídil, až budete příště ve městě. Je na ni větší spolehnutí než na telefon. Kdy se má vaše dítě narodit?“

Gabe chvíli jen zíral, překvapilo ho to zájmeno. „Za čtyři až pět týdnů.“

„Tak to máte ještě spoustu času.“ Beecham s úsměvem nastartoval. „Vaše první?“

„Ano,“ zamumlal Gabe. „První.“

„Já mám dvě děvčata. Jedno se rozhodlo narodit na Den díkůvzdání. Nesnědl jsem ani dvě sousta dýňového koláče a musel jsem jet do nemocnice.“

Moje žena je přesvědčená, že předčasný porod vyvolala matčina omáčka.“

Zvedl ruku a hlas.

„Buďte opatrná, paní Bradleyová.“

Gabe s Laurou se dívali, jak skútr odjíždí po cestě. Pak zůstali sami.

Gabe si odkašlal a vyšel po schodech nahoru. Laura neříkala nic, jen mu ustoupila a zavřela za ním dveře. Čekala, dokud se neposadil na kamennou zídku u krbu a nezačal si zouvat boty.

„Děkuju ti.“

„Za co?“

„Řekls tomu policistovi, že jsem tvoje žena.“

Pokračoval v zouvání, pořád se mračil.

„Připadalo mi to méně složité než jakékoli jiné vysvětlení.“

„Pro mě,“ souhlasila Laura. „Pro tebe ne.“

Pokrčil rameny a šel do kuchyně. „Je káva?“

„Ano.“ Slyšela zvuky nalévání tekutiny. Lhal kvůli ní, chránil ji a ona od něho jen brala. „Gabe.“ Modlila se, aby její instinkty byly správné. Vešla do dveří.

„Co to kčertu je?“ V ruce držel hrnec, ve kterém ohřívala mléko.

Na okamžik napětí polevilo. „To je horká čokoláda.“

„Vypadá to jako... No, na tom nezáleží, jak to vypadá.“ Položil hrnec zpět na kamna. „Ten mléčný prášek má divnou chuť. Pokusím se zítra dostat do města a nakoupit čerstvé potraviny.“

„V tom případě bys mohl...“ V rozpacích větu nedokončila.

„Co bys chtěla?“

„Nic, je to hloupost. Poslyš, mohli bychom si promluvit?“

Vzal ji za ruku dřív, než mohla couvnout. „Co bys chtěla z města, Lauro?“

„Ibiškové cukroví k opékání v krbu. Říkala jsem, že to je hloupost,“ zamumlala a pokusila se odtáhnout ruku.

Bože, jak moc ji chtěl vzít do náruče. „Je to neodolatelná touha, nebo chvilkový vrtoch?“

„Nevím. Podívala jsem se na krb a vzpomněla jsem si na ibiškové cukroví.“ Smál se, a tak bylo snadné se usmívat. „Někdy je skoro cítím.“

„Ibiškové cukroví. Nechceš k němu něco? Třeba křen?“

Udělala na něho grimasu. „Další mýtus.“

„Ničíš všechny moje předsudky.“ Nevěděl ani, kdy zvedl její ruku k ústům, ale poté, co přivoněl k její jemné pokožce, ruku zase pustil. „A nenosíš košili.“

Přestože se jí už nedotýkal, pořád ještě cítil teplo a úžasnou jemnost její kůže. Šokovalo ho, jak moc po ní touží, raději se tedy otočil k příborníku a své kávě. Donutil se myslet na malování, ne na ni.

„Převléknu se.“

„Dobře.“ Byl znovu umělcem, ona modelkou.

Rozhodla se rychle, možná už ve chvíli, kdy uslyšela, jak kvůli ní lže, aby ji ochránil. „Gabe, vím, že chceš teď pracovat, ale ráda bych... myslím, že bych ti měla povědět všechno, jestli to chceš slyšet.“

Obrátil se k ní a zadíval se na ni jasnýma, pozornýma očima. „Překvapuješ mě. Proč mi to chceš povědět teď, když jsi předtím nechtěla nebo nemohla?“

„Protože jsem pochopila, že moje nedůvěra k tobě není ani opodstatněná, ani správná.“ Zdálo se mu, že si nenápadně povzdychla. „A protože někoho potřebuju. Stejně jako ty.“

„Posad’ se,“ řekl prostě a odvedl ji ke gauči. „Pozorně tě poslouchám.“

„Nevím, kde mám začít.“

Možná by jí to šlo snadněji, kdyby začala v dávnější minulosti, pomyslel si a vhodil další poleno do krbu. „Odkud pocházíš?“ zeptal se a posadil se vedle ní.

„Žila jsem na mnoha místech. V New Yorku, Pensylvánii, Marylandu. Moje teta měla malou farmu na Východním pobřeží. Sní jsem žila nejdéle.“

„Co tvoji rodiče?“

„Moje matka byla velmi mladá, když jsem se narodila. Svobodná. Ona... žila jsem u tety, dokud... to nezačalo být... finančně neúnosné. Potom přišly na řadu dětské domovy, ale to není důležité.“

„Není?“

Nadechla se a snažila se udržet pravidelný rytmus dýchání. „Nechci, abys mě litoval. Proto ti to nevyprávím.“

V trhnutí hlavou, kterým poslední slova doprovodila, byla pýcha stejně jako v tónu hlasu. Tatáž pýcha, snad spíš jakási neohroženost, kterou se pokoušel zachytit na plátně. Nahmatal skicák, i když by se nejraději dotkl její tváře. „Dobrá, nebudu.“

Přikývla a pokračovala. „Podle mých vzpomínek to pro moji matku bylo všechno velmi těžké. I z toho mála, co mi řekli, je snadné si to představit. Byla ještě sama dítě. Je možné, že si mě chtěla nechat, ale nešlo to. Moje teta byla sice starší, ale měla vlastní děti. Byla jsem další krk, který měla živit. Po nějaké době to už nešlo a dala mě do dětského domova.“

„Kolik ti bylo let?“

„Šest. Z nějakého důvodu jsem nikde nebyla dlouho. Na prvním místě jsem zůstala rok, na druhém pak dva a tak to šlo dál. Mrzelo mě, že nejsem skutečnou součástí rodiny, jakou má skoro každý. Ve dvanácti jsem se na krátký čas vrátila k tetě, ale kvůli strýcovi a jeho problémům to nevydrželo.“

Vycítil v jejím hlase napětí. „Jaké měl problémy a jak se tě týkaly?“

„To není důležité.“ Zavrtěla hlavou a chystala se vstát, Gabe však položil ruku pevně na její. „Nakousla jsi to, Lauro, tak to dokonči.“

„Pil,“ řekla rychle. „A když pil, byl zlý.“

„Chceš říct – násilnický?“

„Ano. Ve střízlivém stavu byl nespokojený a kritický. Opilý byl... mohl být nebezpečný.“ Rukou si mimoděk třela rameno, zřejmě starou ránu. „Jeho obvyklým cílem byla teta, ale často útočil i na děti.“

„Uhodil tě?“

„Když jsem nebyla dost rychlá a nešla mu z cesty.“ Podařilo se jí usmát. „Uměla jsem být velmi rychlá. Ale když se tak poslouchám, zní to mnohem hůř, než jaké to bylo ve skutečnosti.“

Pochyboval o tom.

„Pokračuj.“

„Sociální služba mě znovu umístila do dětského domova. Připomínal vězení. Vzpomínám si, že když mi bylo šestnáct, počítala jsem dny do plnoletosti, do doby, kdy budu mít právo se o sebe starat sama. Jakmile se naplnily, přestěhovala jsem se do Pensylvánie a našla si práci prodavačky v obchodním domě. Spřátelila jsem se s jistou pravidelnou zákaznicí. Ta mě jednou představila malému a plešatému muži, vypadal jako buldok. Prohlédl si mě, podal mi navštívenku a pozval mě na další den do studia. Neměla jsem v úmyslu tam jít. Zvykla jsem si, že muži... že jim jde jen o jedno.“

„Umím si to představit,“ řekl Gabe suše.

Jeho zlehčující tón jí pomohl z rozpaků. „Navštívenku jsem odložila a byla bych na ni zapoměla, ale jedno z děvčat, které se mnou pracovalo, si jí později všimlo a začalo jančit. Řeklo mi, kdo mě to pozval. Možná jeho jméno znáš. Geoffrey Wright.“

Gabe překvapeně zvedl obočí. Wright byl jedním z vážených módních fotografů. Gabe toho sice o světě módy moc nevěděl, ale toto jméno znamenalo hodně. „Ano, znám.“

„Rozhodla jsem se popadnout příležitost za pačesy a navštívit ho. Všechno proběhlo hodně rychle. Byl velmi nevrlý, a než jsem ze sebe dostala omluvu za zpoždění, nechal mi udělat make-up, a už jsem byla pod světly. Mé nervozity si nevšímal, štěkal příkazy, stavěl mě do různých póz, musela jsem sedět, stát, naklánět se, natáčet a podobně. Vytáhl ze skříně dlouhý kožich ze sobola a hodil mi ho na ramena. Musela jsem na něho skoro křičet, protože se při fotografování pořád smál a vykládal mi, že za rok budu nosit sobolí kožich ke snídani.“

Gabe při jejím vyprávění zachovával mlčení. S přivřenýma očima ji viděl zahalenou v kožešinách. Sevřel se mu žaludek při pomyšlení, že se pravděpodobně stala jednou z Wrightových mladých milenek.

„Během měsíce jsem dělala fotografie pro časopis *Mode*. Pak další pro *Her* a také pro *Charm*. Jeden den jsem prodávala prádlo a druhý večerela s módními návrháři, tak prudkou změnou jsem prošla.“

„A Wright?“

„Nikdo ke mně do té doby nebyl tak hodný jako Geoffrey. Věděla jsem, že se na mě dívá jako na výnosné zboží, a proto fungoval jako hlídací pes. Nedovolil mužům, aby se kolem mě točili, tím méně, aby se o něco pokoušeli. Měl se mnou plány a řekl mi o nich. Příliš brzy a příliš často mě

vystavovat nebylo jejich součástí. Tvrdil, že přesto do dvou let nebude v západním světě člověk, který by neznal mou tvář. Děvčeti, pro které za celé dětství a dospívání málem nikdo neměl vlídného slova, to znělo jako pohádka. Většinu života jsem byla v podstatě anonymní. Líbilo se mu, že pocházím z ničeho a odnikud. Víím, že ho některé z jeho ostatních modelek považovaly za lhostejného. Pro mě byl však vedle otce nejbližším člověkem, jakého jsem kdy měla.“

„Tak ses na něho dívala?“

„Ano. A potom, navzdory všemu, co pro mě udělal, kdy mi věnoval všechny Čas, jsem ho opustila.“

Znovu začala vstávat, ale Gabe ji zase zadržel. „Kam jdeš?“

„Potřebuju se napít vody.“

„Sed', přinesu ti ji.“

Využila přestávky, aby se trochu vzpamatovala. Příběh byl teprve v polovině, bolestnější část zpovědi ji teprve čekala. Přinesl jí čistou sklenici s vodou a ledem. Laura polkla dva doušky a pokračovala ve vyprávění.

„Cestovali jsme do Paříže. Připadala jsem si jako Popelka, které řekli, že půlnoc možná nikdy nepříjde. V Paříži jsme měli strávit měsíc, a protože Geoffrey chtěl, aby snímky měly výrazně francouzskou atmosféru, fotografovali jsme na všech možných místech. Jednou jsme šli na večírek. Byla tehdy nádherná jarní noc, kdy jsou všechny ženy krásné a muži přitažliví. Tam jsem poznala Tonyho.“

Gabe zaznamenal v jejím hlase nenápadný zlom, stín bolesti v očích a bez vysvětlení věděl, že mluví o otci svého dítěte.

„Byl tak galantní, tak okouzlující. Popelčin princ. Příští dva týdny jsem každou volnou chvíli po fotografování strávila s Tonym. Chodili jsme tancovat, jedli v malých kavárničkách, procházeli se v parcích. Představoval všechno, co jsem si myslela, že chci, a o čem jsem byla přesvědčená, že nikdy nebudu mít. Jednal se mnou jako s něčím vzácným a cenným, jako s diamantovým náhrdelníkem. Myslela jsem, že je to láska.“

Chvilí mlčela a přemýšlela. Byla to její chyba, její marnivost, její hřích. Ovšem uvědomovala si to až teď, po roce. „Geoffrey reptal a mluvil o bohatých štěňatech, která se jí divoký oves, ale já neposlouchala. Chtěla jsem být milována, toužila jsem po někom, kdo by mě chtěl, pečoval o mě. Když mě Tony požádal, abych se za něho provdala, dvakrát jsem se nerozmýšlela.“

„Vzala sis ho?“

„Ano.“ Po delší době se na Gabea podívala. „Vím, naznačovala jsem, že nejsem vdaná za otce svého dítěte. Zdálo se mi to snadnější.“

„Nenosíš prsten.“

Červen jí zaplavila tvář. „Prodala jsem ho.“

„Aha.“ V tom slově nebylo odsouzení, ona je přesto tak vnímala.

„Na. líbánky jsme zůstali v Paříži. Chtěla jsem se vrátit do Států a setkat se s jeho rodinou, přesvědčil mě však, že bychom měli zůstat tam, kde jsme šťastní. Geoffrey se na mě zlobil, křičel na mě, že se ničím. Chápala jsem to tak, že mluví o mé kariéře, a nevěnovala jsem mu sluchu. Teprve později jsem pochopila, že měl na mysli můj život.“

Poleno vypadlo z ohniště a Laura leknutím nadskočila. I to svědčilo o jejích napjatých nervech. Zadívala se do osvobozujícího a uklidňujícího tance plamenů a zjistila, že se jí při pohledu do nich bude snadněji pokračovat.

„Já jsem ovšem myslela, že mi konečně život dal to nejlepší. Při zpětném pohledu si uvědomuju, že týdny strávené v Paříži připomínaly jakési kouzlo, které mě začarovalo. Nebyla to skutečnost, ale chyběla mi bystrost, abych rozpoznala, že žiju v iluzi. Pak přišel čas vrátit se domů.“

Sepnula ruce a začala si s nimi roztržitě pohrávat. Vnímál to jako projev vnitřního neklidu, měl chuť vzít je do svých a uklidnit ji, neudělal to však.

„Večer před naším odletem šel Tony ven. Řekl, že musí něco zařídit. Trochu jsem litovala, že mě novomanžel v náš poslední pařížský večer nechal samotnou. Jak se připozdívalo, přestávala jsem se litovat a začínala jsem mít strach. Vrátil se až po třetí hodině ráno a mnou cloumal vztek.“

Opět se odmlčela. Gabe vytáhl zpoza gauče deku a rozprostřel ji na její klín. „Asi jste se pohádali.“

„Ano. Byl opilý a agresivní, takového jsem ho nikdy dřív neviděla. Zeptala jsem se, kde byl, a on mi odsekl, že mi do toho nic není, že je to jen jeho věc. Začali jsme na sebe křičet. Nakonec se přiznal, že byl s jinou ženou. Nejdřív jsem si myslela, že mně chce jen ublížit, ale pak jsem poznala, že je to pravda. Začala jsem plakat.“

Laura si vzpomněla, jak usedavě tehdy naříkala. „To ho ještě víc rozzlobilo. Rozhazoval věci po apartmá jako vzteklé, rozmazlené dítě. Vykřikoval přitom různé věci – podstatné bylo, že si musím zvyknout na jeho způsob života a že nemám právo se nad ním pohoršovat, když jsem byla Geoffreyho děvkou.“

Při posledním slově se jí zlomil hlas, zvedla proto sklenici s vodou a zchladila si hrdlo. „To bolelo nejvíc,“ podařilo se jí ze sebe vypravit. „Geoffrey byl pro mě skoro jako otec, nikdy, nikdy nic jiného. A Tony musel vědět, že jsem před naší svatební nocí s nikým jiným nebyla. To mě vyprovokovalo, rozkřičela jsem se na něho. Nevím přesně, co jsem mu řekla, ale Tonyho to rozzuřilo a –“

Gabe viděl, jak se jí prsty na měkkých záhybech deky napnuly jako dráty. Po chvíli je s velkým úsilím pomalu uvolnila. Dalo mu práci, aby udržel hlas v klidné poloze. „Uhodil tě, Lauro?“

Neodpověděla, jako by neměla sílu příslušná slova ze sebe dostat. Dotkl se její tváře a otočil ji k sobě. Její oči stěží zadržovaly slzy.

„Bylo to mnohem horší než od strýce, protože jsem nemohla odejít. Byl mnohem silnější a rychlejší. Strýc ‚jen‘ zaútočil na každého, kdo se mu včas neklidil z cesty, ale Tony se mi záměrně snažil ublížit. Potom –“ Pohnutí jí znovu nedovolilo pokračovat.

Gabe seděl mlčky, ale zlost v něm narůstala až k výbuchu. Dovedl pochopit vztek, sám jej míval na krajíčku, ale nedokázal pochopit, jak někdo může ubližovat menšímu a slabšímu, a něco takového nikdy a nikomu neodpouštěl.

„Když to skončilo,“ pokračovala po chvíli už klidněji, „šel prostě spát. Ležela jsem tam a nevěděla, co mám dělat. Je to zvláštní – když jsem o mužském násilí později mluvila s jinými ženami s podobnými zkušenostmi, zjistila jsem, že často věří, že se takové jednání dá překousnout.“

Gabe nevěřícíně kroutil hlavou.

„Příští ráno plakal a omlouval se, sliboval, že se to už nikdy nestane. A tohle bylo z jeho strany modelové chování po celé další období, kdy jsme byli spolu.“

„Ty jsi s ním zůstala?“

Znovu jí tváře zbarvila červeně. „Byli jsme manželé a já si myslela, že dokážu zajistit, aby už k násilí nesahal a mezi námi to fungovalo. Potom jsme se nastěhovali do domu rodičů. Od samého začátku mě nenáviděli. Jejich syn, dědic trůnu, se za jejich zády oženil s obyčejnou ženou. Žili jsme u nich, a přestože se často mluvilo o tom, že dostaneme samostatný dům, zůstávalo jen u řečí. Tehdy jsem dostala názorné lekce, jak je možné sedět s někým u jednoho stolu, mluvit s ním, a přesto být přehlížen. Také Tony se ke mně choval hůř a hůř. Začal se tahat s jinými ženami a málem se tím chlubil. Rodiče věděli, co dělá, a nemohli přehlédnout, jak to na mě působí. Cyklus jeho odporného chování a následné lítosti a odprošování se opakoval a byl stále ošklivější, dokud jsem si neuvědomila, že musím odejít. Řekla jsem mu, že se chci rozvést. Zdálo se, že to na něj zapůsobilo. Sliboval, dokonce přísahal, že se bude léčit z alkoholizmu a navštíví manželskou poradnu, udělá všechno, co budu chtít. Začal se dokonce dívat po domech ke koupi. Ale zakrátko se všechno opakovalo. Musím přiznat, že v té době jsem ho přestala milovat.“ Odmlčela se a sbírala síly.

„Už jsem ho nemilovala a bylo nesprávné, že jsem s ním zůstávala dál. Nevěděla jsem, že ho rodiče nutí, aby se pokusil náš vztah zachránit. Drželi v rukou finanční otěže a ztěžovali mu odchod z manželství. Pak jsem zjistila, že jsem těhotná.“

Položila si ruku na břicho, roztáhla prsty. „Tonymu bylo jedno, že čekáme dítě, ale jeho rodiče zachvátilo nadšení. Matka začala okamžitě připravovat dětský pokoj. Koupila starožitné postýlky a kolébky, stříbrné lžičky, irské dětské prádlo. Přestože mě způsob, jakým to dělala, znervózňoval, myslela jsem, že by nás dítě mohlo dát dohromady. Ale jako matky vnoučete si mě nevážili o nic víc než jako předtím Tonyho manželky. Bylo to *jejich* vnouče, *jejich* odkaz, *jejich* nesmrtelnost. Přestali jsme hledat dům a Tony zase začal pít. Odešla jsem ve chvíli, kdy přišel domů opilý a udeřil mě.“

Pomalu a zhluboka se nadechla a upřela zraky do ohně. „Tentokrát neudeřil jen mě, ale i naše dítě. Už pro mě bylo snadné od něj odejít. Spolkla jsem svoji pýchu, zavolala jsem Geoffreymu a požádala ho o půjčku. Poslal mi dva tisíce dolarů. Sehnala jsem si byt, našla práci a pustila se do vyřizování rozvodu. Za deset dnů po mém odchodu přišel Tony při havárii o život.“

Lauru přepadla bolest, tupá a hluboká. Zavřela oči a přetrpěla ji. „Tchyně mě navštívila, prosila mě, abych žádost o rozvod roztrhala a kvůli pověsti jejího syna, jeho památce, přišla na pohřeb jako vdova po Tonym. Udělala jsem, o co mě žádala, protože – protože jsem ještě pořád měla v paměti naše první společné dny v Paříži. Po pohřbu mě požádali, abych s nimi jela do jejich domu, že se o něčem musíme domluvit. Pak mi řekli, co ode mě chtějí, co prostě musejí mít. Zaplatí všechny mé léčebné výdaje, budu mít nejlepší možnou lékařskou péči. Po narození dítěte mi dají sto tisíc dolarů, abych se stáhla do pozadí a přestala si na ně dělat nároky. Jejich nabídka mě samozřejmě rozzlobila a odmítla jsem ji. Vyhrožovali mi, že když jim nevyhovím po dobrém, o dítě mě připraví. Tonyho dítě. Že je moje, bylo pro ně nepodstatné. Dali mi jasně najevo, že mají dost peněz, aby spor o opatrovnictví vyhráli. Vynesou na světlo, že jsem byla Geoffreyho milenkou, že jsem od něj brala peníze. Rozmažou mé „rodinné“ zázemí jako důkaz, že bych na dítě měla špatný vliv. Doloží, že oni jako prarodiče mohou dítěti poskytnout lepší prostředí, všestrannou výchovu a kvalitní vzdělání. Dali mi čtyřicet hodin na rozmyšlenou. A tak jsem utekla.“

Několik minut mlčel. Z její zpovědi měl hořko v ústech. Chtěl po ní její příběh, ale teď po jeho vyslechnutí si nebyl jistý, jestli ho zvládne.

„Lauro, bez ohledu na to, co ti řekli, čím vyhrožovali, nevěřím, že by u soudu uspěli a dokázali tě o dítě připravit.“

„Tebe to nepřesvědčilo? Nevidíš jejich možnosti v tomto úplatném systému? Copak si neuvědomuješ, že pokud by měli i jen malou šanci, nemůžu soud riskovat? Nikdy bych neměla při boji s nimi rovné šance. Nemám peníze, nemám styky.“

„Co je to za lidi?“

Znovu váhala s odpovědí.

Vzal ji za ruku.

„Už ses mi svěřila s tolika věcmi.“

„Jmenují se Eagletonovi. Thomas a Lorraine Eagletonovi z Bostonu.“

Zamračil se, až se mu obočí spojilo. Znal to jméno, kdo by ho neznal? Pro jeho rodinu to bylo však víc než jen jméno. „Tys byla ženou Anthonyho Eagletona?“

„Ano.“ Obrátila se k němu. „Znals ho?“

„Skoro ne. Byl víc –“ víc Michaelova věku, chtěl říct. „Byl mladší. Setkal jsem se s ním jednou nebo dvakrát, když přijel na pobřeží.“ A co viděl, nestačilo, aby si na něj udělal názor. „Četl jsem, že se zabil při autonehodě, a byla tam tuším zmínka i o manželce, ale loňský rok byl pro mě dost obtížný, takže jsem tomu nevěnoval pozornost. Moje rodina se občas ve společnosti s Eagletonovými stýkala, ale moc se neznáme.“

„V každém případě víš, že je to stará rodina se starými, tradičními penězi. Považují moje dítě za součást svého... majetku. Nechali mě sledovat po celé zemi. Pokaždé, když se někde usadím a začnu věřit, že už budu mít klid, zjistím, že se po mě vyptávali nějací detektivové. Nemůžu – nechci – jim dovolit, aby mě našli.“

Vstal, udělal pár kroků, aby si zapálil cigaretu a uspořádal pocity a myšlenky. „Rád bych se tě na něco zeptal.“

Unaveně vzdychla. „Do toho.“

„Když jsem jednou chtěl vědět, proč mi nechceš povědět všechno, jestli jsou důvodem tvoje obavy, řeklas, že se nebojíš, ale cítíš stud. Rád bych věděl proč.“

„Nebránila jsem se dost energicky a dost tvrdě se nesnažila napravit všechno špatné. Dovolila jsem, aby mě to všechno potkalo. Neumíš si představit, jak je těžké a ponižující sedět tady a muset připustit, že jsem se nechala využívat, nechala se bít, nechala se stáhnout tak hluboko.“

„A ještě se tak cítíš?“

„Ne.“ Zvedla bradu. „Už nikdy mě nikdo nebude ovládat.“

„Dobře.“ Sedl si na okraj krbu. Kouř z cigarety odnášel průvan. „Myslím, že sis zažila peklo, andělí, snad horší, než si může člověk zasloužit. Teď nezáleží na tom, jestli za něco z toho můžeš nebo nemůžeš ty, jak si myslíš, nebo to byl jen důsledek nepříznivých okolností. Je to už všechno pryč.“

„Není to tak snadné, jak říkáš, Gabe. Nedělám si starosti jen o sebe.“

„Jak daleko chceš zajít v boji proti Eagletonovým?“

„Řekla jsem ti, že nemůžu –“

Přerušil ji mávnutím ruky. „Kdybys měla prostředky. Jak daleko?“

„Až na konec. Tak daleko, jak to půjde. Ale tahle úvaha nemá smysl. Chybí mi k tomu prostředky.“

Potáhl z cigarety, zamýšleně Lauru pozoroval, pak nedokouřenou cigaretu odhodil do ohně. „Budeš je mít, jestli si mě vezmeš.“

PÁTÁ KAPITOLA

Neřekla nic, nemohla. Sedl si se zkříženýma nohama na okraj krbu a chladnýma klidnýma očima pozoroval její tvář. Jednou ze složek jeho mimořádného talentu byla schopnost soustředit se na výraz obličeje druhých lidí a vyčíst z něj jejich citová hnutí. Možná díky ní uměl tak dobře skrývat své vlastní pocity.

Vnímala praskot polen v krbu za ním. Dopolední slunce prozařovalo ledové kresby na okenních tabulích a dopadalo mu k nohám. Vypadal naprosto vyrovnaně, jako by právě navrhl, aby si dali k obědu polévku. Laura nedokázala poznat, jestli to pro něho znamenalo něco víc.

Opřela se o stůl a s potížemi vstala. „Jsem unavená, půjdu si lehnout.“

„Dobře. Můžeme si o tom promluvit později.“

Otočila se. Nemusel být velký znalec řeči těla či prostě jen výrazů tváře, aby poznal, že ta její nevyjadřuje ani bolest, ani strach, ale vztek, živý a pořádně silný. „Jak mi můžeš říct něco takového po tom všem, co jsem ti vyprávěla?“

„Je to zvláštní – představ si, že návrh, aby sis mě vzala, uspíšil právě tvůj životní příběh.“

„Znovu ses ukázal jako pravý samaritán.“ Zlobila se na sebe za hořkost, kterou vložila do hlasu, ale bylo to silnější než ona. „Bílý rytíř na koni v plné zbroji spěchající zachránit blekotající, pošetilou ženu. Cákáš, že padnu na kolena a budu vděčná? Že se zase nechám slepě přemoci, že spadnu podruhé do stejného modelu chování, který mě už jednou málem zničil? A to všechno proto, že mi nějaký muž nabídne východisko?“

Potřeboval několik vteřin, aby ovládl zlost. Když nad ní zvítězil, rozhodl se Lauru vysvětlit, jak se na to dívá. „Netoužím tě ovládat a asi mě něco potrefí, jestli mě ještě jednou budeš srovnávat se slabošským alkoholikem s násilnickým chováním vůči ženám.“

„Jaké postavě se tedy podobáš? Zřejmě rytíři na bílém koni, nesobecky zachraňujícímu slabé a nešťastné ženy?“

Rozesmál se, ale pod povrchem ještě bublal vztek. „Takhle mě zatím nikdo neohodnotil. Jsem velmi sobecký a jedním z hlavních motivů, ze kterých návrh na náš sňatek vychází, je můj vlastní zájem. Kromě toho jsem náladový – už jsi tady dost dlouho, abys to poznala. A taky jsem temperamentní a umím se rozzlobit. Ale nebiju ženy a nevyužívám je.“

Musela se hodně ovládat. „Neřekla jsem, že bys byl takový, ani jsem tě nechtěla s nikým srovnávat. Srovnatelná je situace, v jaké jsem byla předtím, a okolnosti, které se mě dotýkají teď.“

„Jedno souvisí s druhým. To, že mám peníze, ti může jenom prospět.“

„Nevzala jsem si Tonyho pro peníze.“

„Ne.“ Gabeův tón se zmírnil. „Jsem přesvědčený, že to bylo z lásky. Ale pokud jde o mě, dokázal bych se vyrovnat s tím, že by sis mě vzala kvůli penězům.“

„Proč?“

Cosi se mu zablýsklo v očích, ale okamžitě to bylo pryč. „To je nejmoudřejší otázka, jakou jsi mohla položit. Pokusme se na ni najít odpověď.“ Přikývl a začal chodit po pokoji. Nakonec se zastavil před téměř dokončeným obrazem. Už se na něj díval mnohokrát předtím, jak se snažil pochopit Lauru a také sebe.

„Nemám na ni jednoznačnou odpověď. Něco k tobě cítím a nejsem si jistý, co to může být. Víím jen, že je to silné. Silnější než všechno, co jsem k někomu cítil.“ Zvedl prst k tváři na plátně. Přál si, aby to věděl, pak by to určitě uměl vysvětlit i jí. Ale vždycky se uměl vyjadřovat lépe štětcem než slovy. „Přitahuješ mě, Lauro, a nedávno jsem si uvědomil, že jsem už dlouho sám.“

„To by mohl být dostatečný důvod k manželství pro hodně lidí, ale pro mě ne, pro mě je to málo. Nestačí to vyvážit, co všechno by sis vzal na bedra.“

„Musím splatit nějaké dluhy,“ zabručel spíš pro sebe, pak se znovu obrátil k Lauře. „Pomoc tobě a dítěti by mohl být ten pravý způsob.“

Hněv se k ní vrátil. Nedala mu však průchod, když se chvíli dívala do jeho smutných a laskavých očí. „Už jsi nám pomohl víc, než budu schopná oplatit.“

„Nechci, abys mi něco oplácela.“ Řekl to podrážděně a s netrpělivostí. „Chci tebe. Už jsem ti to řekl. Kolikrát to mám opakovat?“

„Nesnažím se tě přimět, abys to opakoval.“ Znovu jí začaly pracovat nervy, zatínala prsty rukou do sebe. Neměla pochybnosti o tom, že to myslí

doopravdy. Jeho touha po ní ji zároveň těšila i děsila. „Copak nechápeš, že jsem udělala už jednu velkou chybu?“

Přišel k ní, jemně vzal její ruce do svých. „Takže jsem ti lhostejný?“

„Ne, ale –“

„Nebo se mě bojíš?“

Odpověděla po chvilce váhání: „Ne.“

„Tak mi dovol, bych ti pomohl.“

„Cekám dítě jiného muže.“

„Ne.“ Vzal její obličej do dlaní a přidržel jí tvář, donutil ji dívat se mu do očí. „Vezmeš si mě a dítě bude naše, tvoje a moje. Soukromě i veřejně, beze zbytku.“

Slzy jí naplnily víčka. „Ale rodina Eagletonů si pro ně přijde.“

„Tak ať. Budou bez šance, dítě bude mít otce a nebude jím Tony. Nebudou mít jediný argument a nevěřím, že by se našel soudce, který by jim dítě svěřil.“

Bezpečí. Mohl pro ni být bezpečím, jistotou, která jí stále unikala. Otevřela ústa, souhlas se jí dral na jazyk. Pak se jí srdce zachvělo, zvedla ruku k jeho tváři. „Jak bych ti to mohla udělat?“

V odpověď přiložil svá ústa na její.

Chtěla to, nemohla svou touhu popřít ani sama před sebou, ani předstírat jemu, že neexistuje. Už jeho polibek ochutnala, věděla, co obnáší. Hmatová paměť zapsala i dotyky jeho ruky, když jí hladil vlasy. Objal ji kolem krku, majetnický i ochranitelský. Chtěla mu dotyk oplatit, a tak zvedla k jeho tváři i druhou ruku. Oběma ho hladila a konejšila.

Laura z různých náznaků pochopila, že i Gabea trápí démoni, že i on potřebuje lásku a porozumění. Byl silný, a tak bylo nesnadné uvědomit si, že i on může trpět, že i jeho může trápit bolest. Stulila se do jeho náruče. Hledala tam útěchu a měla pocit, že i ona ji poskytuje jemu.

Mohl se ponořit do její jemnosti a šlechtnosti. Právě její vřelost, šlechtnost jejího ducha si přál zachytit na plátně. A vypadalo to, že se mu to nepodaří. Přemýšlel, jestli tuto snad nejzákladnější složku její krásy vůbec lze vyjádřit malířskými prostředky. Byla však hodna toho, aby byla milována. V každém případě její náruč nebylo místo k filozofování.

„Potřebuješ mě,“ mumlal, když ji pažemi odtahoval od sebe, aby jí viděl do očí. „A já potřebuju tebe.“

Přikývla a položila mu hlavu na rameno. Řekla tím všechno, co potřeboval vědět.

Nečekané metelice Gabeovi dovolily vydat se do města až za tři dny. Vstal od stolu, kde seděl s Laurou u kávy, a oblékl si kabát. „Vrátím se co možná nejrychleji.“

„Jeď pomalu a dávej pozor na blázny, kteří nezvládnou svoje auto. Mohli by tě nabourat. Prý se o to jeden poměrně nedávno pokoušel.“

„Máš sice pravdu, ale s tím jsem to velmi rychle vyřídil. Neboj se, džíp je něco jako tank.“ Vzal si od ní rukavice, nenatáhl si je však. „Nerad tě tady nechávám samotnou, ale zásoby nám už docházejí.“

„Gabe, starám se o sebe už dlouho.“

„Teď je všechno jinak. Moji právníci už možná poslali všechny papíry k vyřízení naší svatby.“

Náhle se začala zabývat nádobím od snídaně. „To by byla rychlá práce.“

„Dostali zaplacení, aby pracovali rychle, a pokyn k tomu jsem jim dal už před třemi dny. Řád bych zařídil všechno potřebné a přivezl s sebou smířčího soudce, aby nás oddal.“

Z rukou jí vyklouzl šálek a spadl do vody v dřezu. „Dnes?“

„Ano. Nerozmyslela sis to?“

„Ne, ale –“

„Chci, aby dítě mělo na rodném listě moje jméno.“ Její váhání v něm vzbudilo paniku a rozrušení. „Bylo by jednodušší vzít se ještě před narozením dítěte.“

„Ano, to dává smysl.“ Ale všechno jí připadalo uspěchané. Ponořila ruce do vody a začala umývat nádoby. Vzpomněla si na svou první svatbu. Také všechno probíhalo rychle, ale spěch nesnížil úroveň příprav. Všude byly květiny, bouchaly zátky od šampaňského, také bílé hedvábí na ubrusech jí utkvělo v paměti.

„Možná bys chtěla slavnostnější svatbu, ale za těchto okolností –“

„Ne.“ Otočila se k němu a podařilo se jí vykouzlit na tváři úsměv. „Ne. Na tom mi nezáleží. Uděláme to dnes, když se ti to podaří zařídit.“

„Lauro, byl bych raději, kdybys odpočívala. Dnešní noc jsi dobře nespala.“

Vrátila se k nádobí. Opravdu její spánek nestál za moc. Noční můra se vrátila a nedokázala usnout, dokud nepřišel Gabe a nevklouzl do její postele. „Nebudu to s prací přehánět.“

„Ovšem polibek na rozloučenou tě snad moc nevyčerpá.“

Zasmála se. Otočila se k němu, z rukou jí ještě kapala voda. Zvedla rty k jeho.

„Ještě jsme se ani nevzali, a už mě líbáš, jako bychom byli svoji dvacet let.“ Dal jejich polibku jiný charakter tím, že ji kousl do rtu. Ve vteřině se k němu přitiskla a její objetí ničím nepřipomínalo každodenní rutinu.

„To je lepší,“ zamumlal. „Teď si jdi lehnout. Vráť se za necelé dvě hodiny.“

„Bud' opatrný.“

Zavřel dveře. Za chvilku slyšela startování džípu. Přešla do obývacího pokoje a oknem sledovala Gabeův odjezd.

Po chvíli si uvědomila něco zvláštního. V chatě se rozhostilo ničím nerušené ticho, a přesto neměla pocit, že je sama. S rozpaky si přiznala, že je trochu nervózní. Nevěsty mají nárok na pocuchané nervy. Jestliže Gabe udělá, co řekl, a věřila, že to udělá, pokud mu to neznemožní něco, co nemůže ovlivnit, odpoledne budou svoji.

Uvědomila si, že se její život znovu a podstatně změní.

Tentokrát bude lepší. Postará se o to.

Bolest v bederní páteři se zhoršovala, pomáhala si tím, že si na bolestivé místo tiskla ruku. Zlobila ji už od rána, přikládala to matraci a neklidné noci.

Napadlo ji, že teď má příležitost nerušeně si prohlédnout svůj portrét. Gabe ho dokončil včera večer. Věděla od něj, že bude trvat několik dnů, než barva úplně zaschne, proto se obrazu nedotýkala. Sedla si na stoličku, kterou někdy používal, a studovala vlastní tvář, jak ji ztvárnil její budoucí manžel.

Tak takhle mě vidí, pomyslela si. Pleť měla bledou, jen slabší odstín růžové na lícních kostech. Tato bledost – dokonce by se dalo říct jakási průzračnost – vyvolávala podobnost s andělem, jak ji někdy nazýval. Tvář byla nepřítomná, jakoby zasněná, možná takhle někdy vypadala při malování, když nad něčím hloubala.

Jak mu už vysvětlila, žena na obraze byla velmi zranitelná, měla to vepsáno v očích a kolem úst.

V jejím postoji, v držení hlavy bylo něco silného a nezávislého, což ovšem ztracený a smutný pohled očí popíral.

Asi jsem se do obrazu moc zadívala, řekla si Laura, když se jí hluboko v zádech ozvala tupá bolest. Třela si záda a vstala, aby se porozhlédla po chatě.

Za pár hodin se tady bude vdávat. Bez zástupu gratulantů, klavíristy, který by hrál romantické písně, nebude ani vlečka z růžových kvítků. S těmito ozdobami nebo bez nich – bude nevěstou. Hezky se upraví a snad se jí i podaří vypadat svěže a přitažlivě.

Stupňující se bolest v zádech ji přinutila lehnout si.

Za dvě hodiny uslyšela motor džípu přijíždějícího po cestě k domu. Ještě chvíli ležela a snažila se zbavit nepříjemného pocitu. Rozhodla se později si připravit horkou lázeň, měla by jí od bolestí v zádech trochu ulevit. Vešla do obývacího pokoje právě ve chvíli, kdy Gabe přiváděl do chaty dvojici starších lidí.

„Lauro, tohle jsou manželé Witherbyovi. Pan Witherby je smírčí soudce.“

„Dobrý den. Je od vás moc laskavé, že jste přišli.“

„To je součást mojí práce,“ odpověděl pan Witherby a očistil si zamlžené brýle. „Kromě toho by se váš mladý muž se zápornou odpovědí nesmířil.“

„Neberte toho starého muže vážně.“ Paní Witherbyová poplácala manžela po rameni a pozorně se dívala na Lauru. „Rád si stěžuje.“

„Můžu vám něco nabídnout? Moc toho právě teď tady nemáme, ale třeba kávu?“

„Nedělejte si starosti. Váš nastávající má plné auto zásob. Jen si sedněte, on se o všechno postará.“ Vedla Lauru křehkýma rukama ke gauči. „Muži jsou v takových případech nervózní jako husa o Vánocích,“ vysvětlila. „Nechte ho chvíli pracovat, to mu pomůže.“

Přestože silně pochybovala, že by Gabe byl kvůli něčemu nervózní, chápala, že Witherbyovi na základě letitých zkušeností očekávají takové emoce od muže, který se má ženit. Laura poslouchala, jak Gabe v kuchyni dělá při vybalování tašek s nákupem rámus. „Možná bych mu měla pomoci.“

„Jen se posaďte.“ Paní Witherbyová naznačila manželovi, aby udělal totéž. „Od těhotné ženy se neočekává, že by příliš pospíchala. Bůhví, že až se dítě narodí, nebudete mít moc času na sezení.“

Laura se vděčně pousmála a snažila se ztlumit bolesti v zádech. „Máte děti?“

„Měli jsme jich šest. Teď se počet našich vnoučat vyšplhal na dvaadvacet, a dokonce máme pět pravnoučat.“

„A další je na cestě,“ dodal pan Witherby pyšně a vytáhl dýmku z úst.

„Měl bys tu zapáchající věc schovat,“ domlouvala mu manželka. „Přece nebudeš kouřit v místnosti, kde je nastávající maminka.“

„Neměl jsem v úmyslu si dýmku zapálit,“ bránil se a začal žvýkat náustek.

Paní Witherbyová se obrátila zpět k Lauře. „To je hezký obraz.“ Ukázala na krajinku, která by byla snadno prodejná za šestimístné číslo. „Váš muž je umělec?“

Její muž. Laura pocítila při těchto slovech strach a radost současně. „Ano, Gabe je umělec.“

„Líbí se mi obrazy,“ řekla uspokojeně. „Taky ta přímořská krajina nad pohovkou je moc hezká.“

Autor se vrátil s náručí plnou květin, byly na něm vidět rozpaky. Odkašlal si.

„Prodávají je na trhu.“

„A tak je všechny koupil,“ zaštěbetala paní Witherbyová, načež se s několikerým těžkým zasípěním zvedla z pohovky. „Máte vázu? Přece je nevěsta nebude při obřadu držet v ruce všechny.“

„Ne... pokud vím, nemám.“

„Ti muži.“ Vzdechla, mrkla na Lauru a pak se otočila zase k pánovi domu. „Dejte mi je, postarám se o ně. Mohl byste udělat něco užitečného, například přiložit do krbu. Nechcete přece, aby vaší ženě byla zima.“

„Dobře, paní.“ Usilovně přemýšlel, jestli si někdy připadal jako větší hlupák, ale nemohl si na žádnou takovou situaci vzpomenout. Vyhovovalo mu, že může zaměstnat ruce něčím konkrétním, a tak šel ke krbu.

„Nedovolte, aby vás terorizovala, chlapče,“ radil mu pan Witherby z pohodlí a bezpečí své židle. „Mě zlobí už dvaapadesát let.“

„Někdo to musí dělat,“ ozvalo se z kuchyně, „jinak bys dopadl věru špatně.“

Witherby se rozesmál. „Uvědomujete si vy dva dobře, do čeho jdete?“

Gabe si oprášil ruce o džíny a ušklíbl se.

„Moc ne.“

„To je odvaha.“ Witherby se usmál a opřel si hlavu o opěradlo. „Essie, pohni kostrou. Ti dva lidé se chtějí vzít, dokud jsou mladí.“

„Drž jazyk za zuby,“ zamumlala. Pak dodala spíš pro sebe: „I kdyby chtěl, šlo by to těžko, už o všechny přišel.“ Vrátila se z kuchyně s konví na zalévání plnou květin. Postavila je doprostřed konferenčního stolku, s odstupem prohlédla svou práci a souhlasně přikývla. Podala Lauře jeden bílý karafiát.

„Děkuju. Jsou krásné.“ Chtěla vstát a při bodnutí v zádech sebou trhla. Gabe ji vzal za ruku a přitáhl ji k sobě. Stáli před ohněm s praskajícím dřevem a vůně květin se mísila s pachem kouře. Slova svatebního ceremoniálu byla prostá a velmi stará. Přestože paní Witherbyová zažila mnoho svateb, do očí se jí vedraly slzy.

Na lásku. Na poctivost. Na vzájemnou péči.

V dobrém i zlém, v bohatství i chudobě.

Vzdát se všeho ostatního.

Nasadil jí prsten – velmi prostý, jen zlatý kroužek. Byl jí trochu velký. V Lauře se při pohledu na něj něco událo. Naplňovalo ji něco teplého, sladkého a chvějivého. Vložila svou dlaň do jeho a opakovala ta slova. Říkala je ze srdce, doopravdy.

Ať nás nikdo nerozdělí.

„Můžete políbit nevěstu,“ řekl mu Witherby, ale Gabe ho neslyšel. Bylo to završeno a bylo to neodvolatelné. S překvapením zjišťoval, že až do této chvíle si neuvědomoval, jak moc pro něj sňatek s Laurou znamená.

Pořád ještě držel ruku nevěsty ve své. Pak se probral, políbil ji a zpečetil tak svůj slib.

„Blahopřejeme.“ Paní Witherbyová se dotkla suchými rty Gabeovy tváře, pak Lauřiny. „Ted’ se posad’te, paní Bradleyová. Připravím vám šálek dobrého čaje, než vám manžela zase odvedeme.“

„Jste hodná, ale nemáme žádný čaj.“ ,

„Nějaký jsem koupil,“ opravil ji Gabe.

„Pojď, Ethame, podej mi svou ruku, jdeme do kuchyně.“

„Ve svém věku bys už mohla umět uvařit čaj sama.“

Paní Witherbyová se na něj nevěřicně podívala. „Člověk by myslel, že takový starý kozel, který se

zdal už víc než šest set párů, bude mít trochu víc smyslu pro romantiku.

Pojď do kuchyně, Ethame, a nech ty mladé lidi pět minut o samotě.“

Bručel něco o tom, že je čas na večeři, ale šoural se za manželkou.

„Jsou báječní,“ konstatovala Laura.

„Myslel jsem, že ho nedostanu od televize, nakonec ho jeho paní musela vystrčit ze dveří.“

Nastalo rozpačité ticho. „Je od tebe hezké, žes nezapomněl na květiny... a prsten.“

Zvedl jí ruku a pohlédl na ni.

„V Lonesome Ridge není obchod s klenoty. Tyhle prsteny prodávají v železářství v malých krabičkách hned vedle hřebíků. Možná ti od něho zezelená prst.“

Smála se a věděla, že si ho teď bude vážit ještě víc. „Asi tomu nebudeš věřit, ale tím, žes koupil čaj, jsi mi možná zachránil život.“

„Když jsi v tom chválení – přivezl jsem taky nějaké ibiškové cukroví.“

Zlobila se na sebe, že se nedokáže ovládnout a musí brečet. „Promiň mi to. Nemůžu s tím nic udělat.“

Vyvedlo ho to z míry. Sám byl nervózní a její slzy k jeho uklidnění nepřispěly. „Vím, že to po formální stránce nebyla právě svatba století. V San Francisku uspořádáme recepci nebo něco podobného na úrovni.“

„Kdepak, kvůli tomu nepláču.“ Přestože si prsty přitiskla víčka, slzy se jí pořád koulely po tvářích. „Naše svatba byla krásná a milá a nevím, jak ti poděkovat.“

„Pro začátek bych si přál, abys přestala plakat.“ Vytáhl z kapsy velký kapesník, často jej používal na utírání barvy z prstů. Nabídl jí ho. „Lauro, jsme teď právoplatně svoji. To mimo jiné znamená, že mi nemusíš být vděčná za každou kytíčku sedmikrásek, kterou ti dám.“

Vysmrkala se a pokusila se o úsměv. „Ty slzy má na svědomí tvoje ibiškové cukroví.“

„Jestliže nepřestaneš brečet, žádné nedostaneš.“

„Chci, abys věděl...“ Osušila si tvář a podařilo se jí zklidnit. „Abys věděl, že udělám všechno, co bude v mých silách, abys byl šťastný, spokojený a nikdy nelitoval svého dnešního kroku.“

„Budu ho litovat,“ řekl najednou netrpělivě, „pokud budeš dělat, jako bych ti hodil záchrannou vestu, když se potápěla loď. Vzal jsem si tě, protože jsem to chtěl, a ne z nějaké šlechetnosti.“

„Ano, ale já –“

„Mlč, Lauro!“ Aby zajistil splnění svého pokynu, zavřel jí ústa svými. A poprvé pocítila opravdovou sílu jeho vášně, jeho žádost. Překvapená ho přitáhla blíž k sobě.

Před chvílí překonali první bariéru rozpaků, teď před nimi vyvstala další, bariéra z touhy. Rozhodl se ji překonat čelním útokem.

„Za chvíli to dokončíme, ženuško,“ vdechl jí do úst. „Chci se s tebou milovat. A potom už nebudeš mít sílu mi děkovat.“

Než se mohla dostat k odpovědi, vešla paní Witherbyová s čajem. „Teď nechte to ubohé dítě, ať si odpočine a vypije čaj, dokud je horký.“ Postavila šálek na stůl před Lauru. „Nerada vás vytahuju ven ve váš svatební den, pane Bradley, ale čím dřív nás zavezete zpět do města, tím dřív se vrátíte a připravíte své manželce dobrý steak, který jste koupil k večeři.“

Šla si obléknout kabát. Laura z náhlého popudu vytáhla jednu květinu z konve a podala ji staré paní. „Nikdy vám to nezapomenu, paní Witherbyová.“

» Stará paní celá dojatá přivoněla ke květině. „Děkuju vám. Dobře o sebe a své dítě pečujte. Pohni kostrou, Ethame.“

„Do hodiny bych se měl vrátit,“ loučil se se svou zbrusu novou manželkou Gabe. „Cesty nejsou moc špatné. Teď by sis měla opravdu odpočinout, drahá. Vypadáš unaveně.“

„Cítím se tak, že bych měla zářit, ale poslechnu tě a do tvého návratu nezvednu nic těžšího než šálek s čajem. To slibuju.“

Znovu sledovala odjezd džípu a zamyšleně otáčela svatebním prstenem na prstě.

Stačilo tak málo, pomyslela si, a všechno se změnilo. Sehnula se, aby si ulevila od bolesti v zádech, pak přešla místnost a dopila čaj.

Ještě nikdy ji záda takhle nebolela, ani po celodenní těžké práci na farmě u tety Bolest teď byla stálá a hluboká. Laura se pokusila natáhnout, pak stočit do klubíčka a znovu natáhnout. Byla netrpělivá a nespokojená sama se sebou, pokoušela se bolest nevnímat a soustředit se na ibiškové cukroví a teplý čaj.

Neuplynulo ani deset minut od Gabeova odjezdu, když přišly první stahy.

V příručce se o nich dočetla, že jde o první varující bolest. Byla ostrá a dlouhá. Zastihla ji nepřipravenou, takže ji nestihla naučeným způsobem

dýchání zeslabit. Namísto toho se napjala, jako by chtěla proti bolesti bojovat, a když bolest ustoupila, klesla vyčerpaná na polštáře.

Snažila se přesvědčit samu sebe, že to ještě nemůže být součást porodních bolestí. Bylo příliš brzy, celý měsíc před očekávaným datem, a bolesti se objevily tak náhle. Musí jít o falešné porodní bolesti způsobené nervovým vypětím a vzrušením svatebního dne, ujišťovala se.

Ale co bolesti v zádech, které ji trápily celé dopoledne? Snažila se zachovat klid a sednout si. Je možné, že by šlo o předporodní bolesti?

Ne, to musely být bolesti falešné. Určitě. Když však přišel druhý stah, začala počítat.

Ve chvíli, kdy se Gabe vrátil, Laura ležela v posteli, ale nemohla na něho zavolat, protože na ni právě přišel další stah. Strach, který ji v poslední hodině svíral, trochu povolil. Už tu není sama, je tu s ní novomanžel, a to pro Lauru znamenalo, že je všechno v pořádku. Slyšela, jak přikládá do krbu, naposledy se pořádně nadechla, a když bolest ustoupila, zavolala na něj.

Naléhavost v jejím hlase ho přiměla přeběhnout místnost třemi skoky. Ve dveřích ložnice zůstal stát a srdce mu skočilo do krku. Se zpocenou tváří Laura opřená o polštáře napůl seděla, napůl ležela. Oči, vždycky tmavé, jak je znal, zastřela vlhkost a byly skoro černé.

„Teď asi nebudeš moci splnit svůj slib nebo hrozbu, s kterou jsi ode mě odjížděl,“ podařilo se jí říct. V jeho tváři se na chvíli objevil strach moc podobný tomu jejímu. Pokusila se o úsměv. „Děťátko se rozhodlo přijít na svět o něco dřív.“

Nezeptal se jí, jestli to ví jistě, ani se ji nepokusil přesvědčit, že to není dobrý nápad. Najednou byl u její postele a držel její ruku ve své. „Zachovej klid. Vydrž, zavolám doktora.“

„Gabe, vždyť telefon nefunguje.“ Rozehrané nervy způsobovaly, že jí přeskakoval hlas. „Zkoušela jsem ho, když jsem si uvědomila, že jde o předčasný porod.“

„Dobře.“ Snažil se zůstat klidný a odhrnul jí vlhké vlasy z tváře. „Na silnici k městu došlo k nehodě, telefonní dráty spadly. Přinesu další přikrývky a odvezu tě.“

Stiskla rty. „Gabe, na to je už pozdě. Jízdu bych nezvládla.“ Snažila se polknout, ale strachem jí vyschla ústa. „Už několik hodin mám bolesti v zádech, vlastně celé dopoledne. Nevěděla jsem, že to jsou předporodní bolesti, a nevěnovala jsem jim pozornost. Při všem tom ruchu a zmatcích, co se tady odehrávaly, jsem to připisovala nervům a neklidné noci.“

„Už máš tedy bolesti několik hodin,“ zamumlal a sedl si na okraj postele. Hlavu měl prázdnou, ale pak její prsty sevřely jeho. „V jakém intervalu se opakují?“

„Každých pět minut. Byla jsem –“ Hlava Lauře klesla dozadu, začala dýchat krátkými vdechy. Gabe položil dlaň na její ruku na břiše a cítil, jak břicho tvrdne.

Prohlédl si knihy o porodu a dítěti, které si přivezla s sebou. Udělal to víceméně jen tak, ne s cílem se s problematikou podrobně seznámit, přesto pochopil, čím bude Laura procházet. Možná to byl instinkt, co jej přimělo vnímat rady, detaily, pokyny. Teď mu pohled na její bolest vymazal vše z paměti.

Stah pominul a tvář se jí leskla čerstvým potem. „Už se to blíží,“ zašeptala. „Nezbývá moc času.“ Kousla se do rtu, přesto jí unikl vzlyk. „Nesmím přijít o dítě.“

„Dítě bude v pořádku a ty taky.“ Znovu jí stiskl ruku, aby ji ujistil, že bude pořád u ní. Budou potřeba ručníky, mnoho ručníků. Provázek a nůžky musejí být sterilizované. Něco z knih mu přece jen v paměti zůstalo. Když o tom přemýšlíte, zdá se to být jednoduché. Doufal jen, že to bude stejně prosté, až to bude provádět v praxi.

„Jen vydrž. Musím přinést nějaké věci.“ V očích jí probleskla pochybnost. Gabe se k ní naklonil. „Neopustím tě a postarám se o tebe, Lauro. Důvěřuj mi.“

Přikývla a ležela se zavřenýma očima s hlavou chvíli zas opřenou o polštář.

Když se vrátil, oči upírala na strop a prudce oddechovala. Položil čisté ručníky k nohám postele a další přikrývku rozprostřel přes ni.

„Není ti zima?“

Zavrtěla hlavou. „Ale dítě bude muset být v teple, není donošené.“

„Přiložil jsem víc dřeva do krbu a máme spoustu přikrývek.“ Jemně jí otřel tvář vlhkou plenou. „Mluvila jsi s lékaři, četla jsi knihy. Víš, co tě čeká.“

Podívala se na něho. Snažila se polknout, přestože měla sucho v krku. Ano, věděla, co ji čeká, ale číst o něčem a představovat si, jaké to bude, a pak to skutečně zažít, je něco úplně jiného.

„Lhali.“ Pokusila se o úsměv, ale ústa ji moc neposlouchala. Obočí stáhla k sobě. „Snažili se mi namluvit, že to tak moc nebolí, jestliže žena bolest přemůže a správně dýchá.“

Zdvihl její ruku ke rtům a přidržel ji tam. „Křič, jak se ti bude chtít. Nikdo tě neuslyší.“

„Nechci přivítat dítě na svět křikem.“ Pak vzdychla a prsty zabořila do jeho. „Nemůžu –“

„Ano, můžeš. Dýchej. Dýchej, Lauro. Stiskni mi ruku. Víc. Soustřed se na to.“ Bez přestání se jí díval do očí, zatímco ona prudce oddechovala.

„Děláš to dobře. Dokonce víc než dobře.“ Když se její tělo po odeznění bolesti uvolnilo, přešel k nohám postele. „Jsou teď bolesti častější?“ Poklekl na matraci a posunul přikrývku.

„Skoro jedna za druhou.“

„To znamená, že už brzy bude konec. Vydrž!“

Snažila se si navlhčit si suché rty, ale jazyk měla těžký a slin málo.

„Jestli se něco stane, slib mi –“

„Nic se nestane,“ přerušil ji. Jejich oči se setkaly, její byly plné bolesti, jeho temné, cílevědomé.

„Kčertu, neztratím tebe ani dítě, rozumíš? Všichni tři to společně překonáme. Teď musíme pracovat, anděli.“

Pokaždé, když ji zdrtila bolest, otřásl se s ní. V té chvíli se zdálo, že čas se vleče, pak když odpočívala, zase rychle ubíhal. Gabe se posouval dopředu a dozadu, upravoval jí polštáře, utíral tvář, pak si opět klekal, aby se přesvědčil, jak porod pokračuje.

Slyšel, že oheň ve vedlejší místnosti hučí a hořící dřevo praská, přesto se bál, že teplota v chatě nebude dostatečná. Za chvíli se mu zase zdálo, že je příliš teplo, protože Lauřino těžce pracující tělo sálalo jako pec.

Netušil, že porod může být pro ženu tak těžký. Viděl, že je blízko absolutního vyčerpání, ale během krátkých chvilek odpočinku mezi stahy se jí vždycky podařilo sebrat síly a dát se dohromady. Bolest, jak se zdálo, ji rozdírала, byla ničivá a nemilosrdná. Ale i Gabe těžce pracoval, každé vlákno jeho košile nasáklo potem. Potichu pro sebe klel a nahlas ji povzbuzoval, naléhal, aby dýchala a soustředila se na tlačení. Všechny jeho ambice, radosti, smutky ustupovaly do pozadí, jak se soustřeďoval na tento pokoj, vlastně na obdélník postele, na tento okamžik, na tuto ženu.

Čekal, že její strašné úsilí a nový život snažící se dostat na svět, ji oslabí. Ale jak mýjely minuta za minutou, jako by nabírala síly z nějakého nového zdroje. Così divokého a zuřivého spatřoval v její tváři, když tlačila a připravovala se na další stah.

„Už jsi mu vybrala jméno?“ zeptal se s nadějí, že ji rozptýlí.

„Napsala jsem si seznam. Někdy v noci se snažím představit si, jak bude vypadat a zkouším – ach bože!“

„Dýchej! Vydrž. Dýchej, anděli, dýchej.“

„Nemůžu, musím tláčit.“

„Ještě ne, ještě ne. Je brzy.“ Zase stál u nohou postele a hladil jí lýtka.

„Dýchej, Lauro.“

Pozoroval, že její soustředěnost začíná kolísat. Kéž by se mu teď dívala do očí a načerpala z nich sílu!

„Už to déle nevydržím.“

„Nebudeš muset. Už vidím hlavičku!“ Z jeho hlasu zazněl údiv. Nadšeně se na ni podíval. „Vidím ji. Zatlač!“

Sebrala zbytek sil. Zaslechla jakýsi dlouhý sten, ale nevěděla, že se vydral z jejího hrdla. Gabe na ni křičel a v odpověď začala znovu automaticky zrychleně dýchat.

„Je to dobré, je to báječné.“ Sotva poznával svůj hlas a vlastní ruce. Oboje se třáslo. „Mám hlavičku. Tvoje děťátko je nádherné. Teď přijdou ramínka.“

Naklonila se, chtěla je vidět.

„Ach bože.“ Slzy se mísily s potem. Zakryla si ústa rukou. „Je tak maličké.“

„A silné jako tur. Musíš vytlačit ramínka.“ Pot se mu perlil na čele. Držel hlavičku v ruce a naklonil se nad ni. „Dělej, Lauro, ať vidíme zbytek.“

Zabořila prsty do přikrývek a hlava jí klesla dozadu. Podařilo se to, porodila. Spolu s vlastním namáhavým vzdechem uslyšela křik dítěte.

„Chlapec.“ Gabeovy oči se zarosily, když držel vrtící se nový život v rukou. „Máš syna.“

Slzy jí stékaly po lících a současně se smála. Bolest a strach byly ty tam. „Chlapec, chlapeček,“ šeptala.

„S hlasitou pusou, deseti prstíčky na rukou i na nohou. Nic nechybí ani nepřebývá.“ Gabe se natáhl k ruce rodičky. „Je dokonalý, anděli.“

Jejich prsty se spojily nad tím darem a chata se rozezněla vysokým, rozhořčeným křikem právě narozeného dítěte.

Laura nemohla odpočívat.

Věděla, že Gabe chce, aby spala, nedokázala však zavřít oči. Chlapeček, teď už skoro hodinu starý, ležel zabalený do plen v jejím náručí. Spí, říkala si, ale nemohla odolat a hladila ho prstem po tváříčce.

Jak je droboučký. Na kuchyňské váze, kterou Gabe odněkud vyhrabal, vážil necelá dvě a půl kila. Měřil třiačtyřicet centimetrů. Hlavičku mu pokrývala trocha světlých vlásků. Musela se na něj pořád dívat.

„Nezmizí ti, neboj se.“

Laura se podívala ke dveřím a zasmála se na svého čerstvého manžela. Z únavy byla velmi bledá, pokožku měla téměř průsvitnou. Pocit štěstí a triumfu dodával jejím očím zvláštní lesk. „Já vím.“ Natáhla k němu ruku na uvítanou. „Jsem ráda, žeš přišel,“ řekla, když se posadil na postel. „Musíš být unavený, ale přesto chvíli zůstaň, prosím.“

„Tys udělala všechnu práci,“ bránil se a hladil sametovou dětskou tvář.

„To není pravda a je to první věc, kterou ti chci říct. Bez tebe bych to nedokázala.“

„Ale dokázala. Já dělal jen roztleskávače.“

„Kdepak.“ Vzala ho za ruku a obrátila k sobě, nutila ho, aby se na ni podíval. „Máš stejný podíl na jeho životě jako já. Nezapomínám na tvoje slova o tvém jménu na jeho rodném listě a tvé snaze pomoci nám, ale mám teď na mysli mnohem víc. Přivedls ho na svět. Nevím, jak to přesně říct, nedívej se tak.“ Tiše se zasmála a posadila se pohodlněji mezi polštáře. „Vím, že nerad slyšíš poděkování, tak ti neděkuju.“

„Nevím, co na to říct.“

„Tak nic neříkej.“ Podala mu dítě. To gesto říkalo mnohem víc než slova.

„Dneska jsi získal víc než jen manželku.“

Chlapec mezi nimi dál klidně spal.

Gabe opravdu nenacházel slova. Dotkl se jemné ručičky a díval se, jak se prstíky sevřely. Jako umělec si do dnešního dne myslel, že už poznal a pochopil krásu ve všech jejích podobách.

„Četl jsem o nedonošených dětech,“ začal. „Má dobrou váhu a podle toho, co se v knize píše, dítě narozené po třicátém čtvrtém týdnu je v dobrém stavu, ale i tak vás chci oba odvézt do nemocnice. Cítíš se dost silná, abys mohla zítra cestovat do Colorado Springs?“

„Ano, oba budeme dost silní.“

„Odjedeme tedy ráno. Myslíš, že dokážeš něco sníst?“

„Jo. Koně.“

Zasmál se. Vychutnával si pocit držet chlapce v náručí, zblízka si ho prohlížel a neměl se k tomu, aby ho vrátil mamince. „Toho teď neseženu. Musíš se spokojit s biftekem. A co chlapeček, nemá hlad?“

„Myslím si, že až ho bude mít, dá nám to vědět tak, že to nepřehlédneme.“

Stejně jako Lauru ho pořád lákalo dotýkat se hladounké dětské tvářičky. „Měla bys mu dát jméno. Přece mu nemůžeme říkat *on*.“

„Ne, to nemůžeme.“ Čechrala chmýří na jeho hlavičce. „Sice jsem o tom už přemýšlela, ale ještě jsem se nerozhodla. Nechtěl bys mu je vybrat ty?“

„Já?“

„Ano. Určitě se ti nějaké líbí, nebo by to mohlo být jméno muže, který je nebo byl pro tebe důležitý. Myslím to vážně. Byla bych ráda, kdybys mu jméno našel ty.“

„Michael,“ zamumlal a podíval se na spícího chlapce jinýma očima.

ŠESTÁ KAPITOLA

San Francisco. Laura je vždycky chtěla vidět, ale ani ve snu by ji nenapadlo, že tam přijede s dvoutýdenním synem a manželem. Také nečekala, že ten ji přivede do vysokého, elegantního domu blízko zálivu.

Gabeův dům. A také její, pomyslela si, když nervózně přejížděla palcem po snubním prstenu. Uvědomovala si, že je hloupé být nervózní jen proto, že dům je velký a krásný, připadat si malá a nejistá kvůli možnosti ochutnat bohatství a výjimečnost.

Ona však tyto pocity měla.

Vstoupila do haly obložené keramickými dlaždicemi a zoufale zatoužila po pohodlí malé chaty. V den, kdy opouštěli Colorado, tam začalo znovu sněžit, a i když sanfranciský jarní větřík byl mírný a rašící drobné pupeny nádherné, zatoužila po chladu a zuřivosti hor.

Ale pohled na dům ji okouzлил. „To je krása,“ pronesla, když se dívala na elegantně vykroužené oblouky schodiště.

„Patřil babičce.“ Gabe odložil zavazadla a rozhlédl se po známé scénarii. Dům se mu vždycky líbil, oceňoval harmonii a vyváženost jeho tvarů. „Po svatbě si ho nechala. Provedu tě po domě, nebo by sis chtěla raději odpočinout?“

Jeho slova s ní trhla, připadala jí, jako by mluvil s hostem. „Kdybych odpočívala podle tvých doporučení, prospala bych zbytek roku.“

„Tak tě doprovodím nahoru.“ Uvědomoval si, že mluví příliš zdvořile, ale byl podrážděný už od chvíle, kdy nastoupili do letadla. Čím víc narůstaly kilometry mezi nimi a Coloradem, tím víc se mu Laura vzdalovala. Těžko by to mohl konkrétně popsat, přesto její otažitost jasně vnímal.

Popadl obě zavazadla a vydal se po schodišti nahoru. Přiváděl svou ženu a syna domů – slavnostní to okamžik, ale nějak ho nevychutnával. Najednou nevěděl, co by o svém domově řekl. „Já jsem používal tuhle ložnici.“ Vešel dovnitř a postavil kufry k nohám velké dubové postele. „Jestli dáš přednost jiné, zařídím to.“

Přikývla. Vzpomněla si, že v motelovém pokoji, když byl Michael na prohlídce v nemocnici, spali stejně jako na chatě v jedné posteli. Tady to bude jiné. Všechno bude jiné.

„Je to krásný pokoj.“

Hlas měla trochu ztuhlý, přesto se usmívala, snažila se vypadat potěšené. Pokoj byl opravdu působivý, stropy vysoké, starožitný nábytek přepychový. Velké francouzské okno vedlo na terasu a skýtalo výhled na zahradu, kde se

na stromech už objevovaly první zelené lístky. Podlahy zářily věkovitým temným leskem, vybledlý orientální koberec představoval bohaté dědictví.

Prstem přejížděla po řezbě staré skříně.

„Koupelna je tamhle,“ ukázal Gabe, „a můj ateliér na konci haly. Tam je nejlepší světlo, ale místnost vedle něj by mohl sloužit jako dětský pokoj.“

Když přišla řeč na dítě, všechny problémy mezi nimi mizely.

„Ráda bych ho viděla. Po všech těch dnech v inkubátoru si Michael zaslouží vlastní pokoj.“

Gabe ji vedl do vedlejší místnosti. Byla vymalována modře a šedě. Stála zde postel s nebesy a pod oknem lavice s mnoha polštářky. Stejně jako v jiných pokojích na stěnách visely obrazy. Některé namaloval Gabe, autory ostatních byli umělci, kterých si vážil.

„Je krásný, ale kam bys dal všechny ty věci?“

„Uložíme je.“ Vybavení místnosti nepovažoval za problém. „Než bude pokoj připravený, může být Michael s námi.“

„Tobě to nebude vadit? Ještě několik týdnů se bude v noci budit.“

„Mohli byste tu dobu bydlet v hotelu.“

Začala rozčileně mluvit, ale pak si všimla jeho šibalského pohledu. „Promiň, nemůžu si na tvé zákeřné vtipkování zvyknout.“

„Budeš muset.“ Vzal její tvář do dlaní. Kdykoli to udělal, měla pocit, že se naplňují všechny její sny.

„Možná nemám na těle ty správné dudlíky na krmení, ale můžu se například naučit vyměňovat pleny.“ Pohládl ji po čelisti. „Říkají, že mám šikovné ruce.“

Horkost jí stoupla do tváře. Nevěděla, jestli se mu má vrhnout do náruče, nebo raději jít od něj dál. Dítě se probudilo a ušetřilo ji nutnosti rozhodnout se. „Mluvíme o krmení...“

„Mohla by ses teď s Michaelem uchýlit do ložnice, tam byste měli klid. Musím vyřídit několik telefonátů.“

Pochopila, o co jde. „Tvoji rodině?“

„Budou se s tebou chtít setkat. Hodí se ti to třeba dnes večer?“

Chtěla mu odseknout, že není invalida, ale pak si uvědomila, že Gabe nemá na mysli její fyzické zdraví. „Ano, samozřejmě.“

„Tak dobře. Dál musím zařídit úpravy dětského pokoje. Jaké barvy by se ti tam líbily?“

„No, já...“ Myslela si, že pokoj vymaluje sama, ráda by to udělala. Teď bylo ovšem všechno jiné. Chata sice byla také jeho jako dům, ale tam si snadno představila, že je jejich společná. U domu to jaksi nešlo. „Ráda bych žlutou. S bílým okrajem.“

Sedla si na židli u okna a Michael hladově sál. Vychutnávala tu nádheru mít ho pořád u sebe a nemuset chodit do nemocnice na kojení. Bylo pro ni tak těžké nakojeného ho opustit, vracet se do hotelového pokoje a čekat, až zase přijde čas a bude moci jít za ním.

Dívala se na svého chlapečka a usmívala se. Oči měl zavřené a ručičkou si přidržoval prs.

Už začal přibírat na váze, podle lékaře v Colorado Springs byl zdravý jako řípa. Visáčka připevněná na malém zápěstí nesla nápis Michael Monroe Bradley.

Zajímalo ji, kdo byl Michael, Gabeův Michael, po němž její dítě dostalo jméno. Přestože se Gabea nezeptala, věděla, že patřilo pro něho důležitému člověku.

„A proto jsi Michael,“ zašeptala chlapečkovi Laura, když jí začal dřímat na prsou.

Později ho položila na postel, obložila polštáři, přestože věděla, že se ještě nemůže překulit a spadnout na zem. Šla si do svého kufříku pro kartáč na vlasy. Nebyl tam. Vzpomněla si, že ho položila v Gabeově pokoji na jeho pracovní stůl. Pocit, že tam musí nechat něco svého, byl přirozeně hloupý. Ale podlehla mu.

Šla si pro něj do přízemí do knihovny s tmavými obklady a měkkým šedým kobercem. Gabe právě telefonoval, a tak s omluvným gestem začala couvat z místnosti. On ji však mávnutím ruky přivolal dovnitř a pokračoval v hovoru.

„Obrazy by tady měly být koncem týdne. Ano, jsem znovu připoutaný. Ještě jsem se nerozhodl. Nejdřív se podíváš. Ne, budu tady nějakou dobu. V každém případě děkuju. Dám ti vědět.“ Položil sluchátko a podíval se na Lauru. „Co Michael?“

„Pořádně se napil a spí. Víím, že na to nebyl čas, ale bude potřebovat vlastní postýlku. Mohla bych jít ven a nějakou koupit, pokud bys na něj dal pozor.“

„S tím si nedělej starosti, zařídil jsem to. Za chvíli tu budou moji rodiče.“

„Ach.“

Sedl si na kraj stolu a zamračil se na ni. „Nejsou to žádní netvoři, Lauro.“

„Jistěže ne, jenomže se mi zdá, že jsme se zrovna nechovali moc nenápadně,“ vykoktala. „Čím víc lidí bude o Michaelovi vědět, tím to bude nebezpečnější.“

„Nemůžeš ho držet ve skleněném akváriu. Myslel jsem, že mi důvěřuješ.“

„Důvěřovala jsem. Důvěřuju,“ opravila se rychle, ale ne dost.

„Tak tys mi *důvěřovala*.“ Nebyl to hněv, co ho ovládlo, ale lítost. „Rozhodla ses, Lauro. Dalas mi ho v den, kdy se narodil. Bereš si ho zpátky?“

„Ne. Ale tady je všechno jiné. Chata byla –“

„Skvělé místo k úkrytu. Pro nás oba. Teď je čas vypořádat se s tím, co se bude dít dál.“

„Co se děje?“

Zvedl těžítko, jantarovou kouli s tmavšími zlatými žilkami uprostřed. Opět ji položil a šel k ní.

Rychle shodila přebytečná kila. Břicho měla skoro ploché, prsa zvednutá a plná, boky neuvěřitelně úzké. Přemýšlel, jaké by to bylo obejmout ji teď.

„Mohli bychom začít s tímhle.“

Políbil ji, nejdřív jemně, dokud necítil, že její nervozita se roztápí v teple vzájemné blízkosti. Po tomhle toužil, tímto příslibem se živil. Když ji přivinul těsně k sobě, cítil, jak se k němu hodí, byli jako vysoustruhováni jeden pro druhého. Pohybem ruky lehce rozpustil její vlasy vyčesané nahoru. Vydala slabý zvuk – projev překvapení nebo souhlasu – a pak ho její ruce objaly.

Polibek přestal být jemný.

Sotva ovládaná vášeň a mučivý hlad přeskočily z něho na ni. Přitiskla se k němu a zašeptala jeho jméno.

Rty se dotýkal její tváře, zkoumal její krk a šíji. Spalovaly jí kůži, pak ji zase zchlazovaly a znovu pálily, zatímco ruce pátraly a zkoumaly její tělo s dříve nepoznanou svobodou.

Příliš brzy. Určitá část jeho bytosti si uvědomovala, že na něco víc než pouhé doteky a ochutnávání je příliš brzy. Ale současně rostla jeho žádost a netrpělivost. Vzal ji za ramena a odtlačil ji od sebe. Ztěžka dýchal.

„Nechci od tebe, abys mi slepě důvěřovala, anděli, ale tomuhle věř. Chci tě.“

Poddávala se potřebě být u něho co nejbliž, přivinula se k němu a tiskla tvář k jeho rameni. „Gabe, je ode mě špatné, že si přeju, abychom byli jen my tři?“

„Ne, není to špatné.“ Hladil ji po vlasech a láskyplně se na ni díval. „Jen těžko splnitelné a nespravedlivé vůči Michaelovi. Přišel by tak o dědečka a babičku.“

„Máš pravdu.“ Nadechla se a ustoupila od něho. „Půjdu se na něho podívat.“

Celý rozechvělý ji pustil a nechal ji odejít po schodech nahoru. V půli schodiště se zastavila.

Zamilovala se do něho. Nebyla to láska, kterou nechtěla přijmout – láska vyrůstající jen z vděčnosti a závislosti. Zdrojem nebylo ani silné pouto, jaké se mezi nimi vytvořilo, když s jeho pomocí přiváděla Michaela na svět. Cítila k němu cosi podstatnějšího, nejzákladnější lásku ženy k muži. A byla úžasná.

Už jednou takhle milovala, krátce a bolestně. Ta láska ji přikovala, udělala z ní oběť a její první manželství tomu odpovídalo. Nakonec se však osvobodila. Nouze ji naučila být silnou, rozhodnout se pro správné kroky. Tonyho smrt přišla až v době, kdy ničivá pouta už zlomila.

Už nemůže být takovou ženou, tak se podřídít, umiňovala si s prsty sevřenými na zábradlí schodiště. Ani nebude.

Na tomto domě, na věcech v něm, ji nejvíc trápil pocit, že sem nepatří, že není na svém místě. Vstoupila do podobného domu už dříve a trpěla tam pocitem bezmoci.

Nic podobného už nechci zažít, řekla si a zavřela oči. Už nikdy víc. Ať cítí ke Gabeovi cokoli, už nedovolí, aby ji to změnilo v podřízenou ženu. Má dítě a musí je chránit.

Ozval se domovní zvonek. Laura rychle vyběhla po schodech nahoru.

Gabe otevřel dveře a okamžitě ho obklopila měkká kožešina a výrazný parfém. Přišla jeho matka, žena vadnoucí krásy a neměnných názorů. Nepěstovala lehké dotyky tváře, věřila v pevný a dlouhý stisk.

„Postrádala jsem tě. Víím, co to dá práce přitáhnout tě z těch hor, ale teď chápu. Manželka a dítě, to už je pořádná síla.“

„Ahoj, mami.“ Usmál se na ni, rychlým pohledem si ji prohlédl a s potěšením nezjistil nic mimořádného. Vytrvale světlé vlasy, hladké tváře, Michaelovy oči. Byly temně zelené, tmavší než jeho, s náznaky šedi na okrajích. Pohled na ně v něm vyvolával bolest i radost. „Vypadáš opravdu báječně.“

„Ty taky, až na to, žes zhubl tak o pět kilo, a to si nemůžeš dovolit. Tak – kde jsou?“ Po těchto slovech Amanda Bradleyová věšla dovnitř.

„Dej tomu chlapci šanci, Mandy.“ Gabeův otec Cliff, vysoký hubený muž s výrazem zpráskaného psa a velmi bystrým mozkem, se objal se synem. „Jsem rád, že ses vrátil. Teď bude lomcovat tvou klec místo mé.“

„Zvládnou vás oba.“ Krátkými, rychlými pohyby si stahovala rukavice. „Přinesli jsme láhev šampaňského. Myslela jsem, že když jsme zmeškali svatbu, narození a všechno ostatní, mohli bychom si připít aspoň na váš příjezd domů. Proboha, Gabe, nestůj tady, umírám touhou je vidět.“

„Laura šla nahoru zkontrolovat chlapečka. Pojdme dovnitř a posadme se.“

Matka váhala, nejraději by se rozběhla nahoru.

„Tudy, Mandy,“ Cliff ukázal rukou, a když se chystala protestovat, vzal ji pod paží.

„Dobrá. Nechám se zdržet pět minut, když od Gabea uslyším, jak mu jde práce.“

„Dobře.“ Pozoroval rodiče a přemýšlel, jak na Lauru zapůsobí. Nedokázal se uvolnit. „Už jsem volal Marion. Obrazy, které jsem v Coloradu dokončil, by měli převézt do její galerie koncem týdne.“

„To je skvělé. Nemůžu se dočkat, až je uvidím.“

S rukama v kapsách neklidně chodil po místnosti, což jeho rodičům nemohlo ujít. „Zvlášť jeden obraz se mi líbí. Mám v úmyslu ho pověsit tady nad krb.“

Amanda zvedla obočí a podívala se na prázdné místo nad krbem. Vzpomněla si, jak Gabe vždycky tvrdil, že na tohle místo se nic nehodí. „Musí být opravdu mimořádný.“

„To budeš muset posoudit sama.“ Gabe potáhl z cigarety, vzápětí ji však zamáčkl v popelníku, když se ve dveřích objevila Laura.

Ta chvíli neříkala nic, jen si prohlížela dvojici na gauči.

Jeho rodiče. Matka byla krásná, její kůže hladká, skoro bez vrásek, vlasy sčesané dozadu, aby zdůraznily aristokratické rysy a jemné kosti. Uši a krk jí zdobily náušnice a náhrdelník se smaragdy. V šatech z růžového hedvábí a se štolou z lišky přehozenou nedbale přes ramena působila opravdu impozantně.

Při pohledu na otce Laura nemohla přehlédnout, že po něm Gabe podědil štíhlou a vysokou postavu. Vypadal smutně a nenápadně, ale když si ji prohlížel, jeho oči se zbystřily a tvář vyjasnila. Na malíčku se mu třpytil diamant.

„Toto je moje manželka Laura a náš syn.“

Trochu znejistělá očekáváním, jak ji přijmou, vstoupila do místnosti, syna držela na prsou připravená chránit ho před celým světem. Amanda vstala první, hlavně proto, že se vždycky pohybovala rychleji než ostatní.

„Jsem moc ráda, že vás konečně poznávám.“ Měla výhrady, ale zdvořile se usmála. „Gabe se nezmínil o tom, jak jste krásná.“

„Děkuju.“ Obavy jí sevřely hrdlo. Instinktivně zvedla bradu. „Jsem ráda, že jste přišli.“

Amanda si všimla malého gesta hrdosti a vzdoru a s překvapením zjišťovala, že v ní nevzbudilo nelibost. „Chtěli jsme vás přivítat při vašem prvním vstupu na půdu San Franciska a přijít vám naproti na letiště, ale Gabe nám to rozmluvil.“

„Jednal rozumně,“ dodal Cliff uklidňujícím hlasem. „Kdyby to bylo v mých silách, zdržel bych Mandu ještě o jeden den. Nejsem ovšem Herkules.“

„Říkáš hlouposti. Chci vidět svoje vnouče, můžu?“

Lauřiny lokty se v prvním okamžiku přitiskly k tělu, pak se podívala na Gabea a držení chlapečka uvolnila. „Samozřejmě.“ Pečlivě a opatrně přesunula malou zátěž do Amandiných rukou.

„Ach, jak je krásný.“ Chladný, světa znalý hlas se zachvěl. „Jak drahý.“ Dětská vůně – směs vůně dětského zásypu, jemného mýdla a sametové pokožky zahrála na mateřskou strunu a přivolala dávné vzpomínky. Povzdychla. „Gabe říkal, že se narodil předčasně. Nemá žádné problémy?“

„Ne. Je úplně v pořádku.“ , Jako by to Michael chtěl dokázat, otevřel oči a zamžoural.

„Podíval se přímo na mě.“ Amanda se naivně usmála a zavrňela. „Díval se na svou babičku.“

„Díval se na mě.“ Cliff se naklonil blíž k dítěti a podrbal je na bradě.

„Nesmysl. Proč by se asi díval na tebe? Udělej něco užitečného, Cliffe, například otevři šampaňské.“

Usmívala se a vrkala na chlapečka, zatímco Lauře připadalo, že má ruce prázdné, že v nich něco chybí. „Doufám, že nemáte nic proti vínu. Nezeptala jsem se, jestli kojíte.“

„Ano, kojím, ale trocha vína nám neuškodí.“

Podruhé dala Amanda najevo souhlas a šla si s chlapečkem sednout na gauč. Laura instinktivně postoupila o krok dopředu, pak se zastavila. Tohle nebyla Lorraine Eagletonová a ona nebyla tou ženou, která před paní tohoto jména ohýbala hřbet. Přestože se snažila zbavit představy, že sem nepatří, viděla se stát mimo rodinný kruh.

„Donesla bych sklenice, ale nevím, kde jsou.“

Gabe šel beze slova ke skříni a vytáhl čtyři sklenky na šampaňské.

Cliff vzal Lauru za paži. „Proč se neposadíte, drahá. Musíte být po cestě unavená.“

„Mluvíte jako Gabe,“ Laura se usmála a posadila se.

Pán domu rozdál sklenice. Amanda se chopila své. „Připijeme si – proboha, nevím, jak se chlapec jmenuje.“

„Je to Michael,“ napověděla Laura. Spatřila po těch slovech v Amandiných očích záblesk smutku, než se zavřely. Když se její víčka zvedla, odkryla třpytivou vlhkost.

„Na Michaela,“ zamumlala, a když si usrkla, sklonila se k dítěti a políbila je. S úsměvem se podívala na Gabea. „Tvůj otec a já máme v autě něco pro Michaela. Mohl bys to přinést?“

Přestože si syn s matkou vyměnili jen krátký pohled, Lauře neušlo, že obsahoval jakýsi signál. „Dojdu tam. Hned se vrátím,“ odpověděl Gabe a Laura pochopila, že to říká především jí.

„Neboj se, nesníme ti ji,“ volala Amanda za odcházejícím synem.

Cliff se se smíchem poškrábal na rameni. Na tomto gestu bylo něco známého, podobné Laura často vídala u Gabea. Zděděná intimní podobnost.

„Už jste někdy byla v San Francisku?“ zeptala se Amanda a vrátila tak Lauru do přítomnosti.

„Ne, nikdy. Ale těšila jsem se, že se na ně někdy podívám.“ Po chvíli dodala. „Ráda bych vám něco nabídla, ale nevím, co máme – vlastně jsem ještě dokonce nebyla ani v kuchyni.“

„S tím si nedělejte starosti,“ Cliff se pohodlně opřel rukou o židli. „Nájezdníci, kteří k vám vtrhnou v den vašeho příjezdu, si kromě odsouzení nezaslouží nic.“

„Rodina není nájezdník a nikam nevrazí,“ nesouhlasila Amanda.

„Naše ano.“ Ušklíbl se, naklonil se nad dítě a znovu je polechtal na bradě. „Usmál se na mě.“

„Chceš říct zašklebil.“ Amanda s pro ni charakteristickým smíchem políbila manžela na tvář. „Dědečku.“

„Nesu kolébku pro Michaela a růže pro sebe.“ Gabe vešel s kolébkou z tmavé borovice plnou jemného dětského prádélka, na němž ležela kytice růží.

„Ach, ty květiny. Úplně jsem zapomněla. A rozhodně nejsou pro tebe, ale pro Lauru.“ Amanda předala chlapečka manželovi a vstala. Laura se pohnula, jako by také měla v úmyslu vstát, ale znovu si sedla, když viděla, jak samozřejmě a šikovně vzal Cliff dítě do náruče. „Růže potřebují vodu,“ Amanda šla s květy ke dveřím. „Jdu pro ni.“

Nikdo neodporoval.

„Je krásná,“ obdivovala Laura a naklonila se ze židle, aby pohladila hladké dřevo kolébky. „Právě než jste přišli, jsme s Gabem mluvili o tom, že Michael potřebuje vlastní postýlku.“

„Bradleyovská postel,“ řekl Cliff. „Dej pryč, co je v ní navíc, a uprav ta prostěradla, Gabe, ať vidíme, jak se do ní vejde.“

„Tahle kolébka je rodinnou tradicí.“ Gabe poslušně vyndal přebytečná prostěradla a ložní prádlo a uhladil bílé plátno. „Vyrobil ji můj pradědeček a všechny děti Bradleyových se v ní postupně kolébaly.“ Převzal dítě od otce. „Uvidíme, Michaeli, jak ti padne.“

Laura sledovala, jak Gabe pokládá Michaela do kolébky, lehá si na zem a jemně kolébku rozhoupává. Něco se v ní zlomilo.

„Gabe, nemůžu.“

Gabe schoulený u jejích nohou vedle kolébky k ní vzhlédl. V jeho očích byla výzva i potlačovaný hněv. „Nemůžeš co?“

„Není to správné, není to spravedlivé.“ Vytáhla dítě z kolébky a vzala je do náručí. „Tvoji rodiče to musí vědět.“ V té chvíli vešla Amanda do pokoje

s křišťálovou vázou plnou růží. Vycítila napětí mezi manžely a byla zvědavá, co se děje.

„Kde bys je chtěla mít, Lauro?“

„Nevím, nemůžu – Gabe, prosím tě!“

„Myslím, že budou vypadat hezky u okna,“ řekla Amanda mírně, pak se dala do jejich aranžování, dokud nebyla úplně spokojená.

„A teď si myslím, že byste si vy tři muži mohli najít nějakou zábavu, abychom si s Laurou mohli popovídat.“

Lauru zachvátila panika, dívala se střídavě na tchyni a na manžela. „Gabe, musíš jim to povědět.“

Vzal dítě a jeho oči, velmi jasné a jiskřící hněvem, se setkaly s jejími. „Už jsem to udělal.“ Odešel a nechal ji samotnou se svou matkou.

Amanda se posadila na gauč. Zkřížila nohy a narovнала si sukni. „Škoda, že tu není oheň. Na tohle roční období je dost chladno.“

„Ještě jsme neměli možnost –“

„Ale drahá, kvůli mně se netrap. A už je mi to vykání nepříjemné, můžeme si tykat?“

„Ráda. Snad mi to půjde.“

Amanda mávla rukou k židli. „Neposadíš se raději?“ Když to Laura beze slova udělala, Amanda zvedla obočí. „Jsi vždycky tak přizpůsobivá? Doufám, že ne. Byla bych raději, kdybys mi trochu odporovala.“

Laura složila ruce v klíně. „Nevím, co říct. Už jsem pochopila, že vám Gabe všechno vysvětlil. Mně ale o tom neřekl. A když jsem viděla, jak jste se oba k maličkému chovali...“ Nedokončila větu. Amanda trpělivě čekala. Laura se proto snažila pokračovat. „Myslela jsem, že považujete Gabea za biologického otce Michaela.“

„Je v tom tak velký rozdíl?“

Laura se už uklidnila, alespoň navenek tak působila. Dokonce byla schopná se Amandě podívat do očí. „Podle mě ne, ale očekávala bych trochu jiný názor u takové rodiny, jakou je vaše.“

Amanda se zamračila a přemýšlela. „Měla bych ti říct, že se s Lorraine Eagletonovou znám.“ Postřehla, jak strach okamžitě vstoupil do Lauřina obličej, a odmlčela se. Často se sice nechovala taktně, nabyla však krutá. „Povídání o ní si necháme na jindy. Teď bych ráda vysvětlila svůj postoj. Jsem ctižádostivá žena, Lauro, ale nevadí mi, když musím ustoupit.“

„To mi moc nejde.“

„Budeš se to muset naučit. Možná budeme přítelkyně, možná ne, tak brzy to ještě nemůžu posoudit, ale svého syna miluju. Když před mnoha měsíci odešel, nebyla jsem si jistá, jestli se ještě někdy vrátí. Tys ho přivedla zpátky, ať už měl jakékoli důvody, a za to jsem ti vděčná.“

„Přišel by, až by na to byl připravený.“

„Nemusel by se ale vrátit celý. Nechrne to a pojďme k věci. Tvůj syn. Gabe ho považuje za svého. Pro tebe je taky jeho otcem?“

„Ano.“

„S radostí vidím, že s odpovědí neváháš,“ usmála se Amanda a Laura si znovu uvědomila, jak se jí syn podobá. „Jestliže Gabe považuje Michaela za svého syna a ty ho také považuješ za Gabeova syna, proč bychom my s Cliffem měli mít jiný názor?“

„Kvůli pokrevnímu příbuzenství.“

„Prozatím z toho Eagletonovy vynechejme,“ navrhla Amanda. Laura jen zírala překvapená přímostí poznámky. „Kdyby Gabe nemohl mít děti a adoptoval je, milovala bych je a považovala je za svoje vnoučata. Nemyslíš, že bys mohla s tím rozlišováním přestat a brát to, jak to je?“

„Takhle postavené to vypadá moc jednoduše.“

„Řekla bych, že tvůj život byl dost složitý. Potřebuješ, aby byl takový i dál?“ Amanda zvedla sklenici šampaňského k Lauře. „Máš nějaké námitky proti tomu, abychom byli Michaelovi prarodiče?“

„Ještě nevím.“

„Čestná žena,“ pronesla Amanda. „Máte nějaké námitky proti mně jako Gabeově manželce?“

S jemným úsměvem Amanda pozvedla číši. „Nevím. Zřejmě budeme obě muset počkat a lépe se poznat. Mezitím bych byla moc nerada, kdybych kvůli tomu, že my dvě jsme si ještě neudělaly jasno, nesměla navštěvovat Gabea nebo Michaela.“

„Jste samozřejmě oba vítáni. Nikdo ke mně ještě nebyl tak laskavý a šlechetný jako Gabe. Přísahám, že neudělám nic, co by mu ublížilo.“

„Miluješ ho?“

Laura se rozpačitě podívala ke dveřím. „Ještě jsme si to s Gabem neřekli. Potřebovala jsem pomoc a on ji, myslím, potřeboval poskytnout.“

Amanda ohrnula rty a studovala sklenici. „Na to jsem se neptala.“

Laura znovu zvedla bradu.

„Jde o věc, kterou si musíme nejdřív rozebrat my dva s Gabem.“

„Jsi tvrdší, než vypadáš. Díkybohu za to.“ Dopila šampaňské a sklenici postavila na stůl. „Za to bych tě mohla mít jen ráda, Lauro. Taky bychom ovšem mohly skončit u vzájemné nenávisti. Ať je mezi námi jakýkoli vztah, nic nezmění na skutečnosti, že Gabe si zvolil tebe a tvé dítě. Jste rodina.“ Znovu si sedla, zvedla tázavě obočí, současně však pocítila slabý záblesk sympatie. „Z tvé tváře soudím, že ses nenechala životem otrávit.“

„Musíte mi leccos prominout, nejsem zvyklá na život v rodinném kruhu.“

„Mělas krušné časy, vid’?“ V jejích slovech byl soucit, ne však tak velký, aby byl Lauře nepříjemný. Amanda si umínila, že se o Eagletonových musí dozvědět víc.

„Chci to hodit za hlavu.“

„Přeji ti, aby se ti to podařilo. Na některé věci z minulosti musí člověk vzpomínat, na jiné je lepší zapomenout.“

„Paní Bradleyová, můžu se na něco zeptat?“

„Ano, za podmínky, že mi už budeš říkat Amando nebo Mandy. Hlavně mi prosím neříkej matko Bradleyová.“

„Dobře, budu se snažit. Požádala jsem Gabea, aby vybral jméno pro našeho syna. Po kom mu dal jméno Michael?“

Amandin pohled se přesunul na prázdnou kolebku a výraz v její tváři se zjemnil a zesmutněl. Lauru to přimělo dotknout se její ruky.

„Po mém synovi, mladším Gabeově bratrovi. Zemřel právě před rokem.“ S dlouhým povzdechem vstala. „Je načase vrátit se k ostatním, už půjdeme domů. Musíš se zabydlet.“

„Děkuju, že jste přišli.“ Chvilku váhala, protože si nebyla jistá, co od ní Amanda očekává. Pak vyslyšela, co jí našeptávalo srdce, a políbila ji na tvář. „A taky za kolébku. Moc pro mě znamená.“

„I pro mě.“ Než odešla z pokoje, pohladila ji.

„Cliffitone, neříkals, že nesmíme zůstat déle než půl hodiny?“ Amandin zastřený hlas se nesl schodištěm do přízemí domu. Dole si nasadila rukavice. „Pokaždé se zajímá o Gabeův ateliér. Nerozezná Moneta od Picassa, ale Gabeovy práce si prohlíží rád.“

„Gabe namaloval v Coloradu krásné věci. Jako matka na něho musíš být pyšná.“

„To taky jsem. A pořád víc.“ Pod schody se zastavila a otočila se k Lauře na schodišti. „Dej mi vědět, kdybys chtěla pomoci při zařizování dětského pokoje nebo shánění dobrého dětského lékaře. Doufám, že taky pochopíš moji potřebu vykoupit obchod s dětským prádlem.“

„Já ne –“

„Vidím, že ji nechápeš, ale s jejími důsledky se budeš muset smířit. Polib svou snachu, Cliffe.“

„To mi nemusíš říkat.“ Místo formálního políbení, které Laura očekávala, se jí dostalo srdečného objetí. Radostně se usmívala.

„Vítej mezi Bradleyovými, Lauro.“

„Děkuju.“ I ona by ho ráda objala kolem krku a vdechovala tu příjemnou vodu po holení, kterou ucítila. Připadalo jí to však hloupé, a tak jen složila ruce na prsou. „Doufám, že brzy zase přijdete, třeba příští týden na večeři. Za tu dobu se snad seznámím s domem.“

„A taky s kuchařkou, ne?“ Laškovně štípl Lauru do tváře. „Máš dobrý vkus, Gabe.“

Po jejich odchodu zůstala stát v hale a třela si prstem tvář. „Jsou milí.“

„Ano, vždycky jsem si to myslel.“

Osten v jeho hlase se nedal přeslechnout, podívala se proto na něho. „Gabe, dlužím ti omluvu, a nejen za malou vstřícnost, když jsi mi navrhoval, že nás tvoji rodiče navštíví.“

Zastavil se na cestě ke knihovně. „Myslela sis, že jim budu o Michaelovi lhát? Že budu muset? Že by pravdu buď nesnesli, nebo ji snášeli těžce?“

Přijala jeho rozmrzelost jako oprávněnou. „Přiznám se, že ano.“

Lauřina pokorná odpověď zarazila hněvivá slova, která měl na jazyku.

„Neměla bys střílet od boku.“

„Nemám moc dobré zkušenosti se ctihodnými starými rodinami, to bys měl chápat. Prostě jsem si to myslela a jsem ráda, že neoprávněně. Tvoje matka ke mně byla velmi laskavá a tvůj otec...“

„Co je s mým otcem?“

Chtěla říct: objal mě a mě to vykojilo, ale pochybovala, že by to pochopil. „Je ti tak podobný, vlastně ty jemu. Budu se snažit, abych je nezklamala, stejně jako tebe.“

„Hlavně se snaž, abys nezklamala sebe.“ Pročísl si rukou vlasy, pak je rozcuchal, tak to měl nejraději. „Kčertu, Lauro, nejsi tu u soudu. Jsi moje manželka, tohle je tvůj domov a Bradleyovi jsou v dobrém i zlém tvoje rodina.“

„Budeš mi muset dát čas, abych si na to zvykla „ řekla klidně. „Zní to hezky, ale ty rodiny, které jsem poznala, mě sotva snášely. Vím, že to zvládnou.“ Otočila se a šlapala do schodů. Přes rameno zavolala: „A Michaelův pokoj stejné vymaluju sama.“

Gabe stál dole u schodů, hleděl za ni a nevěděl, jestli se má smát, nebo nadávat.

SEDMÁ KAPITOLA

Laura přemalovávala podlahovou lištu lesklou bílou emailovou barvou. V druhé ruce držela kus lepenky, aby zabránila rozetření bílé barvy na už dokončený žlutý nátěr stěny.

Na podlaze v protějším koutě stálo přenosné rádio naladěné na stanici se živou rockovou hudbou. Nastavila na něm poměrně nízkou hlasitost, aby

uslyšela Michaela, až se probudí. Byl to příjimač, který měl Gabe na kuchyňské lince v coloradské chatě.

Nevěděla, co jí přináší větší radost – jestli způsob, jakým pokračovaly práce na dětském pokoji, nebo lehkost, s jakou se teď mohla hýbat a ohýbat. Dokonce si mohla za část svého nemocničního fondu koupit kalhoty v čísle, jaké nosila před těhotenstvím. V pase jí sice ještě byly trochu těsné, ale byla optimistkou, věřila, že do nich zhubne.

Přála si, aby zbytek života prožila s Gabem v klidu a štěstí.

Ještě se na ni zlobil. S pokrčením ramen znovu ponořila štětec do barvy. Gabe byl temperamentní a někdy i náladový. Nikdy se to nepokoušel popírat nebo zakrývat. A udělala chybu, když nevěřila, že se zachová správně a poví rodičům pravdu o Michaelovi.

Ale omluvila se za ni a těžko snášela jeho chlad.

Byli si teď trochu cizí, to se jim v malé chatě v Coloradu nestávalo. A příčinou nebyl dům, i když část její bytosti z toho pořád ještě vinila jeho velikost a přepych. V chatě byla jejich blízkost dána prostorovými podmínkami, byli tam závislí jeden na druhém. Být na někom závislá, s někým svázaná bylo pro Lauru důležité, i když šlo jen o přípravu kávy ve správnou chvíli. Tady měla kromě povinností k Michaelovi jen málo co dělat. Mohli s Gabem strávit hodiny pod jednou střešou a sotva vědět, že ten druhý existuje.

Pravou příčinou však samozřejmě nebyly pokoje, stěny, podlahy a okna, ale rozdíly mezi nimi –rozdílnost jejich osobností. Ona byla ještě pořád Laurou Maloneovou z nesprávné strany cesty, toutéž osobou, která se stěhovala z domu do domu bez toho, že by v nich měla možnost skutečně žít. Stejná osoba, kterou přemísťovali z rodiny do rodiny, aniž by někdy dostala příležitost do některé opravdu patřit.

Á on byl... Její úsměv, když přemýšlela nad tím, jaký je, byl trochu zadumaný. Gabriel Bradley, muž znalý svého místa ve společnosti od narození, muž, který se nebude divit, že má toto místo zítra i pozítří.

A Laura chtěla totéž pro Michaela. Na penězích, jménu, velkém přepychovém domě s okny z olovnatého skla a elegantními terasami jí nezáleželo. Důležité bylo patřit tam. Byla odhodlaná toho pro svého syna dosáhnout, a proto ochotně čekala, až bude sama patřit Gabeovi.

Dohromady je sváděly jen chvíle s Michaelem. Tehdy se šťastně usmívala, protože Gabe ho miloval, o tom nebylo pochyb. Ani lítost, ani smysl pro povinnost ho nenutily sklánět se ke kolébce nebo se s chlapečkem v náručí procházet ve tři ráno. Byl schopný velké lásky a Michaelovi ji dával bez váhání. Byl k němu pozorný, zaujatý, jemný a plný pochopení.

Jakmile však s ní byl sám, jakmile se museli o něčem dohodnout, rostlo mezi nimi napětí.

Nedotýkali se jeden druhého. Přestože žili ve stejném domě, spali ve stejné posteli, kromě nejběžnějších a neosobních situací se vzájemně nedotýkali. Jako rodina chodili vybírat všechny věci, které Michael bude potřebovat – postýlku a další nábytek do dětského pokoje, příkrývky, závěsnou natahovací houpačku, schopnou zahrát ukolébavku, plyšová zvířátka, přestože si jich Michael ještě celé měsíce nebude všímat. Bylo pro ně snadné diskutovat o vysokých stoličkách a dětských ohrádkách a společně rozhodovat, co je či bude pro Michaela vhodné.

Když však přišli domů, napětí se mezi ně vrátilo.

Laura si vyčítala, že je hloupá. Získala domov, ochranu a péči, a především laskavého a milujícího otce pro svého syna. Touha po něčem víc jí v minulosti vždycky přinesla jen zklamání.

Přesto si přála, aby se na ni zase usmíval, na ni, Lauru, ne na Michaelovu matku nebo na objekt malování.

Možná by bylo nejlepší, kdyby zůstali zdvořilými přáteli se společným zájmem, jakými byli. Nebyla si jistá, jak se má zachovat, až přijde čas, aby s ní zacházel jako s ženou. O tom, že přijde, ji přesvědčovala jeho touha. Byl příliš smyslým mužem, než aby s ní dlouho spal ve společné posteli bez všeho, co k tomu patří.

Její zkušenost s milováním ji naučila, že muž vyžaduje, aby se mu žena podrobovala. Jeho touha po ženě nemusí být provázena láskou ani náklonností. Bože, nikdo neví lépe, jak málo náklonnosti, jak málo zájmu může být v manželské posteli. Muž jako Gabe bude mít mnoho požadavků, a protože ho Laura miluje, ráda mu dá vše. A cyklus, který se jí právě podařilo přerušit, začne nanovo.

Gabe ji pozoroval. Nemohl nevidět, že je něco v nepořádku, něco je špatné. Viděl námahu na její tváři, skleslá ramena. Zdálo se mu, že čím déle je v San Francisku, tím méně odpočatě vypadá. Poměrně dobře předstírala opak, on ji však prohlédl.

Zlobilo ho to, a čím víc potlačoval vztek, tím byl rozzlobenější. Od prvního dne v tomto domě na Lauru nezvýšil hlas, a přesto vypadá, jako by se měla každou chvíli rozplakat.

Dal jí tolik prostoru, kolik jen bylo možné, a to ho ničilo. Spát několik centimetrů od ní, od její kůže skryté jen tenkou bavlněnou noční košilí, znamenalo pro něj být téměř pořád vzrušený a beze spánku.

Uprostřed noci se pouštěl do práce a volný čas trávil v ateliéru nebo v galerii, kdekoli, kde ho nesvádělo vzít si to, co mu právem patří.

Jak by se jí mohl zmocnit už teď, když měla tak křehkou konstituci a byla psychicky zranitelná? Přestože byl sobecký, aspoň si tuto vlastnost sám přisuzoval, nemohl se smířit s představou, že by uspokojil sebe na její účet. Dokonce ji ani nechtěl vyděsit tím, že by jí dal najevo, jak silně po ní touží.

Přesto v ní tušil vášeň, temnou, výbušnou a v jejích očích četl i jiné věci. Potřebovala ho stejně jako on ji. Nebyl si jistý, jestli si aspoň jeden z nich uvědomuje, kam by je jejich touha mohla dovést.

Na místě byla ovšem trpělivost. Uvědomoval si, že její tělo potřebuje čas, aby se zhojilo, a ten jí mohl a chtěl poskytnout. Nebyl ovšem přesvědčený o tom, že je v jeho silách dát jí dost času, aby se zhojila její mysl.

Rád by si sedl vedle ní a hladil ji po vlasech. Měl nutkavou potřebu ujistit ji o své lásce. Nevěděl však, jak to říct, jaká slova použít. Místo toho strčil ruce do kapes.

„Ještě tady maluješ?“ zeptal se ode dveří. Laura si utírala barvu z rukou.

Sedla si na paty. „Neslyšela jsem tě přijít.“

„Namalovalas úplný obraz,“ konstatoval s údivem, když se rozhlédl po sluncem zářících stěnách místnosti. Pak přešel pohledem na ni. Měla na sobě staré džínsy, zřejmě jeho, kusem látky si chránila pás. Jedna z jeho košil jí posloužila jako halenka, i když byla na švu roztržená. „To je moje oblečení?“

„Myslela jsem, že ti to nebude vadit.“ Vzala hadr a barvu z rukou si do něj utřela. „Ze skvrn na něm jsem usoudila, žeš v něm už pracoval.“

„Možná nepoznáš rozdíl mezi malováním a –“ ukázal na stěny, „a malováním.“

Málem se už začala omlouvat, pak si uvědomila, že Gabe zase žertuje. Spatná nálada ji přešla. Možná budou zase přátelé.

„Vůbec ne. Myslela jsem, že tvoje kalhoty mi dodají uměleckou inspiraci.“

„Mohlas přijít ke zdroji.“

Položila štětec na víko otevřené plechovky s barvou. Zaplavila ji úleva. Ať to Gabe věděl či ne, našel přesně ta pravá slova, která ji uklidnila. „Nepředpokládala jsem, že by slavný Gabriel Bradley obrátil svého génia k nízké podlahové liště.“

Vypadalo to snadně, když byla uvolněná, s pobavenými plamínky v očích. „Zřejmě se bojíš, že tě

zesměšním.“

Pořád se usmívala, trochu váhavě, trochu záhadně. Takhle se na ni nepodíval už několik dnů. Znovu si klekla a on se k ní přidal. „Nedělej to, Gabe. Vypadáš hezky, a pak budeš mít barvu všude.“ Měl v ruce štětec. „Opravdu?“

„Ano.“ Chtěla mu ho vzít, ale nedal se. „Vždycky vypadáš švihácky, když jdeš do galerie.“

„Ach bože.“ Okamžité znechucení na jeho tváři u ní vyvolalo smích.

„Opravdu.“ Potlačila chuť pohladit ho po vlasech na čele. „Úplně jinak než na chatě v Coloradu, kde se tvůj vzhled dal opravdu označit jako ošuntělý. Tím ovšem nechci říct, že by byl úplně k zahoezení.“

Nevěděl, jestli se má smát, nebo na ni vrčet. „Ošuntělý, říkáš.“

„To je ono. Kalhoty a flanelová košile, neupravené vlasy a nedbale oholená tvář. Myslím, že Geoffrey by si tě rád vyfotografoval se sekrou...“ Hleděla na něj a srovnávala jeho současný zevnějšek s tím, jak vypadal. Najednou si uvědomila, že má ruku pořád ještě položenou na jeho, jak se mu snažila vzít štětec. Snažila se vrýt si tento okamžik do paměti. „Nejsi teď na práci oblečený a já jsem pracovala dost dlouho v módním byznysu, abych poznala kvalitu. Máš na sobě pěkné plátěné kalhoty a barvou si je zničíš.“

Vycítil napětí v jejích prstech, ani zvláštní výraz v očích mu neunikl.

„Tvrdíš tedy, že jsem nepořádný?“

„Jen když maluješ.“

„A co je tohle?“ zamumlal a dělal, že si nevšiml, jak poděšeně vyskočila, když jí prstem přejel po tváři. Na potvrzení svých slov ho zamazaný od bílé barvy držel nahoře.

Laura pokrčila nos, když si pošpinil barvou ruce, a snažila se nevšímat si pálení na pokožce tam, kde se jí Gabeův prst dotkl. „Já nejsem umělec.“ Uchopila jeho zápěstí a s hadříkem v ruce se mu snažila očistit barvu z prstů.

Krásné ruce, pomyslela si. Uměla si představit, jaké by to bylo, kdyby se jí pomalu a jemně dotýkal. Muž dokáže hladit a laskat, když ženu pod kůží, které se dotýká, hluboce miluje. Svůdné představy jí zvlhčily rty, jejich oči se setkaly.

Klesli proti sobě na kolena, on stále svíral její ruku ve své, takže mohla cítit jeho tep. Překvapilo ji, jak je rychlý a silný. V jeho očích spatřila to, co jí tolik dnů nedovolil vidět. Cistou a dravou touhu. Rozechvěla ji, zapůsobila na ni jako magnet. Naklonila se k němu a hadřík jí vypadl z ruky.

Chlapeček vykřikl a oba sebou trhli jako děti přistižené při něčem nedovoleném.

„Je hladový a taky asi pořádně mokrý,“ řekla a začala se zvedat. Gabe ji zadržel.

„Až ho zaopatříš, vrať se sem, budu tu čekat.“ Touha a úzkost v ní sváděly boj. „Dobře a nevšímej si toho nepořádku. Později ho uklidím.“

Věnovala se Michaelovi víc než půl hodiny a trochu ji mrzelo, že za nimi Gabe nepřišel, jak to často dělával, aby dítě pochoval nebo si s ním pohrál, než zase usne. Byly to nejkrásnější okamžiky, chvíle prostého rodinného

šťěstí. Když malého přikrývala, připomněla si, že Gabe nemůže jí a dítěti věnovat každou volnou chvíli.

Spokojená, že chlapec je suchý, najedený a klidný, šla se do vedlejší koupelny opláchnout. Smyla si barvu z obličeje a podívala se na sebe do stěny plné zrcadel. V mužském oblečení, které jí bylo velké, a s vlasy staženými do koňského ohonu nevypadala příliš svůdně. Přesto se jí před chvílí v dětském pokoji málem podařilo Gabea svést. Skutečně si to přeje?

Ví vůbec, co chce? V náhlé panice si zakryla oči rukama a snažila se vyznat ve svých citech. Zmatek a neklid – ta dvě slova vystihovala jejich stav. V jednom okamžiku si představila, jaké by to bylo oddat se Gabeovi, milovat se s ním. V příštím si vzpomněla na chvíle s Tonym, kdy láska neměla se sexem nic společného.

Nedělá dobře, když dovoluje nehezským vzpomínkám neustále se vtírat do jejího vztahu s Gabem, pomyslela si. Je precitlivělá, nebo si to jen namlouvá. Léčila se, navštěvovala poradce, mluvila s jinými ženami, které se ocitly v podobné situaci. Protože často měnila místo pobytu, nezůstala v žádné skupině pacientů dlouho, ale přesto jí to pomohlo. Už pouhé vědomí, že není sama v tom, co se jí stalo, a ještě víc rozhovory s druhými podobně postiženými ženami, jí daly sílu pokračovat.

Rozum jí říkal, že její problémy jsou výsledkem mužova charakteru a její nejistoty. Jedna věc je však něco vědět, druhá přijmout to za své, jít dál, riskovat další vztah.

Chtěla být normální, rozhodla se, že taková bude. To bylo zaklínadlo na všech sezeních ve všech městech. Vedle strachu a znechucení zoufalá touha a potřeba být opět normální ženou.

Ale ten krok, obrovský a děsivý krok od minulosti k přítomnosti, byl nesnadný. Jen ona ho mohla udělat. S Gabem a city, které k němu chová, má naději. Pokud je zralá a ochotná se jí chopit.

Kéž by věděla, jestli si mohou být blízcí, kolik může jeden pro druhého znamenat! Jak to však zjistí^ jestliže sama sobě nedovolí důvěrný vztah?

Kousla se do rtu a začala si prohlížet přepychovou koupelnu. Byla skoro dvakrát větší než mnohé z pokojů, v nichž žila. Všechno tu bylo bílé, zářilo a třpytilo se a zvalo k požitku. Mohla se ponořit do hluboké horké vody ve vaně a máčet se, dokud kůže nezměkne a nezrůžoví. Ještě měla skoro plnou lahvičku francouzského parfému, který ji Geoffrey koupil v Paříži. Mohla ho použít na vlhkou pokožku, aby se jí vůně vsákla do pórů. Pak mohla... Co vlastně mohla?

Neměla nic krásného ani ženského, co by si oblékla. Jinde než v second handech si vybrala pouze jediné šaty. Koupila je na útěku napříč zemí a byly to mateřské šaty. Dvoje kalhoty a bavlněné blůzy nepočítala.

Ale opravdu záleželo na tom, jestli má skříň plnou krajkového negližé? Nevěděla by, jak se v něm chovat, co říct. Už je to moc dávno, co o sobě uvažovala čistě jako o ženě, ne o matce. A vlastně –stalo se to vůbec někdy? Nebylo by lepší snažit se teď po oteplení vztahů s Gabem navázat na jejich přátelství uzavřené v coloradské chatě než se pokoušet o důvěrnosti?

Bylo, pokud právě po tom touží on. A bylo by, kdyby po tom toužila ona.

Odvrátila se od zrcadla a šla za ním.

Vešla do dětského pokoje a překvapení ji přimrazilo na místě. Gabe dokončil malbu, uzavřel plechovky a vyčistil štětce. Právě skládal ochranný igelitový přehoz.

„Tys to dodělal.“

„Snažil jsem se zabránit škodám.“

„Je to krásné. Tak jsem si to představovala.“

Vešla do prázdného pokoje a v duchu začala rozestavovat nábytek. „Tady by měly být záclony, asi bílé, puntíkový mušelín se pro chlapce moc nehodí.“

„Možná. Je dost teplo, tak jsem nechal otevřená okna.“ Přehoz hodil přes žebřík. „Ale stejně bych sem Michaela nedával, dokud pach z barvy úplně nevyvětrá.“

„Máš pravdu,“ souhlasila nepřítomně. Právě totiž přemýšlela, jestli se kolébka vejde mezi dvě okna.

„Něco pro tebe mám. Dárek ke Dni matek.“

„Už jsi mi přece dal květiny.“ Vytáhl z kapsy malou krabičku. „Nebyl čas ani příležitost na něco jiného. Žili jsme v hotelu a trávili čas v nemocnici. Kromě toho květiny byly od Michaela. Tohle je ode mě.“

Byl to intimní dárek, nějaký šperk. Znovu zjišťovala, jak složité pocity v ní Gabe vzbuzuje. Jednu chvíli ji přitahuje, pak má zase opačný pocit. „Nemusíš mi nic dávat.“

Jen těžko potlačoval směs hněvu, netrpělivosti a zklamání. „Měla by ses naučit přijímat dárky.“

Měl pravdu. Neustále ho nesprávně přirovnávala k Tonymu. Tony byl ve svých darech doslova rozhazovačný, při tom pro něj znamenaly tak málo. „Děkuju ti.“ Otevřela krabičku a prohlížela prsten uložený v sametu.

S diamanty spojenými v řadě a vsazenými do zlatého kroužku vypadal jako ohnivý kruh. Mimoděk se ho dotkla a překvapilo ji, jak je studený. „Je krásný. Dokonce překrásný. Ale –“

„Žádné ale. Jestli se ti líbí –“

„Já už přece snubní prsten mám.“

Vzal ji za levou ruku, aby se podíval. „Překvapuje mě, že ti s ním ještě neupadl prst.“

„Není na něm nic špatného,“ řekla a málem rukou ucukla.

„Jsi sentimentální, anděli?“ Jeho hlas byl sice jemný, ale ruka, kterou ji držel, připomínala svěrák. Tušil, že záležitost s prstenem mu umožní hlouběji do ní nahlédnout, odhadnout, co k němu cítí, jak o něm smýšlí. „Cítíš se tak silně spojená s tím malým kovovým kroužkem?“

„Dřív byl pro nás dobrý. Nepotřebuju žádný jiný.“

„To byla jen dočasná náhrada. Nechci, abys ho vyhodila z okna, ale buď trochu praktická. Kdybys pořád nezdvihala prst nahoru, spadl by ti.“

„Mohla bych si ho nechat zmenšit.“

„Jak myslíš.“ Svlékl jí z prstu původní a nahradil ho prstenem s diamanty. „Představ si, že máš snubní prsteny dva.“ Podal jí ten kovový, Laura jej schovala v hrsti. „Nový má stejnou platnost.“

„Je krásný.“ Starý prsten si navlékla na ukazováček pravé ruky, tam jí držel dobře. „Děkuju, Gabe.“

„Vzpomínám na chvíli, kdy jsme si je vyměnili. Tehdy to bylo nějak lepší.“

Nemusel jí to připomínat. Když ji objal, vzpomínky ji ovládly. Jakmile se jeho ústa spojila s jejími, ke vzpomínkám se přidaly city. Měl pevné a teplé rty a jejich dotek spíš naznačoval jeho netrpělivost než naléhání. I stisk paží kolem jejích zad zůstal lehký a zkoumavý, přesto cítila, že se v něm probouzí vulkán.

Uklidňujícím a svolujícím pohybem se zaklonila a zvedla ruku k jeho tváři. Porozumění. Souhlas.

,Prostý dotek v něm uvolnil lavinu touhy. Pažemi ji tiskl silněji, ústy drtil její. Odpovídala chvěním a jen stěží slyšitelným sténáním. Napjatý a rozbolavělý touhou se stával obětí své a její žádosti.

Už dříve zoufale toužil po jejím těle. Proč mu tedy najednou jeho pocity připadaly jako úplně nové? Objímal ženy už předtím, znal jejich měkkost, ochutnal jejich sladkost. S Laurou však poznával něco zcela nového, neznámého.

Ústa se pomalu vydala na průzkumnou výpravu po její tváři, čelisti, krku. Vpíjela se do její kůže, ochutnávala. Rukama vklouzl pod blůzku, dlaně a prsty nejprve hladily její štíhlá záda s hladkou, vibrující kůží. Pak se jeho potřeba dotýkat se, vlastnit zostřila. Jeho ústa se vrátila k jejím a rukou se začal mazlit s jejími řadry.

Při prvním doteku zadržela dech, rychle do sebe vtáhla vzduch a s dlouhým, neklidným vzdechem jej vrátila ven.

Pravda, chovala ke Gabeovi něžné city, ale do této chvíle netušila, jak zoufale potřebuje, aby se jí jeho ruce dotýkaly. Oslepená láskou po tom toužila, chtěla být jeho všemi způsoby. Nejistota a pochybnosti zmizely. V

jeho objetí se jí do mysli nevkrádaly žádné nepříjemné vzpomínky, byl jen on a příslib nového života a věčné lásky.

Kolena se jí chvěla, přitiskla se proto k němu blíž, prohnula se proti němu v pudové výzvě.

Pokoj voněl barvou a zářil v paprscích odpoledního slunce, které se do něj draly okny bez záclon. Byl prázdný a tichý. Gabeovou myslí prolétly představy, jak ji strhává na zem, svléká ji ze šatů, až spolu na vyleštěné podlaze leží nazí, kůže na kůži, a miluje se s ní až do sladkého vyčerpání.

S jinou ženou mohl své představy naplnit bez přemýšlení kde a kdy, nanejvýš s krátkou úvahou jak. Ale s Laurou to nešlo.

„Musím něco udělat.“

Vznášela se kdesi vysoko v jemném oparu. Po jeho slovech se začala rychle a zmateně vracet na zem. „Cože?“

„Musím něco udělat,“ opakoval a opatrně se od ní odtáhl. Protivil se sám sobě za to, že to nechal dojít tak daleko, když ví, že Laura není fyzicky schopná vyhovět jeho touze. „Budu v ateliéru, kdybys mě potřebovala.“

Pokud by ho potřebovala? Laura se při zvuku jeho kroků na chodbě horečně snažila vymést zbytky mlhy z mozku. Copak mu nedala jasně najevo, jak moc ho potřebuje? Není možné, aby to nevnímal, aby tomu nerozuměl. Se zaklením se otočila a šla k oknu. Klesla na malé, tvrdé sedátko a dívala se dolů do zahrady. Stromy se nedávno oblékly do květů.

Co to s ní je, přemýšlela, že se na ni muži dívají jako na věc, kterou je možné si vzít, nebo odmítnout podle toho, jak se jim zachce? Vypadá tak slabá, tak poddajná?

Sevřela prsty v pěst. Smutek se jí rozléval tělem. Nebyla slabá, už ne. Od doby, kdy to o ní platilo, už uplynulo hodně času. Už měla daleko do mladé dívky opojené a uvězněné pohádkovými iluzemi. Byla ženou, matkou, s povinnostmi a ambicemi.

Možná milovala, možná to i tentokrát bude stejně nemoudrá láska jako dřív. Ať tak či tak, nenechá se ani využívat, ani ignorovat, nedovolí, aby ji někdo přizpůsoboval svým představám.

Měla by teď jít za Gabem a vysvětlit mu svůj názor. Podívala se na dveře, zůstala však sedět. Neměla odvahy.

To byl vždycky její problém. Často si umiňovala, co řekne, co bude nebo nebude dělat, ale když přišlo na činy, zjistila, že pasivní cesta je snadnější. V životě zažila chvíle, kdy věřila, že pasivní cesta je pro ni nejlepší. Nepřetrvaly však dobu, kdy zjistila, že manželství s Tonym se rozpadlo. Tehdy něco udělala, ale pak se nechala přesvědčit a zrušila to.

Tak to probíhalo v celém jejím životě. Jako dítě neměla na výběr. Řekli jí, aby žila tady nebo tam, a ona to dělala. V každém domě platila určitá

pravidla a hodnoty a ona se musela přizpůsobit. Jako některá z těch gumových panenek, myslela si teď, které můžete ohnout a zkroutit do jakékoli pozice.

V této ženě zůstalo příliš mnoho z dítěte, přestože už sama měla dítě.

Jediným pozitivním činem v jejím novém životě bylo zajištění bezpečí pro její dítě. Nebyl snadný, ale zvládla ho. Neznamená to, že pod nánosem tiché poddajnosti je v jejím nitru skrytá síla, po jaké vždy toužila? Musí tomu věřit a jednat podle toho.

A jestli si to opravdu přeje, pak se nespokojí s tím, že Gabea miluje a bude tiše sedět, zatímco on bude rozhodovat za ni. Bylo na čase zaujmout postavení.

Opustila prázdný dětský pokoj a šla do haly. S každým krokem její odhodlání sláblo, znovu se musela utvrdit ve svém rozhodnutí. Ve dveřích do ateliéru opět zaváhala. Zápěstím si třela místo v hrudi, kde sídlila bolest její nejistoty. Zhluboka se nadechla, otevřela dveře a vešla.

Stál se štětcem v ruce u dlouhé řady oken a pracoval na jednom obraze, který v chatě nedokončil. Byla to scenerie se sněhem, pustá a velmi ponurá. Bílá, chladná modř a stříbrná působily jako děsivá výzva.

Lauru atmosféra obrazu kupodivu povzbudila. Výzva – přesně tu potřebovala.

Gabe ji neslyšel vejít, byl plně zabraný do práce. Nepoužíval žádné široké smělé tahy, pouze jemné doteky štětce. Přidával tak nepatrné detaily, tak přesné, že skoro slyšela hvízdání zimního větru v namalované krajině.

„Gabe?“ Je s podivem, kolik odvahy je někdy třeba k pouhému vyslovení jména.

Okamžitě přestal malovat a otočil se k ní s dobře patrnou nelibostí ve tváři. Vyrušování v práci se tady nikdy netolerovalo. Ani k němu nedocházelo, protože žil sám. Možná právě proto žil sám.

„Co je?“ Odsekával slova, neodešel od plátna, dokonce i štětec zůstával v poloze nad místem, jehož se naposledy dotkl. Připravený pokračovat hned, jak se jí zbaví.

„Musím s tebou mluvit.“

„Nemůže to počkat?“

Málem přitakala, ale včas se vzpamatovala. „Ne.“ Nechala dveře otevřené pro případ, že by Michael plakal, a popošla do středu místnosti. Žaludek se jí svíral. Zvedla bradu. „Pokud to jde, nerada bych čekala.“

Zvedl obočí. Ten tón slyšel za pár týdnů, co spolu prožili, jen několikrát. „Tak dobře, ale buď stručná, rád bych to dokončil.“

„Shrnu to tedy do jedné věty. Jestliže mám být tvou manželkou, chci, abys se mnou jako s manželkou jednal.“

„Prosím? Copak s tebou tak nejednám?“ Byla příliš rozzlobená, proto si nevšimla třasu vlastního hlasu ani překvapení, jaké v něm její slova vyvolala. „Ne, nejednáš. Nikdy v životě jsi nikoho neprosil o dovolení. Nemusíš. Děláš prostě to, co ti vyhovuje. Jestliže to znamená být laskavý, umíš být nejlaskavějším mužem, jakého znám. Ale když ti vyhovuje arogance, umíš zajít velmi daleko.“

S velkou pečlivostí odložil štětec. „Slyším tvoje slova, to je pravda. Ale pokud mají nějaký smysl, já jsem ho neobjevil.“

„Chceš mě, nebo mě nechceš?“ Beze slov se na ni díval. Kéž by ji tak – v záplavě světla s očima temnými a plnými vzdoru a tváří růžovými rozčilením – mohl na chvíli zmrazit, a namalovat! „Tak o to jde?“ řekl pevným hlasem.

„Říkáš mi, jak po mně toužíš, líbáš mě, a pak odejdeš.“ Prohrábla si vlasy rukou, prsty se jí zapletly do stužky, která je vzadu svazovala. Rozzlobeně ji rozvázala. Stála tam křehká, s vlasy rozpustnými na ramena. „Vím, že hlavním důvodem našeho sňatku byl Michael, přesto chci vědět, kam patřím já. Jsem tady hostem, střídavě žádoucím a zase nezajímavým, nebo tvoje žena?“

„Samozřejmě jsi moje žena!“ I jeho vztek vykoupal vzhůru. „A problém není v tom, že bych tě ignoroval. Mám prostě jen spoustu práce.“

Odvaha ji pomalu začala opouštět. Nemínila se však vzdát a další slova doslova vyhrkla. „Nepracuješ čtyřicet hodin denně.“

Byl by asi štětec ve zlosti zlomil v půli, kdyby ho předtím neodložil. „Očekáváš představení s perfektním výkonem na požádání, Lauro?“

Zaplavily ji rozpaky, červeň jí stoupla do lící. Právě to se kdysi očekávalo od ní a ponížovalo ji to víc, než se dalo vyjádřit slovy. A teď si Gabe myslí, že ona podobný požadavek uplatňuje vůči němu. „Ne, nechtěla jsem, aby to takhle vyznělo. Jen jsem si myslela, že bude lepší, když budeš vědět, jak mi je.“ Chtěla odejít, ale ještě se k manželovi otočila. „Už tě nechám pracovat.“

„Lauro.“ Mnohem raději viděl její vztek než ponížení. A musel uznat, že její zlost byla oprávněná. „Počkej.“ Sel za ní, Laura se otočila. „Neomlouvej se.“

„Dobře.“ V očích jí pořád ještě plál oheň.

Všiml si toho a najednou si nebyl jistý, jestli může být klidný. „Dám ti poctivější vysvětlení.“

„Není to nutné.“ Pokračovala ke dveřím, ale on ji chytil za ruku a otočil k sobě. V jejích očích uviděl strach. Bohapustě zaklel.

„Kčertu, neřívej se na mě tímhle způsobem! Nikdy! Nemáš k tomu ten nejmenší důvod.“ Neuvedomil si, že jí pevněji stiskl paži. Když sebou škubla, pustil ji a ruce mu klesly k bokům. „Nemůžu se kvůli tobě předělat,

Lauro. Budu křičet, když křičet potřebuju, budu se ptát, jakmile to bude třeba, ale na jedno můžeš vsadit. Už jsem ti řekl a opakuju to znova: nebiju ženy.“

Strach v ní přesto narůstal, stoupal jako hořká chuť žluči do krku. Bylo to nechutné. Čekala, promluvila, až to přešlo. „Nečekám, že to uděláš, ale ani já se nedokážu předělat. A dokonce, i kdybych chtěla, nevím, o co ti jde. Vím jediné – měla bych ti být vděčná.“

„Běž s tím už do háje.“

„Měla bych být ti vděčná,“ pokračovala klidně, jako by ji nepřerušil, „a taky jsem, ale v posledním roce jsem o sobě zjistila jednu příznivou věc. Už nikdy nebudu ničí rohožkou. Ani tvojí ne.“

„Myslíš, že to si přeju?“

„Nemůžu vědět, co chceš, Gabe, pokud to nevíš ty sám.“ Uvědomila si, že se dostala daleko, přesto myšlenku dokončila. „Od samého začátku jsi očekával, že ti budu důvěřovat. Ale ani po tom všem, co jsme spolu zažili, jsi mi ty ani v nejmenším nezačal věřit. Pokud bychom měli opravdu fungovat jako manželé, musel by ses na mě přestat dívat jako na dobrý skutek a začít mě považovat za člověka.“

„Nemáš představu, jak se na tebe dívám.“

„Ne, asi ne.“ Podařilo se jí vyloudit na tváři úsměv. „Až ji získám, až tě pochopím, bude to pro nás oba snadnější.“ Zaslechla dětský pláč a ohlédla se k hale. „Dneska se nějak nemůže uklidnit.“

„Hned ho přinesu. Nemůže mít přece zase hlad.“ kdyby dokázala být poctivá, řekl si, pak bych to dokázal i já. Položil jí ruku na rameno, aby ji zadržel. „Jedno nedorozumění je možné vysvětlit snadno. Nemiloval jsem se s tebou ne proto, že bych tě nechtěl, ale protože je příliš brzy.“

„Příliš brzy?“

„Pro tebe.“

Začala vrtět hlavou. Pak jí to došlo. „Gabe, Michaelovi jsou už čtyři týdny.“

„Vím, jak je starý, byl jsem u jeho narození.“ Než mohla promluvit, zvedl ruku. „Vím, Lauro, čím jsi prošla, měl jsem to takříkajíc z první ruky. Nemůžu se s tebou milovat, když nevím, jestli jsi úplně uzdravená.“

„Porodila jsem dítě, nemám smrtelnou nemoc.“ Vyfoukla vzduch. Necítila roztrpčení, spíš byla pobavená. Bylo příjemné a pro ni vzácné vidět, jak si o ni dělá starost. „Cítím se dobře. Je mi fajn. Snad nikdy v životě mi nebylo líp.“

„Bez ohledu na to, jak se cítíš, nedávno jsi porodí la dítě. Z toho, co jsem o tom četl –“

„O tomhle jsi taky četl?“

Ten její údiv, široce rozevřené oči se stopami humoru, ho popudily. „Nechci se tě dotknout,“ řekl přísně, „dokud nebudu vědět, že jsi úplně v pořádku.“

„Co chceš? Lékařské potmění?“

OSMÁ KAPITOLA

„Je k neuvěření, jak rychle ten chlapec roste.“ Amanda se cítila velmi babičkovsky, ale současně vystavovala na odiv nový elegantní účes. Seděla v houpacím křesle z ohýbaného dřeva v Michaelově novém dětském pokoji a laskala svoje vnouče.

„Na to, že se narodil předčasně, prospívá velmi dobře.“

Laura si ještě nebyla jistá svými city ke tchyni. Pokračovala ve skládání malých oblečků právě přinesených z prádelny. „Byli jsme dnes na kontrole i paní doktorka řekla, že Michael je zdravý jako řípa.“ Přitiskla si malý polštářek k tváři. Byl měkký,

Loro tak měkký jako synova kůže. „Chci ti poděkovat, žes mi doporučila doktorku Sloaneovou. Je báječná.“

„Rádo se stalo. Nepotřebuju však doktora, aby mi řekl, že tohle dítě je zdravé. Podívej se, jak pevné má sevření.“ Amanda se zasmála, když Michael obtočil své prstíky kolem jejího. Brzy ho však musela zarazit, nechtěla, aby olizoval její safírový prsten. „Víš, že má tvoje oči?“

„Opravdu?“ Potěšená Laura se přiblížila a zblízka se zadívala do synovy tváře. Dítě vonělo pudrem, Amanda zas Paříží. „Je moc brzy, abych to poznala, ale doufám, že je bude mít.“

„O tom není pochyb.“ Amanda dál kolébala Michaela a pozorovala svoji snachu. „A co tvoje *kontrola*? Jak se cítíš ty?“

„Já jsem v pořádku.“

Vzpomněla si na kus papíru, který strčila do horní zásuvky prádelníku.

„Připadáš mi trochu unavená.“ V Amandině hlase nebyl žádný soucit, zněl upřímně. „Nepokusila ses najít si nějakou pomocnici?“

Laurina páteř se automaticky narovнала. „Nepotřebuju žádnou pomoc.“

„To je absurdní. V tak velkém domě s náročným manželem a novorozenětem bys měla sáhnout po každé možné pomoci, abys měla čas se věnovat i sama sobě.“ Michael si začal broukat a moc tím Amandu potěšil. „Pověz něco babičce, drahoušku Řekni jí, jak se máš.“

Dítě odpovědělo dalšími těžko rozpoznatelnými zvuky.

„Poslouchej, broučku. Za nějakou dobu budeš umět říct pár slov. Zapamatuj si větu ,moje babička je krásná‘, ať ji řekneš jako první. Jsi sladký chlapec.“ Než zvedla oči k Lauře, políbila dítě na čelo. „Řekla bych, že je třeba vyměnit mu plenky, a to ráda nechám na tobě.“ Vsedě podala mokrého Michaela Lauře, a jasně tak dala najevo, co považuje za své privilegium babičky.

Laura vzala synka ke druhému stolu, aby ho přebalila a převlékla.

Bylo toho moc, na co by se jí Amanda ráda zeptala i co by jí řekla. V posledních týdnech se snažila hodně se dozvědět o Eagletonových a o Laurine životě u nich. Byla zvyklá vyjadřovat své názory hlasitě a jasně – a pokud to považovala za potřebné, otloukat je o hlavu každému, kdo je v dosahu.

Laury se však rozhodla postupovat opatrně a vyzkoušet při tom novou taktiku. „Gabe tráví hodně času v galerii.“

„Ano. Myslím, že se rozhodl připravit novou výstavu.“ Laura plná mateřské lásky se nakláněla ad Michaela a mazlila se s jeho krčkem. „Byla ses tam podívat?“

„,,Byla ses tam podívat?“

„V galerii? Ne, nebyla.“

Amanda poklepávala pečlivě upravenými nehty s lakem korálové barvy na opěradlo houpacího křesla. „Myslím, že by ses měla zajímat o Gabeovu práci.“

„Taky se zajímám. Ale myslím si, že není rozumné brát tam Michaela a Gabea vyrušovat.“

Amanda měla na jazyku připomenutí, že Michael má prarodiče, kteří by se o něho pár hodin starali. Tahle slova však raději spolkla. „Jsem si jistá, že by to Gabeovi nevadilo. Má chlapce moc rád.“

„To je pravda.“ Laura zavázala stužky na Michaelových světle modrých papučkách. „Ale také potřebuje nějaký čas, aby si všechno utřídil, ujasnil si, co je třeba udělat, připravil si další malířskou kariéru.“

Podala chlapci měkkého látkového zajíčka, a on ho spokojeně strčil do pusinky. „Víš, proč Gabe tak váhá se svou výstavou?“

„Zeptala ses ho?“

„Ne, já... nechtěla jsem na něho tlačit.“

„Trocha tlaku je možná právě to, co potřebuje.“

Laura se zamračila a otočila se ke tchyni. „To je zvláštní, co říkáš. Proč?“

„Má to co dělat s Michalem, mým synem Michaelem. Ale nechci o tom mluvit. Byla bych raději, kdyby ses na zbytek vyptala Gabea.“

„Měli se hodně rádi?“

„Ano.“ Usmála se. Zjistila, že méně bolí zapomenout, než snažit se vzpomenout si. „Měli se moc rádi, přestože byli každý naprosto jiný. Gabea zničilo, když se Michael zabil. Věřím, že čas v horách utlumil jeho bolest a vrátil ho k malování. Jsem přesvědčená, že ty a tvoje dítě jste pomohli rozbít krunýř na srdci, který si na ochranu před bolest vytvořil.“

„Jestli se nemýlíš, jsem moc ráda. Pomohl mi víc, než mu budu kdy schopná oplatit.“

Amanda se na Lauru podívala zpříma. „Mezi manželem a manželkou není potřebné žádné oplácení.“

„Možná ne.“

„Jsi šťastná?“

Laura položila chlapce do postýlky a pověsila nad něj chrastítka, aby po nich mohl mávat ručičkama a roztáčet je. „Jistě. Proč bych neměla být?“

„To byla moje další otázka.“

„Jsem velmi šťastná.“ Vrátila se ke skládání a ukládání Michaelova prádélka do skříně. „Je od tebe hezké, žes přišla na návštěvu, Amando. Víím, jak máš nabitý program.“

„Nemysli si, že mě můžeš zdvořile vykázat ze dveří dřív, než budu chtít odejít.“

Laura se otočila k Amandinu pobavenému úsměvu. Po vtipném tchynině pokárání za netaktnost se začervenala. „Promiň, tak jsem to nemyslela.“

„Nic se nestalo. Nečekám, že se budeš se mnou vždycky cítit příjemně. Ani já vlastně ještě přesně nevím, do jaké míry je mi tvá přítomnost příjemná.“

Laura se usmála trochu uvolněněji. „To ti nevěřím. Jsem si jistá, že se cítíš příjemně *vždycky* a závidím ti to, protože to je nad mé síly.“

„Nevím, protože tě znám málo. Každý, kdo chce trvat na svém, přestože se to nelíbí jeho okolí musí mít velké zásoby síly a odhodlání. Bránila ses věcem, které se ti nelíbily, když jsi byla u Eagletonových?“

„Ano, bránila.“

„Tvůj útek vyžadoval hodně odvahy a energie. A po něm jsi přijala útočiště, moc potřebné útočiště Ale přichází čas zaujmout stanovisko.“

Neříkala si to sama znovu a znovu? Dokonce se nenáviděla za to, že si to jen říkala. Dívala se na syna, který si něco brumlal, a roztočila ptáčky nad jeho hlavou.

„A co mám udělat? Jít k soudu, do novin, vytahovat všechnu tu špínu?“

„Když to bude potřeba?“ V Amandině hlase se ozývala hrdost. „Bradleyovi se nebojí skandálu.“

„Nejsem –“

„Ale jsi,“ ujistila ji Amanda. „Jsi Bradleyová Tvůj chlapec je Bradley. Myslím na Michaelovu budoucnost a taky na tvoji. Záleží na tom, co si někdo myslí? Nemáš se za co stydět.“

„Dopustila jsem, aby se tak ke mně chovali,“ namítala Laura s tupou zuřivostí. „Do konce života se za to nepřestanu stydět.“

„Moje drahé dítě.“ Amanda se nedokázala ubránit pohnutí a snachu objala. Ta se k ní po prvním překvapení přitiskla. Útěcha přišla od ženy, a právě proto zlomila všechny Lauřiny zábrany.

Amanda ji nechala se vyplakat, dokonce plakala sní. To, že mohla plakat, konejšilo Lauru víc než jakákoli slova. Líce na líci se objímaly, dokud se cílová bouře nepřehnala. Pouto, jaké Laura nikdy nepoznala a vůbec netušila, že se může vytvořit, se mezi dvěma ženami spletlo v slzách.

Amanda ji vedla k vesele pruhované pohovce. „To přejde.“ Vytáhla z náprsní kapsičky kapesník s krajkovou obrubou a utřela si oči.

„Nevím,“ Laura ji napodobila hřbetem ruky. „Pláč zrovna nepotřebuju. Ted’ už ne. To jen při ohlédnutí do minulosti a vzpomínkách.“

„Ted’ mě poslouchej,“ řekla Amanda a všechna měkkost z jejího hlasu byla pryč. „Bylas mladá a osamocená, a proto se nemáš za co stydět. Říkám to znovu. Jednoho dne si to uvědomíš. Ted’ už ale nejsi osamocená, nejsi opuštěná.“

„Někdy mě při pomyslení, že mě využívali jako věc nebo fackovacího panáka, aby si dokázali svoje nadřazené postavení, popadne strašná zlost. Tehdy si jsem jistá, že se do podobné situace a ke svému dřívějšímu postoji už nikdy nevrátím.“

„Vzpomeň si na to tedy a rozzlob se vždycky, když by hrozilo něco podobného.“

„Vzteky je jedna věc. Ale...“ podívala se přes pokoj na postýlku. „Když pomyslím na Michaela a uvědomím si, že se mi ho budou snažit vzít... bojím se.“

„Tím se už vůbec nemusíš znepokojovat.“

Laura se podívala na svou tchyni. Amandina tvář byla vážná, oči jí zářily. Tak po ní má Gabe ten válečnický pohled, pomyslela si Laura a pocítila novou vlnu lásky. Už pro ni bylo přirozené vzít Amandu za ruku.

„Děkuju. Máš pravdu. Nemusím.“

Obě slyšely, jak se v prvním patře otevírají a zavírají dveře. Laura si začala spěšně prsty utírat tvář. „To je určitě Gabe, vrací se z galerie. Nechci, aby mě viděl takhle.“

„Půjdu dolů a zdržím ho.“ Podívala se na hodinky. „Máš nějaké plány na odpoledne?“

„Ne. Jen –“

„Dobře. Přijď dolů, až se dáš do pořádku.“

Po deseti minutách Laura sešla o patro níž a našla svého muže v koutě obývacího pokoje se skleničkou.

Amanda doslova zářila. „Tak je všechno zařízeno.“ Spokojeně si prohrábla vlasy. „Lauro, jsi připravená?“

„Připravená?“

„Ano. Vysvětlila jsem Gabeovi, že jdeme nakupovat. A můj záměr uspořádat příští týden pro vás dva recepci, ho nadchl.“ Nechala si pro sebe, že ten záměr pojala cestou ze schodů.

„Vzdal jsem se,“ upřesnil svoje stanovisko Gabe, ale usmíval se na matku. Úsměv se mu však zmrzl na rtech, když se podíval na svoji ženu. „Co se děje?“

Bylo naivní domnívat se, že rychlé umytí a čerstvý make-up něco před jeho bystrými očima malíře skryje.

„Nic zvláštního. Jen jsme se s tvou matkou rozcitlivěly nad Michaelem.“

„Tvoje žena potřebuje jít odpoledne ven.“ Amanda vstala a políbila syna. „Zlobím se na tebe, že ji tady tak zavíráš, ale na to, abych tě trestala, tě mám moc ráda.“

„Nikdy jsem –“

„Ji nevytáhl z domu,“ dokončila matka větu za něho. „Takže je to na mně. Vezmi si kabelku, drahá. Musíme ti najít nějaké báječné oblečení na recepci. Gabe, Laura potřebuje tvoje kreditní karty.“

Cítil se jako strom ve vichřici, když sahal pro peněženku.

Amanda vzala dvě karty a podala je Lauře. „To by stačilo. Připravená?“

„No, já... ano,“ řekla náhle. „Michaela jsem právě nakrmila a přebalila. Neměl bys s ním mít žádné potíže.“

„Zvládnu to.“ Byl trochu v rozpacích. Především by ji vzal na nákupy sám, kdyby o to požádala. Kromě toho si nebyl příliš jistý sám sebou co do péče o dítě.

Amanda měla svého syna dokonale přečteného. Dala mu pusu. „Bud’ hodný, možná ti přineseme dárek.“

Nedokázal skrýt úsměv. „Ven,“ nařídil jim. Ještě než se stačily pohnout, popadl Lauru a dal jí lehký polibek. Překvapilo ho, s jakou energií mu objetí oplátila.

„Nenech se přemluvit k ničemu, na čem jsou mašle,“ zamumlal. „Neslušelo by ti to. Snaž se najít šaty, co ti půjdou k očím.“

„Jestliže to děvče nenecháš jít, nekoupíme vůbec nic,“ podotkla Amanda suše. Potěšilo ji však, ba dojalo, jak je Gabe do své ženy opravdu zamilovaný.

Nebyla to ničí chyba, že se Michael toho odpoledne rozhodl vyžadovat všechny čas a pozornost, jakou může dítě vůbec chtít. Gabe chodil, přebaloval, houpal, prostě dělal všechno možné. Michael broukal, mžoural – a lítostivě plakal, když ho Gabe položil. Chtěl všechno, jen ne spát.

Gabe se nakonec vzdal představy, že by po zbytek dne ještě pracoval, a vláčel syna všude s sebou. S dítětem na rukou jedl kuřecí stehno a prohlížel si noviny. Přečetl si hlavní zprávy z politiky a sportu. Michael zatím třásl chrastítkem a vyfukoval z nosu bubliny. Gabe pak objevil malý plátěný klobouček, který Laura koupila, aby Michaela chránila před jarním větrem. Nasadil mu ho a šli do zahrady. S radostí pozoroval, jak se chlapeček čile a se zájmem kouká kolem sebe a jeho tvářičky dostávají růžovou barvu.

Má Lauřiny oči, pomyslel si Gabe, když je prostudoval. Stejný tvar, tatáž barva, ale bez stínů, které jejím dodávají smutek a fascinují ty, kdo se do nich zahledí. Michaelovy byly jasné a nevinné.

Chlapec zpočátku fňukal, když ho Gabe strčil do houpačky, ale pak se smířil s osudem. Otec ho obložil příkrývkami, sedl si se zkříženýma nohama před něj a začal tahat za šňůru.

Narcisy kolem zvedaly své bílé a žluté trumpety vzhůru, kosatce vyrazely ze země, fialové a exotické. Šeříky ještě nerozkvetly, ale jejich vůně se už ohlašovala. Poprvé od své osobní tragédie Gabe pociťoval klid. Na horách se léčil celou zimu, ale výsledky se dostavovaly pomalu. Teprve tady doma, s jarem všude kolem, si konečně uvědomil, že život jde dál. Smířil se s tím a začal cítit chuť ho opravdu prožívat, nejen ho trpně přijímat.

Dítě se houpalo, tváře měly pěknou zdravou barvu, očka se mu leskla, ručičkama mávalo do rytmu zvedání a klesání. Malá tvářička se už vyplňovala, nabývala osobitého tvaru. Pryč byla děsivá křehkost novorozence. Podle Gabea už pomalu dospíval.

„Miluju tě, Michaeli.“

Mluvil současně k Michaelovi, který odešel, i k maličkému tvoru, který se spokojeně houpal před ním.

Neměla v úmyslu chodit po obchodech tak dlouho, ale pár hektických hodin jí vrátilo pocity z doby, kdy byla ještě sama a toužila vyzkoušet život.

Chvilí zakoušela pocit viny, že tak ledabyle platí Gabeovými kreditními kartami, s Amandinou podporou se ho ale snadno zbavila. Vždyť teď je Laura Bradleyová.

Měla přirozený smysl pro barvu a linii, který se ještě zostřil a vytříbil v době, kdy působila jako modelka. Proto vybrala elegantní kusy oblečení, které nebyly ani výstřední, ani nevkusné. Amandin souhlas s jejím výběrem ji těšil.

Udělal jsem s její pomocí velký krok, říkala si Laura při vstupu do domu obtěžkaná balíčky. Mohla ho plně pochopit jen žena, ale to jeho význam nijak nesnižovalo. Znovu vzala život do svých rukou – už jen uznáním skutečnosti, že potřebuje šaty – šaty odpovídající jejímu vkusu a stylu. Při výstupu do schodů si spokojeně notovala známý popěvek.

Našla je spolu. Gabe natažený přes postel jednou rukou objímal Michaela a tvrdě spal. Její syn kopal nožkami do lehké přikrývky a třepal chrastítkem.

Potichu položila balíčky a šla k nim. Nemohla se vynadívát na tu čistě mužskou scénu. Natažený muž, ještě v botách, detektivka položená na sklenici s nápojem, který kdysi byl jistě studený.

Dítě jako by chápalo, že je součástí světa muže ležícího vedle něho, neplakalo a zabývalo se vlastními hrami a myšlenkami.

Kéž by měla aspoň malou část Gabeových dovedností. Nakreslila by je a zachytila navždy kouzlo, důvěrnou atmosféru této scény. Chvilí seděla na kraji postele a sledovala oba své muže.

Vypadá tak bezbranně, pomyslela si při pohledu na spícího muže. Ráda by se dotkla světlých vlasů na jeho čele, pohládila vrásky v obličeji. Bála se však, že ho probudí. Pak by Gabeova bezbrannost byla pryč a výjimečný pohled do jeho soukromí by zmizel.

Byl krásný, přestože to nerad slyšel. Soucit a laskavost, které často zakrýval ironií nebo podrážděností, prosvítaly z nitra. Když se teď na něho dívala, svobodně, protože bez jeho vědomí, vůbec se nedivila, že se do něj zamilovala.

Michael začal plakat. Naklonila se nad něj a snažila se ho vzít do náruče, aby Gabea neprobudil, ten však při prvním pohybu otevřel oči. Byly ospalé a velmi blízko jejích.

„Mrzí mě to. Nechtěla jsem tě probudit.“

Neřekl nic. Nevěděla, jestli ji nepovažuje za součást snu. Přiložil jí ruku na týl a přísál se rty k jejím. Byla v tom něžnost, jakou už dávno nezakusila, nabídka, slib.

Byl to slib, po němž toužila, který si přála dostat a přijmout.

Michael vnímal přítomnost matky a usoudil, že je čas k jídlu.

Laura si nepřála přerušit krásnou chvíli. Zaklonila se, a když synáček začal hledat její prs, rozeprnula dva knoflíčky blůzy a dovolila mu najít, co hledá.

Gabea nikdy nepřestalo fascinovat, jak nádherný pohled je na kojící Lauru. Už ji tak namaloval, ale to byl obraz určený jen pro něj.

„Zničil tě?“

„Vůbec ne. Jen jsme si udělali malou přestávku. Nevěřil bych, kolik energie je třeba ke zkrocení tak malého človíčka.“

„Bude to ještě horší. Při nakupování jsem sledovala ženu s malým děvčátkem. To ani na okamžik nepřestalo běhat. Tvoje matka mi prozradila, že se hroutila každé odpoledne, než ses konečně vyčerpal a usnul.“

„To je pustá lež.“ Podložil si polštář za záda a pohodlněji se uvelebil. „Byl jsem přímo dokonalé dítě.“

„O tom vůbec nepochybuju.“

Tázavě se na ni podíval. Pak se jeho pohled přesunul na balíčky na druhé straně místnosti. „Chtěl jsem se zeptat, jestli ses měla s matkou dobře, ale vidím, že je to zbytečné.“

Skoro se začala omlouvat. To musí přestat, kárala se. „Bylo báječné zkoušet si boty a opravdu na ně shora vidět, když jsem se v nich postavila. A zjistit, že šaty s páskem už pro mě nejsou tabu.“

„Pro ženu asi musí být dost těžké v těhotenství ztratit postavu.“

„Jak pro kterou. Mně se těhotenství líbilo. Když jsem poprvé nemohla dopnout kalhoty, byla jsem nadšená.“ Chtěla pokračovat, ale pak se odmlčela. Muž asi těžko pochopí první radost i obavy, první pohyby dítěte.

Sklonila se k Michaelovi a z celého srdce si přála, aby to byla Gabeova krev. „Přesto jsem teď ráda, že nevypadám jako nákladní letadlo.“

„Připomínalas spíš řiditelný balon.“

„Umíš hezky lichotit, to musím uznat.“

Počkal, dokud si nepřiložila Michaela k druhému prsu. Chtělo se mu pohladit místo, kde dítě sálo. Nemělo to nic společného se smyslností ani s romantikou, spíš šlo o zvědavost. Raději si založil ruce za hlavu.

„Dal jsem dohromady nějaké zbytky, nevím, jestli je to k jídlu.“

Znovu to nutkání omluvit se, že se nepostarala o jídlo. Mírně se usmála. „Mám takový hlad, že bych snědla snad úplně všechno.“

„To je dobře.“ Naklonil se dopředu, ale jen proto, aby pohladil Michaela po hlavě. „Přijď dolů, až ho uložíš. Řekl bych, že po dnešním náročném odpoledni zhasne jako svíce, až bude mít plný žaludek.“

„Nebude to dlouho trvat.“ Čekala, dokud nebyla sama. Pak zavřela oči a sbírala odvalu na uskutečnění svých plánů pro zbytek večera.

Laura se už dlouho necítila jen jako žena. Stála před stěnou ze zrcadel, zamlženou párou z koupele. Vypadala velmi žensky. Noční košile měla nejsvětlejší ze všech modrých barev, takřka bílou. Vybrala si ji proto, že jí připomínala sníh v Coloradu. Visela na tenkých ramínkách a zdobil ji krajkový živůtek. Pohladila přitažlivý materiál – látka byla tenká a měkká.

Má si vlasy vyčesat nahoru, nebo rozpustit? Záleží vůbec na tom?

Jaké to bude být Gabeovou manželkou... skutečnou manželkou v plném smyslu toho slova? Přitiskla si ruku na břicho, čekala, až se jí nervy uklidní. Nehezke vzpomínky čekaly u dna, hrozily každou chvíli vyplavat na povrch.

Zatím jim v tom dokázala bránit. Rozhodla se, že dnes večer se bude řídit Amandinou radou – nebude myslet na věci minulé, ale na to, co může být.

Moc Gabea milovala, jen nevěděla, jak mu to povědět. Slova byla tak těžká, tak neodvolatelná. Ještě horší byla obava, aby nepřijal její lásku se stejnou nespokojeností a pohrdáním jako její vděčnost. Ale dnes večer... prostě doufala, že ho takový přístup ani nenapadne.

Právě si svlékal košili, když otevřela dveře do vedlejší ložnice. Světlo z koupelny jí na okamžik ozářilo vlasy a prosvítilo tenkou látku její noční košile. Na pár vteřin se zastavil všechen pohyb, jako by to bylo představení a rozevřela se opona. Pocítil teplo a svírání kolem žaludku.

Potom světlo v koupelně zhaslo a Gabe dokončil svlékání.

„Kontroloval jsem Michaela.“ Byl překvapený, že vůbec může mluvit, slova dokonce zněla docela normálně. „Spí. Napadlo mě, že bych mohl hodinu nebo dvě pracovat.“

„Ach.“ Byla dospělá žena a dospělá žena by měla vědět, jak svést svého manžela. „Chápu. Ztratil jsi čas, když jsem byla odpoledne venku.“

„Nepřipadalo mi, že ztrácím čas. Pečoval jsem o Michaela docela rád.“

Byla v modrobílém županu tak štíhlá, tak krásně křehká se svou mléčně bílou pletí. S vodopádem světlých kadeří podobným svatozáří mu znovu připadala jako anděl.

„Jsi báječný otec, Gabe.“ Popošla k němu o krok blíž. Začala se chvět.

„S Michaelem je to snadné.“

Nikdy by nevěřila, že přejít pokoj je tak těžké. „Jak snadné je pro tebe být manželem?“

„To ještě nevím, ale snad to poznám.“ Zvedl ruku k její tváři. Oči měly o něco tmavší odstín než hedvábí županu. „Musíš být unavená.“ Odstoupil od ní, překvapený jejím zjevem i náhlou nervozitou, která se ho zmocnila. „Ty se mě pokoušíš svádět?“ Chtěl vypadat pobaveně, ale svaly měl stažené napětím.

Zadržela povzdech. „Špatně. Bezpochyby to moc neumím.“ Otevřela zásuvku a vytáhla z ní složený papír. „A protože jsem nezapůsobila, zvolím praktičtější přístup. Tohle je zpráva mého lékaře.

Píše se v ní, že jsem normální zdravá žena. Přečetl by sis ji?“

Tentokrát se usmál. „Podnikla jsi, jak vidím, všechno možné.“

Napůl v rozpacích, napůl v hněvu tiskla papír v ruce. „Řekls, že mě chceš. Myslela jsem, že to myslíš vážně.“ Odvrátila se a chtěla utéct.

Než se jí to podařilo, vzal ji za ruce. Oči měla suché, ale bylo na ní vidět, že urazil její hrdost. Udělal chybu, která ještě zvětšila bariéru mezi nimi.

„Myslel jsem to vážně, Lauro. Chci tě od prvního dne, co jsi se mnou. Bylo těžké být vedle tebe, toužit po tobě a mít ruce svázané tak, že se tě nemůžou dotknout.“

Povzbudivě mu položila ruku na hrud' a cítila, jak se pod ní jeho svaly napjaly. „Není důvod, proč bys nemohl teď.“

Sklouzl rukama po krku na ramena a už dopředu ve špičkách prstů cítil, jak stahuje úzká ramínka košile. Neměl žádný výběr. Jestli je to chyba, musí se jí dopustit, není mu pomoci. „Žádná fyzická překážka už neexistuje. Uvědom si ale, že až si tě odvedu do postele, můžeme v ní být jen my dva. Žádní duchové, žádné vzpomínky.“

„Nemám žádné takové, ke kterým bych se ráda vracela.“

Když sklopila oči, přivinul ji blíž k sobě a rukou jí zvedl bradu, aby se na něho dívala. „Takže nebudeš myslet na nikoho jiného, jen na mě.“

Znělo to jako cosi mezi příkázáním a slibem. Sklonil se a políbil ji na ústa. Ruce se jí roztřáslly, a když se k sobě přitiskli, zůstaly uvězněné mezi jejich těly.

Při polibku zůstalo jen u dotyku rtů, přesto jí krev začala pulzovat. V okolí žaludku se jí rozlilo teplo a šířilo se dál ještě předtím, než ji rukama začal hladit po těle. Rozevřela rty. Přes znehybněné ruce si nepřipadala zranitelná a nebála se navzdory tomu, že jeho ústa přestala být něžná.

Gabeovi chutnala jako poprvé, zrale a svěže. Dobýval se jazykem do jejích úst, nenasytně je ochutnával. Teď se už nedalo couvnout. Svíral ji v náruči, slyšel její trhaný dech, pak i odbíjení kyvadlových hodin v hale. Nakonec zavládlo ticho a tma. Byli sami. Dnes večer ji udělá svou ženou nejen podle práva.

Na nahé hrudi cítil tlukot jejího srdce, rukama poznával hebkost její kůže, vnímal, jak je její tenká noční košile kluzká a tenká, cítil každé zachvění a vzdech jako odpověď na své dotecky.

Nenasytně sál její rty a rukama hledal cestu ke středu jejího těla. V obou vzplála vášeň, vybuchovala v gejzírech nedočkavosti. Pak ucítil, jak se mu její tělo oddává v nejvyšším daru důvěry. Narůstaly v něm city a mírnily příkazy žádosti aby si ji vzal okamžitě tady na zemi. Nastoupila něžnost, bolestná a sladká.

Lauřiny ruce byly volné. Papír, který dosud držela, spadl na zem, když rozevřela náruč, aby ho objala. Ještě trochu nejisté, v jednu chvíli ji napadlo, že by ještě mohla z jeho náruče vyklouznout. Avšak v dalším okamžiku jí taková možnost už připadala naprosto nemyslitelná. Její mysl ovládla radost a zatemnila touha. Touha opravdovější a naléhavější, než jakou kdy poznala a jakou si představovala v nejbujnějších snech.

Hladila ho po zádech, prsty vnímaly sílu jeho svalů. Přepadl ji údiv, že někdo tak silný dokáže být současně něžný. Jeho rty ji vyzývaly, aby určila rychlost a udělala další krok.

Touha v ní prudce stoupala. Zvedla se v jeho náruči na špičky, její rty začaly být živé, útočné a netrpělivé. V tlumeném světle se mu zadívala do očí, jejichž jasná zeleň ztmavla touhou.

Nepřestala se do nich dívat ani ve chvíli, kdy ji pokládal na postel.

Očekávala rychlost, divokou žádostivost a honbu za uspokojením. Nic jiného zatím nepoznala. Neměla by mu to za zlé, její láska by proto nebyla menší. Jeho tělo bylo napjaté a Laura byla připravená dát mu všechno, oč žádá.

On však nevyznával rychlost a jeho záměrem nebylo jen brát, ale také dávat.

Líbal její hrdlo, rty je hladil a ochutnával. Dokázala jen šeptat jeho jméno, když pokračoval v pomalé cestě po jejích ramenou ke křivkám prsou, pak znovu vzhůru v dráždivých kruzích. Otočila hlavu, hledala jeho spánky, bradu, tělo se jí střídavě rozpalovalo a zase chladlo rozkoší.

Cítil potřebu pečovat o její blaho. Při prvním milování měl trochu strach. Měla jiného muže, byla těhotná. Přesto vnímal míru její nevinnosti. Viděl ji v ní, když ji hodinu po hodině maloval, cítil ji pokaždé, když ji k sobě přitiskl. Jestliže si vezme její nevinnost, dá jí na oplátku svou lásku.

Byla tak... vnímavá. Zdálo se, jako by její tělo na dotek jeho rukou odploovalo a připlouvalo. Všude, kde se dotkl její kůže, rázem se rozpálila. Její nabízení a dávání doprovázela nesmělost, nepatrné váhání. Chtěl ji toho zbavit, dosáhnout, aby se uvolnila, cítila jen radost a rozkoš.

Pomalů, doteky lehkými jako šepot ji svlékal a líbal stopy po krajce. Při jejím zasténání mu krev začala vřít. Netušil, že pouhý zvuk může tak vzrušit. Lehkými polibky otevřenými ústy jí oživoval kůži, až se začala chvět. Byla nádherná, ve světle lampy její kůže připomínala mramor, vlasy se podobaly stříbru. Sledovala jej očima plnými touhy a nejistoty.

Podobně jako kdysi použil svou dovednost a vnitřní zrak, aby nakreslil její city na plátno, tak je nyní využil k tomu, aby je osvobodil.

Neměla ani tušení, že mezi mužem a ženou může být taková něžnost a citlivost. Přes závoj radosti a stále narůstající příval touhy si uvědomovala trpělivost, s jakou krotí svou vášeň. Ještě nikdy nebyla tak vzrušená, že se toužila dotýkat muže. Objevovala Gabea špičkami prstů, dlaněmi, jazykem a rty. Těsně ho objímala, přimkla se k němu.

Pak ji bez varování zvedl a ona se prohnula do oblouku. Spojil se s ní. Zasténala v šoku z nepopsatelné rozkoše. Z mysli zmizelo všechno kromě těla a jeho pocitů. Na okamžik se zalekla, že se přestane ovládat. Při

vyvrcholení jí z úst unikl vzlyk s jeho jménem. Bylo to tak intenzivní, že zůstala omámená a bez vlády.

„Prosím, nemůžu... nikdy...“

„Miláčku.“ Sklonil se k ní. Chtěl dávat, toužil po tom, ale nevěděl, že při dávání tolik dostane. „Jen se uvolni, klid. Není žádný spěch.“

„Ale tys nebyl –“

Zasmál se. „Chci to tak. Je čas. Chci se tě dotýkat,“ mumlal a znovu ji začal svádět.

Nechtěla věřit svým smyslům, říkala si, že přece není možné, aby její tělo znovu tak rychle reagovalo na lehký, jemný dotyk. Přesto se za pár okamžiků zase chvěla, trpěla, toužila. Jeho jazyk putoval po jejím břiše, vklouzl do jamky pupku, vyjel z ní, svezl se zvenku po křivce stehna a zamířil dovnitř. Začala se svíjet, byla obětí touhy a chuti nebe, do něhož ji dovedl.

Pak se stalo nemožné, neuvěřitelné – opět se zmítala v rozkoši. Vnikl do ní.

Dvojí sténání splynulo v jedno.

Dvě vlhká těla se tiskla k sobě ve společném pohybu. Ještě nikdy se necítila tak silná, tak svobodná jako teď, spojená s Gabem v nejtěsnějším objeli, jaké je lidem dáno.

Ztělesňovala všechny ideály ženy-milenky z jeho erotických snů. A milování s ní mu také jako sen připadalo. Zdálo se mu, že ve výbuchu rozkoše se mu taví kosti, nervy i svaly. S tváří přitisknutou k jejímu krku cítil její známou – trochu provokativní vůni, teď však ve směsi se silným zemitým pachem ženy po milování. Až do smrti si bude pamatovat tuto marnivou vůni.

Horečnatě a vzrušeně dýchala u jeho ucha. Její tělo leželo pod ním, v dodatečných záškubech v něm ještě doznívala rozkoš. Cítil její nehty zabořené v zádech.

Všechno si bude pamatovat.

Pak ale zapomněl na všechno a únavou se propadl do tmy spánku.

DEVÁTÁ KAPITOLA

V Lauřině minulosti byl čas, krátký čas, kdy se oblékala do elegantních šatů a chodila na vybrané večírky Setkávala se tam s lidmi, jejichž jména bývala vytištěna v plytkých módních časopisech a útočila na oko čtenáře z palcových titulků bulvárních plátků. Tančila s celebritami a večerela s principi módy. I když to všechno vypadalo jako sen, byla to skutečnost.

Pravda, trávit čas předváděním modelů pro Geoffreyho ji bavilo. Práce to byla těžká, ale mladou a nezkušenou Lauru nádhera okouzlovala i po deseti hodinách na nohou.

Učil ji jak stát, jak chodit, dokonce jak vypadat svěže a plná zájmu, i když jí únava ovládla celé tělo. Naučil ji používat make-up k jemnému zdůraznění rysů obličeje, vyjádřit náladu pomocí úpravy vlasů.

Všechno, co ji naučil, jí pomohlo udržet si úroveň a noblesní vzhled i při událostech v rodině Eagletonových – od svatby až do pohřbu Tonyho. Dokázala být kultivovaná a vypadat vyrovnaně, vystoupení na veřejnosti jí někdy bylo útěchou.

Proto se nebála, že by ji recepce Gabeových rodičů v jejich sídle Nob Hill nějak vyvedla z rovnováhy. Necítila však ani touhu znovu se začlenit do života společenské smetánky.

Přemýšlela, jaké by to bylo, kdyby byl Gabe obyčejný člověk s obvyklými finančními prostředky. Našli by si malý domek se zahrádkou a spolkla by je anonymita. Část její osobnosti toužila po prostotě takového života.

Ale za dané situace by to nebylo správné. Kdyby Gabe pocházel z jiné rodiny, asi by se s ním nesetkala.

Nenacházela na něm nic, co by chtěla změnit, ani ve vzhledu, ani ve způsobech. Občas si přála, aby se s ní víc dělil o myšlenky, a doufala, že se k tomu postupně dopracují.

Znovu a znovu si opakovala, jaké má štěstí, že muž, kterému byla skoro od začátku ochotná věřit, ji začal milovat.

Chtěla být plně součástí jeho života – milenkou, manželkou a partnerkou. Zatím zvládla první dvě role.

Dveře za ní se otevřely, Laura se otočila.

„Jestli jsi hotová, můžeme –“ Odmlčel se a díval se na ni. Viděl před sebou ženu, o které mu vyprávěla, hvězdu, která zdobila obálky časopisů a předváděla hedvábí a kožešiny. Dlouhonohá a štíhlá stála před zrcadlem v tmavě modrých šatech, velmi jednoduchých, s holými rameny a krkem. Zachyceny na prsou spadaly volně skoro až na zem.

Vlasy si vyčesala nahoru a stáhla dozadu, takže tvář rámovalo jen pár pramínků.

Byla krásná a vypadala tak slavnostně, že přestože po ní toužil, měl pocit, jako by se díval na cizí ženu.

„Vypadáš nádherně.“ Ruku však držel na klíce a mezi nimi byla celá délka pokoje. „Musím tě takhle namalovat.“ *Ledová kráska*, pomyslel si, chladná, vznešená, nepřístupná.

„Držela jsem se při výběru tvé rady, pokud jde o barvu.“ Zvedla kabelku, otevřela ji a přemýšlela, proč se na ni dívá, jako by ji viděl poprvé.

„Vidím.“ Jedinou Lauřinou ozdobou byl safírový náhrdelník kolem krku. „Je to trochu chladné. Nemáš k těm šatům šál?“

„Mám.“

Podrážděná jeho tónem šla k posteli a zvedla široký hedvábný šál v barvě šperku.

V tu chvíli si všiml, že sukně má vzadu rozparek sahající až ke stehnu.

„Řekl bych, že v téhle kreaci vzbudíš dost velký rozruch. A představivost mám docela ucházející.“

V duchu se příkrčila, ale první reakci na jeho slova překonala a snažila se zachovat si klidnou tvář. „Jestli se ti ty šaty nelíbí, proč to neřekneš rovnou?“ Přehodila si šál přes ramena. „Už nemám čas se převléknout, ale ujišťuju tě, že si je už podruhé nevezmu.“

„Počkej chvílku.“ Vzal ji za ruku, ale ona se dívala ke dveřím. Na ukazováčku její pravé ruky cítil hladký snubní prsten z náhražky zlata, který jí navlékl v den svatby. Je to pořád moje Laura, pomyslel si. Pokoušel se ji otočit k sobě, aby se o tom ujistil.

„Musím připravit Michaela,“ snažila se mu vyklouznout.

„Čekáš, že se ti omluvím za to, že jsem normální chlap a žárlím?“

Tvář jí strnula, z očí se vytratil veškerý výraz. „Nemám ty šaty na sobě proto, abych přilákala jiné muže. Vybrala jsem si je, protože se mi líbily a myslela jsem, že mi sluší.“

Přiložil jí ruku k obličeji a bez obalu zaklel. „Podívej se na mě.“ Téměř násilím jí otočil hlavu a přinutil ji podívat se mu do očí. „Nezapomínej Lauro, kdo jsem. Nevyrovnal bych se s tím, kdybys každé moje slovo, mou náladu srovnávala s náladou a slovy někoho jiného.“

„O nic takového se nesnažím.“

„Možná se nesnažíš, ale děláš to.“

„Čekáš, že změním sebe a celý svůj život přes noc. To nedokážu.“

„Nic takového samozřejmě nečekám.“ Znovu nahmatal prsten. „Chci jen, abys mě začala považovat za součást svého nového života, ne toho starého.“

„Nejsi jako on.“ Přestávalo jí vadit, že drží její ruku ve své. „Vím to. Přesto – někdy je snazší čekat to nejhorší než doufat v nejlepší.“

„Nemůžu ti slíbit to nejlepší.“

Ne. To poznala už v prvních dnech. Nesliboval nic, co nemohl splnit. Právě to na něm nejvíc oceňovala. „Vezmi mě do náruče. Chci ti být co nejbliž.“

Objal ji a přitiskl si její tvář k rameni saka černého večerního obleku. Neslo jeho vůni a ta z ní odplavila poslední zbytky napětí.

„Myslím, že jsem taky žárlila.“

„Vážně?“

Usmála se, když poodstoupil, aby se jí mohl podívat do obličeje.

„Vypadáš dnes večer moc hezky.“

„Skutečně?“ V jeho tónu byly nepředstírané rozpaky i pobavení.

„Poprvé tě vidím ve smokinku.“ Přejela prstem po černé klopě hladce kopírující sněhobílou košili. „Skoro jako hrdina z filmů o společenské smetánce.“

Rozesmál se a vzal jí tvář do dlaní.

„Co to povídáš, anděli. Tady není žádný hrdina.“

„Mýlíš se.“ Oči měla velmi vážné. „Je. Ty jsi můj hrdina.“ Pokrčil rameny, ale ona k němu zůstávala těsně přitisknutá. „Prosím tě, aspoň jednou mi dovol o tobě říct něco příznivého a hned to neodmítej.“

Cvrnkl jí prstem o nosík. „Nemysli si, že budu dlouho obcházet kolem v brnění. A teď už raději vezměme Michaela a pojďme. Moje matka umí dát najevo zlost, když někdo přijde na její pozvání pozdě.“

Nebyl hrdina a rozhodně mu nebylo příjemné, když ho někdo za hrdinu považoval.

Mnohem snáz a raději mluvil o své práci nebo spekuloval o šancích Giants ve zbytku baseballové sezony.

Podle Gabea člověk pasovaný na hrdinu s největší pravděpodobností svého obdivovatele zklame. Ten od něj očekává jen správné odpovědi, klíč k nově objevenému zámku, světlo ve tmě.

To se stalo i jemu. Michael v něm viděl hrdinu a on svého bratra zklamal.

Opět se mu myšlenky zatoulaly k Michaelovi. Ten měl takovéhle večírky rád, připomínal si Gabe, když usrkával šampaňské. Jeho mladší bratr rád poslouchal smích, lidi a šum jejich rozhovorů. A přímo zbožňoval pověsti a klepy.

Lidé si ho oblíbili pár okamžiků po tom, co se s ním seznámili. Byl otevřený, zábavný a vtipný při rozhovoru s neznámými lidmi stejně jako s přáteli. Býval hvězdou společnosti, furiantem, který dělal laskavosti bez počítání, co ho to stojí, pokaždé ochotný pomoci nebo se nadchnout pro nějaký plán.

Přesto mu nechyběla tvrdost a dovedl se i rozzlobit, tyhle vlastnosti aspoň trochu vyvažovaly předchozí a bránily mu být příliš... příliš dobrý.

Bože, povzdychl si Gabe, pořád mi tolik chybí, někdy až neuvěřitelně!

Na večírku byli lidé, kteří Michaela znali, pozvedali s ním číš nebo si vyměňovali příběhy. Stravitelnost dnešního večera Gabeovi možná zhoršovala skutečnost, že se konal v domě rodičů, kde s bratrem vyrůstali a

tolik toho spolu prožili. Tady si Gabe ještě silněji, a tím i bolestněji uvědomoval, že sem už Michael nikdy nevstoupí.

Člověk musí jít dál. Jedna část života skončila, druhá se otevřela. Gabeův pohled zabrousil na protější stranu místnosti, kde Laura mluvila s jeho otcem.

Někdy mezi okamžikem, kdy stáhla okno svého havarovaného auta, a vteřinou, kdy mu vložila narozené dítě do rukou, se do ní zamiloval. Láska nepřišla s fanfárami a fábory, nebyla však proto slabší.

Jestliže existovaly bytosti jako andělé, jedna z nich k němu poslala Lauru, když ji nejvíc potřeboval.

Je upřímná a cítila k němu tolik vděčnosti, že mu na oplátku za to, co pro ni udělal, věnovala lásku a oddanost. Byly dny, kdy věřil, že to pro dnešek a zítřky, které spolu stráví, stačí.

Pak přišly jiné časy.

Chtěl ji mít jen pro sebe, potřeboval, aby k němu vzhlížela, viděla, kdo je a co cítí. Aby zapomněla, co bylo dřív, a věřila jen v to, co prožívá s ním. Přál si v ní vymazat minulost, jako se maže obraz, vymazat všechny její zážitky, které vrhaly stín do jejích očí a tvořily clonu, přes kterou se světlo budoucnosti a všechno veselé muselo k její duši prodírat.

Věděl však, že přemalováním části něčího života mu něco ukradnete. Ať šlo o dobrou nebo špatnou zkušenost, právě to, co Lauru potkalo, způsobilo, že je taková, jaká je, taková, jakou miluje.

Ale protože ji miloval způsobem sobě vlastním a byl sobecký, žádal, aby mu jeho láska byla splacena beze zbytku, ba i s úrokem, aby v ní nebyl ani stín vděčnosti. Věděl, že jen chtěním toho nedosáhne, ale možná časem...

Na druhé straně místnosti se někdo zasmál a vyrušil Gabea z úvah. Sklenice zacinkaly. Všude kolem se vznášela směsice vůní – vína, květín a dámských voňavek. Noční tmou ozařoval úplněk a v otevřených dveřích na terasu jeho zář překonávala světlo lamp v místnosti. Chtěl být chvíli sám, v tichu a klidu. Vyšel po schodech nahoru, aby se podíval na syna.

„Ten chlapec je ti stále podobnější, uvědomím si to pokaždé, když ho vidím,“ řekl Cliff k Lauře. Stáli spolu trochu stranou bavících se hostů.

„Myslíš?“ Pochybovačně se zeptala Laura, přestože sama tuto myšlenku podnítila – možná v duchu starého dobrého přísloví *přání otcem myšlenky*.

„Určitě. I když, podle toho jak vypadáš, by nikdo nevěřil, žes porodila teprve nedávno.“ Pohládl ji po tváři. Laura se při podobném gestu pokaždé cítila trochu trapně a současně potěšené. „Můj Gabe má výborný vkus,“ pokračoval.

„Styď se, Cliffe, flirtovat s krásnou ženou, když se manželka nedívá,“ ozvalo se za nimi.

„Marion.“ Cliff se ze své velké výšky sklonil k nově příchozí, aby jí dal polibek. „Pozdě jako vždycky.“

„Amanda mi už vyhubovala.“ Upila ze sklenice šampaňského a otočila se k Lauře, aby si ji pořádně prohlédla. „Tak tohle je ta záhadná Laura.“

„Moje nová dcera.“ Cliff stiskl Lauru kolem ramen. „Lauro, představuji ti starou přítelkyni Marion Trussaltovou. Galerie Trussaltových se stará o Gabeovy obrazy.“

„Ano, vím. Ráda vás poznávám.“ Není to krásná žena, pomyslela si Laura o Marion, ale uznala, že ve volně splývavých šatech v duhových barvách s černými vlasy a tmavými očima vypadá kultivovaně a přitažlivě.

„Ano, já taky, protože máme něco společného. Gabea.“ Marion přiložila prst k obroučkám brýlí a usmála se. Její oči se však nedívaly srdečně. „Řekla bych, že vy máte jeho srdce a já duši.“

„Pak by se zdálo, že obě z něj chceme to nejlepší.“

„Hm?“ Marion pozvedla sklenici. „Aha. Jasně. Cliff, Amanda ti vzkazuje, že hostitel by se měl věnovat všem hostům.“

Cliff se zašklebil.

„Otrokářka. Lauro, rychle si najdi cestu k bufetu. Už jsi nějak moc hubená.“ Odešel plnit své hostitelské povinnosti.

„Ano, jste úžasně štíhlá na ženu, která nedávno porodila. Je to asi měsíc, že?“

„Už skoro dva.“ Laura si přehodila sklenici z levé ruky do pravé. Nedokázala příliš čelit rafinovaným útokům.

„Čas běží.“ Marion se dotkla jazykem horního rtu. „Je zvláštní, že jste se za celou tu dobu nepřišla podívat do galerie.“

„Máte pravdu. Budu si muset prohlédnout Gabeovu práci v tom pravém prostředí.“ Potěšilo ji zjištění, že se uklidnila. Za žádných okolností se nenechá zastrašit ani vylákat do pastí čtení mezi řádky. Byla si jistá, že jestli měl Gabe někdy s Marion romantický vztah, skončilo to. „Vím, že se na vás spoléhá. A doufám, že ho budete schopna přesvědčit, aby uspořádal novou výstavu.“

„Nemyslím si, že je to v tuto chvíli dobrý nápad.“ Marion se otočila, aby se usmála na někoho na opačné straně místnosti, kdo na ni volal jménem.

„Proč? Gabeovy obrazy jsou přece báječné.“

„To není jediná důležitá věc.“ Otočila se zpět k Lauře a věnovala jí rychlý, zářivý úsměv. Kdyby jej adresátka uměla rozšifrovat, přečetla by si v něm, že Marion nikdy nebyla Gabeovou milenkou, dokonce to jeho ani ji nikdy nenapadlo. Její city ke Gabeovi Bradleyovi ležely zcela mimo sexuální oblast. Gabe byl umělec, velký umělec a ona se považovala za katalyzátor jeho úspěchu. A mínila jím zůstat i nadále.

Tahle část by Lauru nejspíš těšila. Ale myšlenky Marion šly dál. Kdyby se Gabe oženil s dívkou ze svých kruhů nebo si vybral takovou manželku, která by ho podporovala v jeho kariéře, bylo by to prospěšné. Ale to, že se zahodil a vyměnil své a její ambice za krásnou tvář a poskvrněnou pověst, bylo víc, než s čím se Marion mohla smířit jako s ranou osudu.

„Zmínila jsem se o tom, že jsem znala vašeho prvního manžela?“

Kdyby Lauře vchrstla šampaňské do tváře, připravila by jí menší šok. Ochranná ulita, kterou dokázala obklopit sebe a Michaela, utrpěla první prasklinu.

„Ne, jestli prominete –“

„Vždycky jsem si říkala, jaký je to fascinující muž. Určitě mladý a trochu divoký, ale neodolatelný. Je tragédie, že musel umřít tak mladý, neviděl ani své dítě.“ Naklonila sklenici k ústům a pila, dokud nebyla prázdná.

„Michael,“ řekla Laura suše, „je Gabeovo dítě.“

„Slyšela jsem.“ Znovu se usmála. „Povídaly se divné věci těsně předtím a bezprostředně potom, co Tony zemřel. Někteří lidé tvrdili, že se s vámi chtěl dát rozvést, že vás vystěhoval z rodinného domu, protože jste byla... no řekněme, nediskrétní.“ Marion s pokrčením ramen odložila sklenici. „Ale to všechno je už minulost. Povězte mi, jak se daří Eagletonovým? Už dlouho jsem s Lorraine nemluvila.“

Lauře se udělalo zle, zuřila a zároveň se cítila poníženě. Nakonec se jí podařilo oba pocity překonat. „Proč mi tu vykládáte takové věci?“ zeptala se. „Co je vám do toho?“

„Ale drahá, já se starám o všechno, co se týká Gabea. Chci vidět, jak dosáhne samotného vrcholu tvorby a nechci, aby ho někdo stáhl na dno.“ Na chvíli se odmlčela. „To jsou krásné šaty,“ dodala. Pak zpozorovala, že se k nim blíží Amanda, a rychle se vypařila.

„Lauro, jsi v pořádku? Jsi bílá jako stěna. Počkej, podám ti židli.“

„Ne, potřebuju na vzduch.“ Otočila se a proběhla otevřenými dveřmi na kamennou terasu.

Amanda běžela za ní. Vzala ji za ruku a vedla ji k židli. „Sed' chvilku, než přijde Gabe.“

Laura dýchala zhluboka, aby se uklidnila.

„Podívá se na tebe a bude se na mě zlobit, že jsem chtěla, abys šla tak brzy do společnosti.“

„To s tím nemá nic společného.“

„Ale s Marion ano.“ Amanda vzala sklenici vody z Lauřiny sevřené pěsti. „Pokud ti chtěla nasadit brouka, že mezi ní a Gabem bylo něco osobního, věř mi – je to naprostá lež.“

„To by mi nevadilo.“

Amanda se se smíchem podívala do místnosti. „Jestli tohle myslíš vážně, tak máš mnohem lepší charakter než já. Znam jednu z manželových bývalých... přes pětatřicet let. Ještě teď, když ji potkám, bych jí nejraději plivla do očí.“

Laura se zasmála. „Vím, že je mi Gabe věrný.“

„A taky bys měla vědět, že Marion a Gabe nikdy nebyli milenci.“ Vzápětí se trochu ošila. „Vlastně bych nemohla tvrdit, že o milostných záležitostech svého syna vím všechno, ale ani v nejmenším nepochybuju o tom, že on a Marion mají společné jen umění. Co ti vlastně řekla, že tě to tak rozčílilo?“

„Nic zvláštního.“ Laura si třela spánky, jako by chtěla zmírnit bolest, která se tam usadila. „Byla to moje chyba. Reagovala jsem přehnaně. Jen se zmínila o tom, že znala mého prvního manžela.“

„Aha.“ Rozhněvaná Amanda se ostře podívala do sálu. „Považuji za velmi necitlivé přijít na svatební oslavu s takovým tématem. Řekla bych, že žena, jako je Marion, by měla mít víc vkusu.“

„Je to pryč a nejlepší bude zapomenout.“ Laura se narovнала a chystala se jít zpátky. „Byla bych moc ráda, kdyby ses o tom před Gabem nezmiňovala. Nechci ho znepokojovat.“

„Máš pravdu. Já si s Marion promluví.“

„Ne.“ Laura se pomalu napila. „Pokud to bude třeba, udělám to sama.“

Amanda se usmála a řekla lehce: „Když to tak chceš..“

„Ano, Amando...“ Rychlé rozhodnutí, řekla si, je často nejlepší. „Mohla bych u vás nechat v příštím týdnu jeden den Michaela? Chtěla bych se zajet podívat do galerie na Gabeovy obrazy.“

Laura se probudila bez dechu. Třásla se strachem. Bojovala s noční můrou tak zoufale, až ji Gabe vzal do náruče a ona se probudila.

„Jen se uvolni. Už je to v pořádku.“

Zhluboka se nadechla a pomalu vypouštěla vzduch. „Promiň,“ zamumlala a prohrábla si vlasy.

„Chceš něco? Trochu vody?“

„Ne.“ Strach vystřídala nespokojenost. Svítící ciferník hodin ukazoval 4.15. Byli v posteli teprve tři hodiny a ona se cítila úplně probuzená a neklidná.

Gabe si položil hlavu zpátky na polštář, paží stále objímal Lauru.

„Od Michaelova narození jsi noční můru ještě neměla. Stalo se včera něco na večírku?“

Vzpomněla si na Marion a stiskla zuby.

„Proč se ptáš?“

„Všiml jsem si, že vypadáš otráveně a moje matka rozzlobeně.“

„Myslíš, že jsem se pohádala s tvou matkou?“ Ta myšlenka jí vyloudila na tváři úsměv. Spokojeně se uvelebila v jeho náruči. „Vycházíme spolu velmi dobře.“

„Říkáš to docela překvapeně, jako bys tomu ještě nemohla uvěřit.“

„Pravda, nečekala jsem, že se skamarádíme. Myslela jsem, že vytáhne koště a špičatý klobouk.“

Zasmál se a políbil ji na rameno.

„Ukázala mi nástěnnou malbu v salonu. Tu se všemi možnými tvory z mýtů.“

„Klidně ji zkritizuj, jen do toho.“

„To bych se neodvážila.“ Mimoděk ho začala hladit po vlasech. Když byla u něj, věřila, že dokáže vyřešit všechno a čelit každému nebezpečí ohrožujícímu její novou rodinu.

„Tehdy mi bylo dvacet a byl jsem romantik.“ Nespokojeně se zavrtěl. „A žádal jsem matku nejmíň desetkrát, aby ji dala přemalovat.“

„Mně se líbí.“

„Není divu, že s matkou vycházíš.“

„Opravdu se mi líbí, nedokázala bych to říkat jen proto, abych se někomu zavděčila.“ Přesunula se, aby si mohla položit ruce na jeho prsa. Svítil jen měsíc, ale viděla na něj dobře. Neuvědomila si, že to byl její první bezděčný pohyb, kterým se k němu přitulila, on si toho však všiml. „Co je špatného na jednorozcích, kentaurech a vílách?“

„Co já vím. Někde mají určitě své místo,“ odpověděl bezmyšlenkovitě, protože ho začala zajímat jediná věc – milování s Laurou.

„Dobře. Co bys řekl té jedné volné stěně v Michaelově pokoji? Není právě nejvhodnější pro nějakou malířovu fantazii?“

Zatahal ji za pramen vlasů, který jí spadl na tvář. „Nabízíš mi zakázku?“

„Ne. Znáám a mám několik ukázek tvých prací. Nejsou špatné.“

Zatahal silněji. „Nejsou špatné?“

„Ne.“ Se smíchem se mu vytrhla dřív, než ji mohl znovu zatahat za vlasy.

„Proč nepředložíš několik náčrtů ke zvážení?“ Šelmovsky dodal: „A co můj honorář?“

Usmívala se. Její kůže se zahřívala, a to jí vnuklo nápad, jestli noční můra nebyla požehnáním v přestrojení. „O tom se dá jednat. Neuzavírám se možné dohodě.“

„Udělám tu malbu, ale mám jednu podmínku.“

„Jakou?“

„Dovolíš mi, abych tě znovu maloval nahou.“

Oči se jí rozšířily. Pak se rozesmála, přesvědčená, že Gabe jen žertuje.

„Měl bys mi dovolit vzít si aspoň baret.“

„Dívala ses asi na moc starých filmů. Pokud chceš, můžeš mít baret, ale nic jiného už nepovolím.“

„To nemůžu.“

„Dobrá. Pak škrtni baret.“

„Gabe, ty nemluvíš vážně.“

„Smrtelně vážně.“ Aby jí to dokázal a potěšil sebe, přejel jí tělo rukou.

„Máš krásné tělo... dlouhé nohy, hladkou bílou kůži, úzký pás...“

„Gabe.“ Nechtělo se jí zastavit jeho bloudící ruce, ale řeči. Nepodařilo se.

„Chci tě malovat nahou od chvíle, kdy jsme se milovali. Ještě tě mám před očima, jak jsi vypadala, když jsem ti svlékl noční košili. Nutí mě to zachytit tu ženskost, jemnou smyslnost. To by bylo vítězství.“

Přiložila mu tvář na srdce. „Budu se stydět.“

„Proč? Vždyť vím, jak vypadáš. Znáám každý kousíček tvého těla.“ Vzal do rukou její prsy, lehce se palci dotýkal bradavek. Její náhlá reakce ho rozehřála.

„Nikdo jiný mě nezná.“ Ted' byl její hlas chraptivý. Nevědomky ho začala hladit. Pomalu, dlouhými pohyby, líně, důkladně.

V tomto nápadu bylo pro Gabea něco neuvěřitelně vzrušujícího. Nikdo jiný nezná tajemství jejího těla, všechny prohlubně a křivky. Nikdo jiný neví, jak se jí dotýkat zde a hladit tam, jak proměnit její nesmělost ve vášeň. To všechno chtěl zachytit na plátno – její krásu, sladkost jejích zábran. Právě objevený oheň vášně. Ale to všechno mohlo počkat.

„V nejhorším si najmu modelku.“

Bleskově otočila hlavu. „Ty...“ Žárlivost v ní vzplála tak rychle, že jí na okamžik vyrazila dech. Nevěděla, co říct.

„Takové je umění, anděli,“ řekl pobaveně a současně potěšené. „To není fotografie.“

„Chceš mě vydírat!“

„Jsi na mě moc přísná.“

Oči se jí zúžily. V promyšleném gestu svádění, které překvapilo oba, se prohnula a dráždivě se o něj otřela. „Jen když ti tu modelku vyberu.“

Tep se mu zrychlil. Sklonila hlavu a začala ho líbat na prsou. Zavřel oči a zasténal: „Lauro.“

„Třeba paní Drumberryovou. Včera večer jsem se s ní seznámila.“

Otevřel oči. Použila však zuby a podráždila ho na bradavce. Tělo se mu napnulo do oblouku. „Mabel Drumberryové je sto pět.“

„Přesně tak.“ Zasmála se, pokračovala však ve svém zkoumání s rostoucí rafinovaností a touhou objevovat. „Nevěřila bych ti, kdyby ses zavřel ve svém studiu s nějakou mladou a svůdnou rusovláskou s dráždivými křivkami.“

Začal se smát, ale smích přešel v zasténání, když její ruka sjela níže. „Myslíš, že mladé sexy rusovlásce bych neodolal?“

„Určitě ano, ale ona by neodolala tobě.“ Dotkla se tváří jeho čelisti, už zdrsělé ranním strništěm. „Jsi tak krásný, Gabe. Kdybych uměla malovat, předvedla bych ti to.“

„To, co děláš, mě přivádí k šílenství.“

„V to doufám,“ zamumlala a políbila ho na ústa. Nikdy si moc v sexu nevěřila, nevěděla, jestli umí svádět muže, jestli má patřičné dovednosti a je dost přitažlivá. Ted' ji však nepřepadaly žádné pochybnosti a dráždit a svádět svého muže k výbuchu vášně jí připadalo jako něco přímo báječného.

Rukama se probíral těžkými prameny jejích vlasů. Oproti dřívějším milováním se mu však líbilo být pasivním a dočasně přenechat Lauře iniciativu.

Jazykem hledala cestu k jeho ústům a ruce pokračovaly v objevném putování. Její pohyby řídil spíš instinkt než zkušenost, tím byly svůdnější. Pro oba. Síla se nedostavila ve výbuchu vášně, hromadila se v ní postupně s tichou jistotou. Mohla tak být jeho rovnocennou partnerkou. Projevovat lásku pro ni bylo stejně snadné jako ji přijímat a vnímat.

Objevujíc jeho současně objevovala sebe. Nebyla tak trpělivá jako on. Ne. V tomto ne. Je zajímavé, že u jiných činností za denního světla to bylo naopak. Při nich jí připadal jako muž, který se musí pohybovat rychle a rozhodně, a jestliže se kvůli spěchu dopustí chyb, může je buď opravit, nebo ignorovat. Ona byla opatrnější, než se do něčeho pustila, víc promýšlela možné varianty.

V posteli, v roli svůdkyně, však v sobě nacházela málo trpělivosti. Byla divoká a necudná. Gabe se po ní natáhl, pak se bezmocně roztřásl v pocitech, které mu způsobila. Jako by měl v posteli jinou ženu, přestože byla na hmat jako Laura, voněla jako Laura a toužil po ní stejně zoufale jako po Lauře.

Její ústa se přísála k jeho, cítil Lauřinu chuť, ale současně nějak silnější, zralejší. Její tělo sálalo jako pec, když se po něm pohybovala.

Musel si připomínat, že je to jeho manželka, nesmělá a dosud nevinná žena, vyžadující nekonečnou péči a jemné zacházení. S touto novou ženou musel otevřít stavidla své vášně dokořán. S Laurou nespěchal, vychutnával a užíval si každé kapky své citlivosti.

Ted' napínala jeho nervy až ke konečkům na skřípec.

Cítila sílu jeho touhy, přes vzrušení byla její mysl čistá. Měla ho v moci. Mohla ho oslabit, udělat z něj zoufalce, ale také ho rozechvět a rozeznít jako srdce zvon.

Bez dechu přitiskla rty k místu, kde bušil jeho tep, k místu, které jí napověděl instinkt. Srdce mu bilo jako o závod. Pro ni. Zasténal její jméno.

Slyšela samu sebe se smát smíchem plným smyslnosti. Ženské vítězství. Hodiny v hale odbíjely pět a ozvěna úderů se jí znovu a znovu vracela do hlavy.

Pak ji Gabe pevně sevřel v rukou a z jeho hrdla se vydral táhlý a primitivní výkřik. Jeho sebeovládání náhle povolilo jako příliš napínaná gumová páska. Potřeby jen napůl uspokojené, dlouho držené pod zámkem, se osvobodily. Rty a zuby se zakousl do jejích úst, jeho divokost budila hrůzu. Laura však strach necítila. Jen sladkou chuť vítězství.

Přepadení šílenstvím se převalili přes postel, hledali jeden druhého, brali, ba drancovali. Švy její noční košile praskaly, krajka se trhala, nakonec košile letěla stranou. Ruce měl všude a tentokrát vůbec nebyly jemné.

Stud byl vykázán, neměl zde žádné místo, stejně jako nesmělost. Byla jen svoboda. Toužila po něm stejně jako on po ní a otevřela se mu. Vklouzl do ní, rychle a divoce se spojili, jeden popoháněl druhého.

Nekonečná rozkoš, ostrá a bodavá. Neukojitelná žádost se šířila jako lesní požár. Laura se mu dávala, žádala a dostávala více. V té chvíli si uvědomila, že tento šťastný čas by nemusel trvat dlouho.

DESÁTÁ KAPITOLA

Laura trávila dopoledne na zahradě. Měla ve zvyku tam pobývat, když chlapec spal, často jej houpala na houpačce a oba si užívali sluníčka. Od příchodu do Gabeova domu neměla kromě péče o dítě nic moc na práci. Dům se v podstatě staral sám o sebe a Gabe se zašpinil jen při malování.

V domě bylo příliš mnoho pokojů, příliš mnoho prostoru, jehož součástí se ještě necítila. Doma se cítila v dětském pokoji, který sama vymalovala a kde trávila mnoho hodin ve dne i v noci. Zbytek domu s jeho cennostmi a krásnými starými koberci, leštěným nábytkem a vybledlými tapetami jí zůstal vzdálený.

Jakmile přišlo jaro, objevila v sobě kromě potřeby prostoru a pobytu na vzduchu i talent a zálibu v práci na zahradě. Taký slunce, vůni a práci s hlínou pod rukama si oblíbila. Hltala knihy o rostlinách, aby se co nejvíce dověděla o květinách a keřích, o péči, kterou vyžadovaly

Začaly kvést tulipány a také na azalkách už bylo plno květů. Zasadil je někdo jiný, ale Lauře nebylo proti srsti převzít je pod svá křídla. Rozkvétaly každý rok. –Nepřipadalo jí nijak zvláštní přiložit ruce k pěstování mechových růží a hledíků. Už plánovala, jak na podzim zasadí nové cibulky sasanek a máky. Po zimě pak přijdou na řadu jarní rostliny ze semen. Nejdříve je vyseje do malých květináčů s raše-linou, které umístí do slunného pokoje na východní straně domu, a bude z nich pěstovat sazenice.

„Za pár let tě je naučím sázet,“ řekla Michaelovi. Uměla si představit, jak na krátkých, zavalitých nožičkách běhá po zahradě, hraje si s hlínou a chytá motýly na květech.

A hlavně jak se směje. Bude toho tolik, čemu se bude moct smát. Ona ho bude chytat do náruče a točit se s ním dokola, až se jeho oči, pořád stejně sytě modré jako její, rozzáří a do okolí bude tryskat jeho bezstarostný smích. Gabe potom vystrčí hlavu z okna ateliéru, aby zjistil, co to je za rozruch.

Nebude se ale zlobit, přijde dolů a řekne, že v takovém hluku se nedá pracovat a že dnes dopoledne malování nechá. Sedne si na zem s Michaelem v klíně, něco si budou šuškat a pak se budou jako spiklenci smát něčemu, co žádná ženská nemůže pochopit.

Laura si sedla na paty a otřela si čelo hřbetem ruky v rukavici. Snění pro ni vždy bylo únikem, obranou, prostředkem k přežití. Teď to však nebyl ten případ, protože začínala věřit, že sny se mohou uskutečnit.

„Miluju tvého tatínka,“ obrátila se k Michaelovi. Tuhle větu mu říkala nejméně jednou denně. „Tolik, že začínám věřit na šťastné konce.“

V tom na ni padl stín. Laura vzhlédla a uviděla první temné mraky zakrývat slunce. Chvíli nebe sledovala. Mraky se docela rychle zvětšovaly a přibývalo jich. Ráda by je ignorovala, ale uvědomovala si, že jí potrvá hezkou chvíli, než posbírá všechno zahradnické náčiní, Michaelovy věci a jeho samotného.

„Děšť je dobrý pro květiny, drahoušku.“ Schovala náradí a sáčky s rašelinovým mechem a hnojivy do malé kůlny u zadního vchodu, Michaela vytáhla z houpačky. Se šikovností získanou mateřskou praxí jednou rukou držela dítě v náručí, druhou složila houpačku, pobrala jeho malou sbírku hraček a vše odnesla dovnitř.

Sotva vykročila po schodišti, zaznělo první zaburácení hromu. Michael sebou leknutím trhnul a Laura poskočila. Začal nabírat k pláči, a tak musela překonat vlastní letitý strach z bouřky a uklidňovat ho.

Při chůzi ho houpala v náručí a konejšila mazlivými slovy. Brzy byl klidnější než ona. Už z bezpečí dětského pokoje pozorovala bouři zuřící na obloze. Děšť se ještě nespustil, ale silně se setmělo, blesky zářily. Jeden

udeřil blízko, světlo na mžiknutí oka změnilo barvu oblohy ze šedivé v nafialovělou.

Michael nakonec začal navzdory bouřce dřímat, ale Laura ho nepřestala chovat, spíš pro vlastní pocit příjemného bezpečí.

„Hloupé, že?“ zamumlala spíš pro sebe než k Michaelovi. „Dospělá žena se bojí bouřky víc než malé dítě.“ Když déšť začal bičovat dům, položila spící dítě do postýlky, aby mohla zavřít okna.

Aspoň se tím zaměstnám, řekla si a přecházela z pokoje do pokoje. Při každém zaburácení hromu sebou škubla. Teprve po návratu do dětského pokoje, kdy se chystala lehnout si na pohovku a číst si, si vzpomněla, že okna v Gabeově ateliéru jsou možná otevřená. Spěchala tam se zděšením a obavou o výsledky jeho práce.

, Vděčná, že bouře nevyhodila pojistky, rozsvítila. Všechno se zdálo být v pořádku, podlaha sice byla mokrá od dešťových stříkanců, ale v ateliéru nebyl naštěstí uskladněn žádný z jeho obrazů. Rychle pozavírala všechna okna.

Vydala se pro mop k vytření podlahy a za chvíli už byla podlaha suchá. Pak si uvědomila, že je poprvé v Gabeově ateliéru sama. Nikdy ji nežádal, aby tam nechodila, ale nedostatek soukromí, v němž žila většinu života, ji nutil respektovat soukromí druhých.

V záři světel při zavřených oknech, která tlumila zvuk hromu a bubnování deště, se mezi obrazy svého milovaného manžela cítila jaksi bezpečně a příjemně, podobně jako v dětském pokoji. A v chatě na horách.

Uvědomila si, že ateliér a Gabe voní stejně. Směs vůně barvy, terpentýnu a práškové křídly často ulpívala na jeho ruku. Současně ji uklidňovala i vzrušovala, působila na její city podobně jako Gabe sám. Dokázal ji uklidnit, ale i vzrušit a uvést ve zmatek.

Jaké na ni má vlastně požadavky? Ráda by to věděla. Myslela, že aspoň částečně to ví. Přál si mít řádnou rodinu, už nestrádat samotou a v posteli mít vášnivou milenku. Vybral si ji, protože byla stejně dychtivá mu tyto věci dát jako on si je vzít.

Mohlo to stačit, nebo skoro stačit. Jejím problémem byla a je touha mít víc.

Vcítila se do atmosféry ateliéru a představila si zde Gabea – při práci i přemýšlení, jak při malování postupovat dál. Tolik toho zde bylo namalováno, ateliér byl svědkem tolika hodin tvoření, vylepšování, experimentování. Uvažovala o tom, proč jeden člověk svět kolem sebe vidí jinak než druhý, takže se v jeho vyjádření tak odlišují. Přešla ke stojanu a prohlížela si jeho rozpracované dílo.

Byl to obraz Michaela, a to ji velmi potěšilo. Na plátně byla zatím jen hrubá kresba, portrét teprve začínal nabývat tvar. Poznala, že od nákresu starého asi týden se Michael změnil a vyrostl. Díky obrazu však ho bude moci i po létech vidět přesně takového, jaký byl v jednom určitém čase.

S pažemi zkříženými na prsou si prohlížela místnost. Bez Gabea vypadala jinak. Méně... dramaticky, řekla si s úsměvem, když si uvědomila, že by se mu to hodnocení nelíbilo.

Bez malíře a pána byl tento široký, vzdušný pokoj poměrně prázdný. Podlahu oživovaly zaschlé kapky a rozmazané šmouhy barvy staré možná týden, možná rok. V rohu stál malý stojan s umyvadlem, přes jeho okraj visel ledabyly přehozený ručník. Zařízení doplňovaly poličky a pracovní stůl s příslušenstvím. Barvy a lahvičky, skleničky plné štětců, malířské palety a nože k odstraňování barev z nich, kusy uhlu a zašpiněné hadříky. O stěny se opírala nezarámovaná plátna, podobně jako v coloradské chatě. Stěny holé, nebylo na nich nic pověšeno.

Divila se, proč ji dříve nenapadlo se Gabea zeptat, jestli nemá něco, co by se hodilo do Michaelova pokoje. Plakáty, které vybrala a vyzdobila jimi dětský pokoj, byly sice pestré, ale Gabeův obraz by jistě byl vhodnější. Klekla si a začala se jimi probírat.

Gabe dokázal snadno vyvolávat city. Jedna z jeho pastelových krajinek jí připadala jako sen. Jiný obraz – příliš realistický styl pohledu na chudé předměstské obydlí – až člověkem otrásl. Nechyběly ani postřehy – velmi starý muž opírající se o hůl na autobusové zastávce, tři smějící se mladé dívky před butikem. Studie nahé smyslné brunetky ležící na bílém saténu vyvolala v Lauře místo žárlivosti posvátnou bázeň.

Prohlédla si víc než tucet obrazů a přemýšlela, proč je Gabe uložil tak nedbale.

Mnohým chyběl rám a všechny byly obráceny lícem ke stěně.

Každý, který vzala do rukou, v ní vyvolával větší a větší překvapení, kolik toho muž, kterého si vzala, s paletou a štětcem umí. Byla schopná cítit, jakou měl při malování každého obrazu náladu. Tohle v něm budilo vztek, tamto zase úsměv a radost. Smutek, netrpělivost, touhu, potěšení. Dokázal namalovat všechno, co cítil.

Ty obrazy sem nepatří, pomyslela si, smutná z toho, že je zavřel tam, kde je nikdo nemůže vidět, ocenit je, načerpat z nich radost a krásný prožitek. V rohu každého byl Gabeův podpis a pod ním rok, kdy obraz namaloval. Všechny byly staré nejméně rok a nejvíc dva roky.

Otočila poslední plátno. Okamžitě ji zaujalo nejvíc ze všech. Další portrét, tentokrát namalovaný s láskou. Mladý muž, nanejvýš třicetiletý, se na něm usmíval poněkud ledabyly, jako by měl k uskutečnění svých záměrů k

dispozici všechen čas světa. Vlasy měl o několik odstínů světlejší než Gabe a sčesával si je dozadu, takže zcela odkrývaly jeho štíhlou, hezkou tvář. Byla to běžná studie v životní velikosti. Muž seděl v křesle s nohama nataženými před sebe a překříženými v kotnících. I přes zdánlivě netečnou polohu byly v postavě skryty energie a pohyb.

Poznala to křeslo, stálo v přijímacím pokoji domu Bradleyových na Nob Hill. Podle tvaru tváře podobné jejímu muži Laura poznala, že se dívá na portrét Michaela, Gabeova bratra.

Dlouho seděla a držela obraz na klíně. Už nevnímala bouřku. Světla občas sice zablikala, nevěnovala tomu však pozornost.

Napadlo ji, že je možné tesknit po někom, koho ani neznáme, cítit z jeho nepřítomnosti ztrátu a lítost. V každém tahu štětce bylo patrné, že Gabe svého bratra miloval. Nejen miloval, pomyslela si, také si ho vážil. Teď si víc než jindy přála, aby jí natolik důvěřoval, že jí o Michaelovi poví, poví jí o jeho životě i smrti.

V nákresu svého dítěte na stojanu cítila stejný druh bezvýhradné lásky.

Jestliže mu jejich dítě pomáhá překonávat ztrátu bratra, jak mu ještě pomoci, jak tento proces posílit? Neznamenal to, že by jejich Michaela miloval méně. Přesto ji tahle myšlenka rozesmutnila. Dokud s ní nepromluví, neotevře jí své srdce a city a nedá jim průchod, jak to udělal ve své práci, nebude jeho skutečnou manželkou a Michael jeho opravdovým synem.

Opatrně obrátila plátno ke stěně a dala na místo i ostatní obrazy.

Po dešti se Laura rozhodla zavolat Amandě a uskutečnit svůj záměr jít do galerie. Jestliže chtěla, aby Gabe udělal další krok k ní, musela ona pokročit k němu. Nevyhýbala se návštěvě galerie z důvodů, které řekla Marion. Skutečnou zábranou bylo, že se necítila dobře v roli manželky uznávaného umělce, veřejně známé osobnosti. Věděla, že tuto nejistotu překoná jen rozhodným krokem dopředu. I když ji bude stát všechnu odvahu, jakou v sobě dokázala sebrat.

Vyspěla. V minulém roce se nejen naučila být silnou, ale být tak silnou, jak potřebovala. Ještě sice nedosáhla vrcholu, ale už se nehonila za oporami na úpatí hory.

Rozhovor s tchyní proběhl hladce. Amanda jí ochotně vyhověla a odmítla její díky. Laura položila sluchátko a podívala se na hodinky. Jestliže se Michael bude držet svého obvyklého rozvrhu, probudí se během hodiny a bude mít hlad. Mohla by ho vzít k Amandě a pak odjet do galerie. Všimla si špinavých kolen na svých kalhotách – nejdřív se ovšem musí převléknout.

Zazvonění u dveří ji zastihlo v polovině schodiště. Byla v příliš optimistické náladě, aby se nechala tímto vyrušením otrávit. Šla otevřít.

A vtom se jí svět zhroutil k nohám.

„Dobrý den, Lauro.“ Lorraine Eagletonová kývla hlavou a vkráčela do haly. Uprostřed zůstala stát a nezúčastněně se rozhlížela kolem, přitom si svlékala rukavice. „No, drahá, vidím, že ses postavila na nohy.“ Pečlivě rukavice složila a vložila je do kabelky z leštěné krokodýlí kůže. „Kde je dítě?“

Laura nemohla promluvit. Vzduch jí uvízl v hrudníku, hromadil se tam, až ji plíce bolely. Ruka, pořád ještě na klice dveří, byla ledově chladná, přestože jí pulz zrychleně bušil a cítila ho až v konečcích prstů. Před očima se jí zjevily obrazy z posledního setkání s touto ženou. Slyšela tehdejší hrozby z jejích úst, cítila vlastní ponížení a odpor, jako by se to odehrávalo právě teď. Ale pak se Lauřiny plíce uvolnily, vzduch našel cestu k hlasívkám a ona svůj hlas.

„Michael spí.“

„To je dobře. Musíme něco projednat.“

Déšť ochladil vzduch a zanechal v něm charakteristickou vůni. Zvenku pronikaly ještě pořád nezavřenými dveřmi vlhkost a sluneční paprsky. Ptáci začali znovu vesele prozpěvovat. Normální zvuky a vůně. Život – připomněla si Laura – se nezastaví kvůli něčí osobní krizi.

Ještě sice nebyla s to uvolnit prsty z dveřní kliky, ale dokázala ovládnout oči a hlas. „Jste teď v mém domě, paní Eagletonová.“

„Ženám, jako jsi ty, se obyčejně podaří najít bohatého a naivního manžela.“ Zvedla obočí, potěšená zjištěním, že Laura ještě stojí napjatá a bledá u dveří. „To ale nic nezmění na tom, kdo jsi. Ani tvůj sňatek s Gabrielem Bradleyem mi nezabrání, abych si vzala, co je moje.“

„Nemám nic, co by vám patřilo. A především –přeju si, abyste odešla.“

„Tomu věřím,“ řekla Lorraine s úsměvem. Byla to vysoká, nápadná žena s tmavými, pečlivě upravenými vlasy a tváří bez vrásek. „Věř mi, že tady netoužím zůstat dlouho. Chci si vzít dítě.“

Laura si vzpomněla na svůj sen, jak stojí v mlze a v náruči drží prázdnou přikrývku. „Ne. Chtít můžete, ale to je asi tak všechno.“

Lorraine odbyla odmítnutí tak ledabyle, jako by smetla smítko z klopky kabátu. „Dám to k soudu.“

Chladný strach vystřídalo horko a Lauře se podařilo pohnout. „Tak to udělejte, ale do té doby nás nechte na pokoji.“

Stále stejná, pomyslela si Lorraine při pohledu do Lauřiny tváře. Trochu prská, když je zatlačena do kouta, ale pořád se s ní dá lehce manipulovat. Znovu ji rozzlobilo pomýšlení, že se její syn zahodil s takovou nickou, když mohl mít skoro každou ženu. Ale ani ve zlosti nezvedala hlas, Lorraine vždy považovala výsměch za silnější zbraň než křik.

„Mělas přijmout moji a manželovu nabídku. Byla šlechtná, ale teď už neplatí.“

„Moje dítě si nemůžete koupit, stejně jako si nemůžete koupit Tonyho.“

Bolest proměnila Lorraininu tvář, bolest natolik ostrá, že pohnula Lauru k několika slovům útěchy. Mohly aspoň na okamžik najít společnou řeč jako matka s matkou. „Paní Eagletonová –“

„Nechci se s tebou bavit o svém synovi,“ odmítla Lorraine Lauřinu snahu a bolest se v ní proměnila v hořkost. „Kdybys byla takovou ženou, jakou Tony potřeboval, ještě by byl na živu. To si říkám stokrát za den. Nikdy ti neodpustím, žeš zklamala jeho i nás.“

Byla doba, kdy by se Laura po takových slovech zhroutila připravena vzít vinu na sebe. Ale Lorraine se mýlila, už nebyla stejná. „Chcete mi vzít dítě, abyste mě potrestala, nebo abyste si ovázala rány? Oba důvody jsou ubohé a špatné. To musíte vědět.“

„Můžu dokázat a dokážu, že se neumíš o Tonyho dítě postarat. Snesu důkazy, že jsi před sňatkem s mým synem i po něm spala s jinými muži.“

„To jsem zvědavá, jaké důkazy. Vždyť víte, že to není pravda.“

Lorraine pokračovala, jako by její bývalá snacha nic neřekla.

„K tomu připojím důkazy o tvém neutěšeném rodinném prostředí a výchově. Pokud se dokáže, že dítě je Tonyho, a to už není dnes problém, bude se projednávat otázka poručnictví. Výsledek je jasný předem.“

„Nepodaří se vám vzít mi Michaela ani s pomocí peněz, ani tou nejnehoráznější lží.“ Lauřin hlas rozčilením stoupl, včas si uvědomila, že se musí zklidnit a dostat jej do nižší tóniny. Rozčilení by nikam nevedlo. Laura velmi dobře věděla, jak Lorraine dokáže citové pohnutí zpražit jediným pohledem.

Napadlo ji, že existuje způsob, jak ji přivést k rozumu. „Kdybyste milovala Tonyho, věděla byste, jak daleko jsem ochotna jít, abych si udržela syna.“

„A ty bys měla vědět, jak daleko jsem ochotna jít já, abych zajistila, že se na výchově malého Eagletona nebudeš podílet.“

„Ano, jenom tím pro vás je, jménem, symbolem nesmrtelnosti rodu.“ Přes veškeré úsilí byl její hlas stále zoufalejší a začínala se jí třást kolena. „Je to jen malé dítě. Nemilujete je.“

„City s tím nemají co dělat. Je to záležitost rozumové úvahy, co je v zájmu dítěte. Bydlím v hotelu Fairmont. Máš dva dny na rozhodnutí, jestli chceš, nebo nechceš veřejný skandál.“

Lorraine si navlékala rukavice a pásla se na strachu v Lauřině tváři. „Jsem si jista, že Bradleyovi budou přinejmenším znechuceni, až se dozví o tvých minulých neuváženostech. Proto nemám pochybnosti o tom, že v tobě zvítězí

rozum a nebudeš riskovat ztrátu toho, cos tak pracně získala.“ Vyšla ze dveří a pak sešla po schodech k čekající šedé limuzíně.

Laura nečekala na její odjezd, práskla dveřmi a zamkla je. Dýchala těžce jako po únavném běhu. A útěk byla první věc, která ji napadla. Vyběhla po schodech, utíkala do dětského pokoje a začala házet do kufru Michaelovy věci.

Pocestují nalehko. Zabalí jen naprosté nezbytnosti. Před západem slunce by mohli být na míle daleko. Pojedou na sever, rozhodla se rychle, možná do Kanady. Zůstalo jí ještě dost peněz a dost času, aby mohli zmizet.

Chrastítko jí vypadlo z ruky a s plesknutím dopadlo na zem. Ovládlo ji zoufalství, klesla na pohovku a položila si hlavu do dlaní.

První šok pominul, začala uvažovat. Nemůžou utéct. I kdyby měli dost peněz a vydržely by jim do konce života, jejich útěk by byl špatný pro všechny, pro Michaela, Gabea i pro ni. Mají teď a tady takový život, jaký si vždycky přála, takový, jaký pro svého syna potřebovala.

Začala uvažovat racionálně. Může něco udělat na jeho ochranu?

Může. Stát na svém. Vydržet útok, odrazit ho, nevzdávat se. Ovšem vzdávání jí šlo vždycky nejlépe. Teď už to bude jiné. Zvedla hlavu a čekala, dokud se jí dýchání nezklidnilo. Před chvílí uvažovala jako stará Laura, přesně s tím Lorraine počítala. Eagletonovi věděli, jak snadno je zmanipulovatelná. Cekají, že buď uteče a oni využijí tohle její impulzivní, neuvážené a nesprávné jednání jako důkaz, že není schopna se o dítě dobře starat, nebo pokud nenajde na útěk dost sil, že obětuje své dítě, aby si zachránila své postavení u Bradleyových.

Neznali ji ovšem dobře. Vlastně se nikdy nesnažili ji doopravdy poznat. Nevzdá se. Nebude se synem utíkat, bude o něho a za něho bojovat.

Pak obavy vystřídal vztek a Laura se začala cítit výborně. Zlost byla přirozenou živočišnou emocí naprosto odlišnou od ničující otupělosti strachu. Zůstane rozzlobená, protože jí to pomůže v boji. Eagletonovi budou překvapeni.

Než se dostala do galerie, už se zase úplně ovládala. Michael byl u Amandy v bezpečí. Podnikla první krok na cestě, pro kterou se rozhodla.

Galerie Trussalt sídlila v elegantně přestavěné staré budově. U hlavního vchodu byly vkusně naaranžované květiny, po nedávném dešti ještě mokré. Laura při vstupu dovnitř cítila vůni růží a vlhkých listů.

Střešní okna nabízela pohled na temnou, zamračenou oblohu, galerii samu však ozařovala spousta světel. Ticho jako v kostele svědčilo o tom, že toto místo je určeno k uctívání umění. Mramorové, dřevěné, železné a bronzové sochy byly vhodně rozmístěny, nesoutěžily spolu ani s obrazy vystavenými na stěnách. Naopak, harmonicky se vzájemně doplňovaly.

Poznala jeden Gabeův obraz, syrový pohled na zahradu připravenou k setí. Nebyl příliš malebný ani nevzbuzoval veselé pocity. Při pohledu na něj si vzpomněla na nástěnnou malbu, kterou Gabe vytvořil pro svoji matku. Všestranný umělec: věřil ve fantastické představy a přivedl je k životu, ale také dokázal přesně ztvárnit realitu, možná až příliš přesně.

V toto deštivé odpoledne bylo v galerii jen pár návštěvníků. Měli čas a klid na prohlížení. Ona ne. Rozhlížela se po hlídači, a když ho objevila, přistoupila k němu. „Prosím vás, poradte mi. Hledám Gabriela Bradleyho.“

„Je mi líto, slečno, není tady. Pokud se chcete zeptat na nějaký jeho obraz, možná byste si chtěla promluvit s paní Trussaltovou.“

„Ne. Víte, já jsem –“

„Lauro.“ Marion vyšla z výklenku. Dnes měla na sobě pastelové barvy – jasně modrou dlouhou úzkou sukni sahající až ke kotníkům a růžový svetr. Zdůrazňovaly exotičnost jejího zjevu. „Tak jste se přece jen rozhodla nás navštívit.“

„Ráda bych mluvila s Gabem.“

„To je škoda.“ Pohledem naznačila hlídači, aby ustoupil stranou. „Právě teď tady není.“

Laura sevřela prsty sponu kabelky pevněji. Netoužila po společnosti ani rozhovoru s Marion, ovšem hrozbu z její strany nevnímala tak silně jako od Eagletonových. „Myslíte, že se v dohledné době vrátí?“

„Vlastně by měl být zpátky za chvíli. Domluvili jsme se, že si dáme skleničku –“ podívala se na hodinky, „– za půl hodiny.“

Pohled i tón měl Lauru zmást, ale ta neměla na hry ani pomyšlení.

„V tom případě na něho počkám.“

„Jste jistě vítána, ale o něčem si s Gabem musím promluvit a obávám se, že by vás to nudilo.“

Nervové vyčerpání se projevilo tupým tepáním v hlavě. Neměla teď chuť křížit s touto ženou meče. Musela si energii šetřit na mnohem důležitější boj. „Oceňuji váš zájem o mé rozpoložení, ale nic, co se týká Gabeova malování, mě nenudí.“

„Mluvíte jako oddaná manželka.“ Marion naklonila hlavu a usmála se, v jejích očích však nebyl ani stín přátelskosti. „Vypadáte trochu bledě. Problémy v ráji?“

Takže to poznala, řekla si Laura, a tak jasně, jako by jí to Marion prozradila, pochopila, jak ji Lorraine našla. „Nic, co by se nedalo vyřešit. Proč jste jí volala, Marion?“

Chladný a sebejistý úsměv ze rtů majitelky galerie nevymizel. „Prosím?“

„Už vydala za detektivy pěkné peníze. Rozhodla jste se jí ty další ušetřit?“

Marion chvíli přemýšlela, pak se vrátila k tématu malování. „Vždycky jsem byla toho názoru, že je lepší čas ušetřit než jím plýtvat. Čím dříve si to Lorraine s vámi vyřídí, tím dříve budu mít Gabea zpátky na kolejích. Dovolte, abych vám něco ukázala.“

Přešla z galerie do vedlejší místnosti s bílými stěnami* stropem i podlahou. V jednom rohu se zvedalo točité schodiště, rovněž bílé. Vedlo ke kruhovým balkónům. Pod schody vyrůstaly tři ozdobné stromy, před nimi čněla tmavá socha muže a ženy ve vášnivém, i když poněkud zoufalém objetí.

Její pozornost zaujal portrét. Na Lauru z něj zírala její vlastní tvář. Byl to obraz, který Gabe nakreslil během dlouhých tichých dnů v Coloradu.

„Ano, je úžasný.“ Marion si při prohlížení obrazu prstem jezdila po rtu. Nechala si pro sebe, že když Gabe tohle plátno poprvé rozbalil, měla nutkání vzít na ně nůž. Tohle pokušení ji však brzy opustilo. Příliš milovala umění, než aby se nechala unést osobní nechutí. „Jeden z nejlepších a nejromantičtějších moderních obrazů. Visí tady teprve tři týdny, a už jsem na něj dostala šest vážných nabídek.“

„Už jsem ten obraz viděla, Marion.“

„Samozřejmě, ale pochybuju, že jste ho pochopila. Gabe jej nazval *Gabrielův anděl*. To by vám mělo něco říkat.“

„*Gabrielův anděl*,“ opakovala Laura. Polilo ji teplo, když přistoupila k portrétu o krok blíž. „Co by mi to mělo říkat?“

„Že on, jako Pygmalion, se zamiloval do svého modelu. To se občas stává, dokonce se to doporučuje, protože autor pak bývá inspirován k velkému dílu, jako je toto.“ Poklepala prstem o rám. „Ale Gabe je příliš praktický člověk, aby svou fantazii napíнал příliš dlouho. Portrét je hotový, Lauro. Už vás nepotřebuje.“

Laura se otočila čelem k Marion. To, co právě řekla, ji samotnou už napadlo nesčíslněkrát. Odpověděla jí větou, kterou si v takových chvílích říkala. „Pak mi to bude muset říct.“

„Je to čestný člověk, to je součást jeho kouzla. Ale když si uvědomí, že udělal chybu, snaží se snížit vlastní ztráty. Člověk věří jen v obraz,“ řekla směrem k portrétu, „pokud je ten obraz čistý. Podle toho, co mi řekla Lorraine, nemáte moc času, jestliže má takovým zůstat.“

Laura odolala nutkání otočit se a utéct. Tentokrát si příjemně překvapená uvědomila, že k tomu potřebovala jen malé úsilí. „Pokud věříte tomu, co říkáte, proč se mnou vůbec ztrácíte čas?“

Marion se usmála. „Vůbec ho neztrácím. Považuju za součást své práce, svého poslání, povzbuzovat Gabea, aby se soustředil na svou kariéru a vyhnul se problémům, které ho od ní odvádějí. Jak už jsem se vám snažila

vysvětlit, ten románek s vámi jeho práci škodí. Počítám, že si to brzy uvědomí sám.“

Není divu, že tahle samozvaná strážkyně Gabeovy tvůrčí potence zavolala Lorraine, kde svou odbojnou bývalou snachu najde, pomyslela si Laura. Ty ženy se jedna druhé povahou a založením dost podobaly. „Na něco zapomínáte, Marion. Na Michaela. Bez ohledu na to, co Gabe cítí nebo necítí ke mně, Michaela miluje.“

„Jen hodně ubohá žena využívá svého dítěte.“

„Máte pravdu.“ Laura se jí upřeně podívala do očí. „Teď konečně máte pravdu.“ Když Laura viděla, že její ostrá slova zasáhla do černého, klidně pokračovala. „V každém případě tady na Gabea počkám. Byla bych ráda, kdybyste mu to řekla, až se vrátí.“

„Abyste mohla utéct a schovat se za něho?“

„Nezdá se mi, že by se tě Lauřiny důvody, proč mě přišla navštívit, týkaly.“ Ten hlas zazněl od vchodu a obě ženy se k němu otočily. V Marionině tváři mohl Gabe číst vztek, v Lauřině smutek. Zatímco je pozoroval, obě se vzpamatovaly, každá svým způsobem. Marion zvedla obočí a nasadila úsměv. Laura složila ruce před sebe a zvedla bradu.

„Drahý, víš, že součástí mé práce je chránit mé umělce před horlivými manželkami a milenkami.“ Marion přistoupila těsně ke Gabeovi a položila mu ruku na paži. „Za pár minut se máme setkat s Bridgetonovými kvůli těm obrazům. Nechci, aby ses rozptyloval a nebyl ve formě.“

Věnoval jí jen velmi krátký pohled, ale i z něj pochopila, že slyšel až dost. „O své nálady se postarám sám. Pokud nás teď omluvíš –?“

„Bridgetonovi –“

„Můžou si koupit obrazy nebo jít k čertu. Na tom mi teď vůbec nezáleží. Nech nás samotné, Marion.“

Vrhla na Lauru zlostný pohled a pak vztekle vykráčela z místnosti. Zvuk jejích podpatků se odrážel od dlaždic.

„Promiň,“ řekla Laura, jen co se zhluboka nadechla. „Nepřišla jsem dělat rozruch.“

„Proč tedy? Jak se na tebe dívám, soudil bych, že to nebylo za účelem prohlídky uměleckých děl.“ Než mohla odpovědět, došel k ní. „K čertu, Lauro, nerad vidím, když vy dvě o mně diskutujete, jako bych byl nějakou cenou pro nejvyšší nabídku. Marion je obchodní společnice, ty moje manželka. Měly byste to obě pochopit a podle toho se chovat.“

„Já to naprosto chápu.“ Její hlas se změnil, tvrdostí se vyrovnal jeho. „A ty bys měl pochopit, že kdybych věřila, že s ní něco máš, opustila bych tě.“

Ať se jí chystal říct cokoli, úplně ho to přešlo. Z jejích slov číselo neochvějně rozhodnutí a na chvíli mu vzalo řeč. „Myslíš to vážně?“

„Naprosto. Už jsem žila v jednom manželství, kde věrnost neznamenal nic. Nemíním to prožívat znovu.“

„Chápu.“ Zase to srovnávání, pomyslel si s narůstajícím vztekem. Chtěl na ni křičet, ale ovládl se. Tichým, velmi tichým hlasem řekl: „Takže to bylo varování.“

Odvrátila se od něho a na okamžik zavřela oči. V hlavě jí nemilosrdně bušila kladiva. Vyčítala si, že se mu nevrhla kolem krku a neprosila o pomoc proti Eagletonovým.

„Nepřišla jsem debatovat o podmínkách našeho manželství.“

„Možná bys měla. Možná bychom se měli vrátit na začátek a vyjasnit si to.“

Zavrtěla hlavou a přinutila se otočit se k němu tváří.

„Chtěla jsem ti říct, že ráno navštívím právníka.“

Zdálo se mu, že z něho vyprchává život. Chce se rozvést. Pak stejně rychle, jak přišla ochablost, do něj vjela zuřivost. Na rozdíl od Laury se k boji nikdy nemusel připravovat dlouho. „O čem to kčertu mluvíš?“

„Už se nenechám déle zastrašovat. Nemůžu předstírat, že to není důležité.“ Toužila být v jeho náruči, nechat se jím objímat a cítit se v bezpečí. Zůstal však od ní na vzdálenost paže. „Nechtěla jsem se pustit do té těžké a ošklivé záležitosti bez toho, že bys o tom věděl.“

„To je od tebe skvělé. Otočil se a pročísl si vlasy. Nad ním se jemně usmívala Laura na portrétu. Stál mezi nimi a připadal si jako uvězněný mezi těmi dvěma ženami, mezi dvěma potřebami. „Jak tě to vůbec napadlo? Myslíš si, že mě můžeš, když odcházím, mezi dveřmi políbit na rozloučenou a pár hodin potom mluvit o právnících? Jestliže nejsi šťastná, proč jsi mi to neřekla?“

„Nevím, o čem mluvíš, Gabe. Přece jsem o tom mluvila mockrát, věděli jsme, že k tomu dojde. Sám jsi řekl, že přijde čas, kdy tomu budu muset čelit. Teď nastal a já jsem připravená. Chci ti jen dát možnost odstoupit, než bude příliš pozdě.“

Chtěl jí odseknout, pak se zarazil a uvědomil si, že každý z nich mluví o něčem jiném. „Proč musíš zítra ráno navštívit právníka?“

„Dnes dopoledne k nám přišla Lorraine Eagletonová. Chce Michaela.“

Nedostavila se žádná úleva z poznání, že Laura neměla na mysli rozvod. Než by se vůbec mohla dostavit, vetřel se do jeho hrudi strach. Vzápětí jej však nahradil vztek. „Má asi stejnou naději, jako kdyby si usmyslila chtít Měsíc.“ Natáhl se, aby se dotkl její tváře. „Jsi v pořádku?“

Přikývla. „Nebyla jsem, ale teď už ano. Vyhrožovala mi poručnickým soudem.“

„Na čem to chce postavit?“

Stiskla rty, ale pohledem neuhnula. „Na tom, že se o něho nemůžu dobře starat. Prý dokáže, že jsem měla jiné muže před manželstvím s Tonym a během něho.“

„Jak může dokázat něco, co není pravda?“

Tak on jí věří. Nádherný pocit. Bylo to tak snadné. Vzala ho za ruku. „Můžeš lidi přimět udělat nebo říct mnoho věcí, jestli jim dobře zaplatíš. Už jsem to u Eagletonových zažila – tedy ne na sobě.“

„Řekla ti, kde je ubytovaná?“

„Ano. V hotelu Fairmont.“

„Je načase si s ní promluvit.“

„Ne.“ Popadla ho za ruku dřív, než mohl odejít. „Prosím tě, ještě za ní nechod'. Chci si nejdřív promluvit s právníkem, abychom věděli, co může, a co ne. Bylo by špatné udělat ve vzteku nějakou chybu.“

„Nepotřebuju právníka, aby mi řekl, že nějaká Eagletonová nemůže přijít do našeho domu a vyhrožovat nám, že nás připraví o Michaela.“

„Gabe, prosím tě.“ Znovu ho musela zastavit. Prsty mu svírala paži a cítila, jak jí lomcuje vztek. „Poslouchej mě. Jsi rozčilený. Já jsem byla také, a navíc vystrašená. Prvním nápadem bylo zase popadnout Michaela a vzít nohy na ramena. Už jsem začala balit.“

Myslel na to, co by dělal, kdyby přišel domů a našel dům prázdný. Účet, který budou muset Eagletonovi vyrovnat, narůstal. „Proč jsi to neudělala?“

„Protože by to nebylo správné ani dobré ani pro Michaela, ani pro tebe, ani pro mě. Protože vás mám oba ráda.“

Zastavil se a vzal její tváře do dlaní. Snažil se číst v jejích očích. „Nedostala by ses daleko.“

Pomalu se jí v obličeji rodil úsměv. Sevřela mu zápěstí. „Doufám že ne. Ale především bych neodešla. Víím, Gabe, co můžu udělat a také co udělat mám.“

Mlčel a snažil se pochopit, co mu Laura říká. V jednu chvíli mluvila o lásce, i když to slovo nepoužila, pak zas, co má udělat a co udělá. Ne však o tom, co udělají spolu.

„Jen ty? Sama?“

„Jestli to bude potřeba. Víím, žes přijal Michaela za vlastního, ale byla bych ráda, kdybys pochopil, že pokud ona podá žalobu, bude to ošklivé. Vylije na mě tolik špíny, že to ovlivní tebe i tvou rodinu.“ Na okamžik zaváhala. Pokoušela se sebrat odvalu, aby mu dala možnost volby. „Jestli se nebudeš chtít zapojit do těch nechutností, co se budou dít, chopím to

Jeho možnosti volby se zúžily ve chvíli, kdy ji poprvé uviděl, a úplně zmizely, jakmile mu vložila Michaela do rukou. Protože nevěděl, jak jí to vysvětlit, přesel k podstatě.

„Kde je Michael?“

Úlevou se rozesmála. „U tvé matky.“

„Tak pro něho zajedeme a vezmeme ho domů.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Laura nemohla spát. Od jejího útěku od Eagletonových z Bostonu už uplynul rok. Ted', tisíc mil odtamtud, se bude muset poprvé této chamtivé rodině postavit tváří v tvář. Na rozdíl od dřívějška na to ale není sama.

Její mysl se chtěla zabývat tím, co se může stát příští den a týden, vzpomínky a představivost však byly proti. Neustále a neodbytně se vracely k dnešnímu večeru.

Gabe nečekal s domluvením konzultace u právníka na zítřejší úřední hodiny. Telefonicky požádal o okamžitou schůzku.

Nad kávou s koláči v saloně se projednávaly její život, její dítě, její manželství a celá budoucnost, zatímco od zálivu se blížila nízká řídká mlha.

Rozpaky z toho, že musela s cizím člověkem mluvit o svém životě, prvním manželství a přiznávat se ke svým tehdejším chybám, díky naslouchajícímu postupně mizely. Zdálo se, jako by mluvili o zkušenostech někoho jiného. Čím otevřeněji a podrobněji hovořili, tím méně studu pociťovala.

Mathew Quastermain byl právníkem rodiny Bradleyových už čtyřicet let. Přes svůj tuctový zjev byl prohnaný a nedal se snadno vyvést z míry. Přikyvoval a dělal si poznámky, dokud Lauře od dlouhého mluvení nevyschlo v krku.

Mluvil se jí s ním otevřeně dost snadno, protože zachovával zcela neutrální postoj, nedával najevo ani sympatie, ani odsudek. Nešetřila sebe ani Tonyho a koncem zpovědi měla pocit, že je očištěna.

Řekla všechno, vložila všechnu tu bídu a bolest do slov. Očistila své srdce a mysl způsobem, jaký jí dříve stud nedovoloval. Pochopila, jaké to je dočista se s něčím nehezským vyrovnat a začít znovu.

Stála na svém, že před dohotovením a vyřízením všech papírů navštíví Lorraine a z očí do očí si s ní ještě jednou promluví, přestože Quastermainovi se její záměr nelíbil.

Gabe ležel vedle Laury. I jemu se spánek vyhýbal. Hlavou se mu stejně jako Lauře honily obrazy a slova z právníkova salonu. S každým Lauřiným slovem, které se mu přehrávalo v mysli, v něm narůstala zuřivost. Mluvila tam o věcech, o nichž se mu nikdy nezmínila, zacházela do bolestných podrobností. Před dnešním večerem si myslel, že ví, čím prošla, a věřil, že síla jeho reakcí na to je už za vrcholem. Mýlil se.

Neřekla mu o monoklu na oku, kvůli kterému nemohla týden vyjít z domu, ani o Lorrainině domlouvání a Lauřině rozseknutém rtu jako výsledku. Neřekla mu o opileckých manžellových útocích uprostřed noci, žárlivých scénách po tom, co ve společnosti promluvila s jiným mužem, hrozbách násilí a odplaty, když se konečně rozhodla odejít.

Dnes večer nevynechala žádné podrobnosti.

Nedotkl se jí, když se připravovali ke spánku. Divil se, že po tom, co prožila, vůbec snesla dotyk muže.

Její utrpení nabíralo teď jasné obrysy. Jak mohl očekávat, že by to, co jí udělali, mohla nechat jen tak být? Uvědomil si, že ať byl jakkoli jemný a jakkoli hezky o ni pečoval, stín jiného muže a s ním spojených zážitků bude stát mezi nimi možná navždy.

Řekla, že ho miluje. Přestože tomu chtěl věřit, nemohl pochopit, jak žena s jejími zkušenostmi může ještě nějakému muži důvěřovat, natož ho milovat.

Vděčnost, oddanost, láska jich obou k Michaelovi jako základ – ano, tomu rozuměl. Ostatně už to, říkal si Gabe, když nehybně ležel ve tmě, bylo víc, než mnozí lidé kdy dostali.

Přesto chtěl pro ně tři víc a skoro věřil, že to mohou mít. To ovšem platilo před dnešním večerem. Před slovy pronášenými hlasem, jehož klidný tón stál Lauru hodně sil.

Otočila se k němu a její tělo se ho dotklo.

Ztuhl.

„Promiň. Vzbudila jsem tě?“

„Ne.“ Nenápadně se posunul tak, aby se nedotýkali. Ona se však přitáhla k němu a položila mu hlavu na rameno.

Tohle prosté gesto ho rozpoltilo. Jedna Gabeova část po ní toužila, druhá se bála od ní cokoli žádat.

„Ani já nemůžu spát. Cítím se vyčerpaná, jako bych běžela překážkový běh. Ale mozek unavený není a musí pracovat.“

„Měla bys přestat myslet na zítřek.“

„Já vím.“ Odhrnula si vlasy stranou a pohodlněji se u něj uvelebila. Ucítla z jeho strany náznak snahy se odtáhnout. S očima pevně zavřenýma hloubala nad tím, jestli teď Gabe, když všechno ví, o ní smýšlí hůř.

„Není třeba si dělat starosti. Všechno dobře dopadne.“

„Opravdu?“ Využila příležitosti a zašmátala ve tmě po jeho ruce. „Potíž je v tom, že se mi v hlavě promítají různé scény...“ Její slova zanikla v dětském pláči. „Jak se zdá, i další člen rodiny je neklidný.“

„Přinesu ho.“

Laura sice už odhrnula přikrývku a chystala se vstát, ale po Gabeových slovech zůstala ležet. „Dobře, nakrmím ho tady, jestli má hlad.“

Posadila se a objala pažemi kolena. Gabe si přehodil župan a zamířil do dětského pokoje. Po chvíli pláč ustal, pak opět propukl. Slyšela Gabeův hlas, konejšivý, uklidňující.

Bylo to pro něho snadné a přirozené. Citlivost a něha patřily k jeho výrazným vlastnostem stejně jako popudlivost a arogance. Možná právě proto ho milovala. S Gabem neměl v jejích pocitech místo žádný cyklus zoufalství, podřízenosti a strachu, jaký prožívala s Tonym. Mohla ho milovat a nevzdávat se přitom části vlastní osobnosti.

Světlo z dětského pokoje dopadalo šikmo do haly, v něm se pohyboval Gabeův stín. Pláč byl zastřený, pak přešel ve vzlykot. Laura pochopila, o co jde, opřela se dozadu a zavřela oči. Ceká je dlouhá noc.

„Rostou mu zuby,“ řekla, když Gabe přinesl naříkajícího Michaela do ložnice. Rozsvítila lampičku na nočním stolku a usmála se na syna. Dnes v noci zřejmě potřebovali pomoc všichni. „Nakrmím ho a uvidíme, jestli to pomůže.“

„Tak, chlapče, tady máš nejpohodlnější sedátko v domě,“ řekl Gabe a položil dítě do Lauřiny náruče. Pláč se změnil ve vrnění, pak už bylo slyšet jen mlaskavé zvuky sání. „Zajdu si dolů pro brandy. Chceš něco donést?“

„Ne. Vlastně ano, trochu šťávy. Nezáleží na tom, jaká bude.“

Když osaměla, vzala Michaela jednou rukou a druhou si upravila polštáře za zády. Všechno jí připadalo normální, jako v jiné noci. Přestože v některých byl Michael neklidný a ona moc toužila po spánku, hodiny uprostřed noci si velmi cenila. Budou si je s Gabem navždy pamatovat. Hodiny manželského poklidu, rodinného štěstí, někdy vystřídané chvílemi milování. A co až Michael udělá první krok, až začne chodit do školy, až pojede poprvé na kole. Pravda, to se už nebude odehrávat v noci. Ale i tehdy se ohlédnou zpět a vzpomenou si, jak s ním, ještě malým, když ho trápily zuby, chodili střídavě po místnosti a napůl spali. Nic to nemůže změnit.

Potřebovali takové normální věci patřící k rodinnému životu. A budou je mít, i kdyby jen na pár hodin.

Gabe se vrátil, postavil na stolek vedle ní sklenici. Usmála se a zvedla k němu ruku. „Můžu si k té brandy alespoň přivonět?“

Její nápad ho pobavil. Naklonil jí sklenku k tváři, aby mohla vdechnout jeho vůni. „Stačí?“

„Díky. Pozdě v noci jsem mívala chuť na kapku brandy.“ Zvedla sklenici s džusem a přitukla si s ním. „Na zdraví.“

Nelehl si vedle ní do postele, jak očekávala. Postavil se k oknu.

„Gabe, ráda bych s tebou uzavřela výměnný obchod. Řekneš mi, o čem přemýšlíš, položíš mi otázky, na které chceš znát odpovědi, a já ti řeknu čistou pravdu. Pak si úlohy vyměníme. Souhlasíš?“

„Copak jsi už dnes neodpověděla na víc než dost otázek?“

Tak takhle to je. Přiložila dítě k druhému prsu. „Zlobíš se kvůli věcem, které jsem řekla advokátu Quastermainovi.“

„Čekalas, že je odbudu pokrčením ramen?“ Otočil se tak prudce, že brandy vyšpláchlo ze sklenice na podlahu. Začal rozčileně chodit po místnosti.

„Mrzí mě, že jsem o tom musela mluvit. Dala bych přednost jinému způsobu, kdyby to bylo možné.“

„Přece nejde o to, žes o tom mluvila.“ Jeho hlas zněl jako praskání bičem. Znovu si nalil brandy a napil se, nezdálo se však, že by ho to uklidnilo. „Bože, zešlel bych, když na to pomyslím, když si to představím. Bojím se tě dotknout, protože si umím představit, že se ti všechna ta hrůza vybaví znovu.“

„Gabe, sám jsi řekl, že je všemu konec, že teď je všechno jiné. A je to pravda. Taky ses nemýlil, že tě srovnávám s Tonym, ale právě díky tomu jsem si uvědomila, jak moc je všechno jiné.“

Podíval se jí do očí, jen na okamžik. Stačilo to, aby poznala, že ho ještě nepřesvědčila. „Dobrá, je to jiné, ale nechápu, jak to, že po svých zkušenostech necítíš nenávist ke každému muži, který na tebe vztáhne ruce.“

„Byla doba, kdy bych nedovolila žádnému muži, aby se ke mně přiblížil na míň než dva metry. Pak jsem ale začala uvažovat o budoucnosti, navštěvovat terapeutická sezení a poslouchat vyprávění jiných žen s podobným osudem.“ Pozorovala, jak stojí ve stínu s rukama v kapsách županu a svírá pěsti. „Když mě objímáš a hladíš, nic z minulých prožitků se mi nevybavuje, cítím se tak, jak jsem si jako mladá dívka představovala, že se budu cítit se svým budoucím manželem.“

„Kéž by Tony byl naživu,“ řekl Gabe prostě, „přál bych si ho zabít.“

„Netrap se tak.“ Podala mu ruku.

Zavrtěl hlavou a vrátil se k oknu.

„Byla jsem nemocná. Tehdy jsem to nevěděla a všechno jsem jen prodlužovala tím, že jsem zůstávala.“

„Bála ses. Nemělas kam jít.“

„Není to tak úplně pravda. Mohla jsem jít k Geoffreymu. Věděla jsem, že by mi pomohl, ale zůstávala jsem, byla jsem tam přibitá vlastní hanbou a nejistotou. Teprve těhotenství mi dalo sílu vzepřít se nepřízni osudu a jít. Tehdy jsem se začala zotavovat. Setkání s tebou bylo pro mě ten nejlepší lék, teprve díky tobě jsem se zase začala cítit jako žena.“

Zůstal zticha a bez pohybu, zatímco hledala správná slova. „Gabe, není síla, která by mohla změnit, co se už stalo. Ale ty bys mohl pokazit to krásné, co máme teď.“

Vypadal klidněji, točil sklenkou brandy v prstech a pokračoval v pozorování světa za oknem. „Když jsi dnes mluvila v galerii o právnících, myslel jsem si, že se chceš se mnou rozvést. Vyděsilo mě to k smrti.“

„Nic takového jsem přece neřekla.“

„Stálas tam pod svým portrétem a já si neuměl představit, co budu dělat, jestli odejdeš. Možná jsem změnil tvůj život, ale ne víc než ty můj.“

Pygmalion, vzpomněla si na slova Marion. Jestliže miloval obraz, mohl nakonec milovat i ženu. „Neodejdu. Miluju tě, Gabe, ty a Michael jste celý můj život.“

Přišel k posteli, posadil se na kraj a vzal ji za ruku. „Nedovolím, aby někdo ubližoval tobě nebo jemu.“

Její prsty se sevřely kolem jeho. „Všechno, co budeme dělat, uděláme společně.“

„Byli jsme v tom spolu od samého začátku.“ Naklonil se dopředu a políbil ji, zatímco dítě klidně spalo mezi nimi. „Potřebuju tě, Lauro. Možná až moc.“

„Není možné, v tomhle nemůže být nikdy moc.“

„Odnesu chlapce dolů,“ šeptal Gabe. „Pak můžeme ve vyjasňování vzájemných potřeb pokračovat.“

Vzal chlapce, ale ten začal okamžitě plakat. Střídali se v chození s ním, kolébání, tření bolestivých dásní. Mnohokrát usnul, ale pokaždé, když se ho snažili položit do postýlky, s nárkem se probudil. Laura, zesláblá únavou, se opřela o pelest a hladila ho. Když odtáhla ruku, znovu se rozplakal.

„Myslím, že ho rozmazlujeme,“ konstatovala.

Gabe seděl v houpací židli, víčka mu ztěžkla. „Má na to právo. Většinou klidně spí.“

„Já vím. Zuby dají zabrat každému dítěti. Běž si lehnout. Nemusíme být vzhůru oba. Já se zítra vyspím během dne.“

„Teď jsem na řadě já.“ Vstal a zjistil, že v pět ráno po bezesné noci mu vlastní tělo připadá rázem o desítky let starší. „Jdi si lehnout.“

„Ne –“ Vlastní zívnutí ji přerušilo. „Jsme v tom společně, jestli si nezapomněl...?“

„Jo, dokud jeden z nás neomdlí nebo nezemře.“

Byla by se zasmála, chyběla jí však energie. „Možná se na chvíli posadím.“

„Víš, je o, mně známo, že rád pozoruju východ slunce po noci plné pití nebo hraní karet nebo... jiných druhů zábavy.“ Začal hladit Michaela a Laura klesla do houpací židle. „A přesto si nemůžu vzpomenout, kdy jsem si naposledy připadal, jako by přese mě přejel nákladňák.“

„Tohle je jedna z radostí rodičovství,“ poznamenala filozoficky, složila nohy pod sebe a zavřela oči. „Ve skutečnosti prožíváme nejkrásnější chvíle života.“

„Jsem rád, že to říkáš. Myslím, že to Michael už vzdává.“

„Jen proto, že máš tak kouzelný dotyk,“ zamumlala a začala se vznášet na kouzelném koberci snu.

Kousek po kousku Gabe opatrně odtahoval ruku od chlapce. Ani tygr kradoucí se ke kořisti by se nepohyboval opatrněji. Když byl půl metru od postýlky, zhluboka si oddechl úlevou. Z obavy, aby nepřišel o štěstí konečně být s Laurou, zadržel dech a obrátil se k ní.

Zdravě spala v nemožně nepohodlné poloze. Gabe si přál, aby mu energie vydržela ještě pět minut. Sel k ní a zvedl ji. Instinktivně se k němu přitiskla. Když ji vynášel z dětského pokoje, probrala se natolik, že zamumlala: „Co Michael?“

„Už spí.“ Vešel do ložnice, ale než ji uložil do postele, donesl ji k oknu. „Podívej se, vychází slunce.“

Pohnula se a otevřela oči. Okno jí odhalovalo křivku východní oblohy. Při pozornějším pohledu viděla vodu v zálivu jako mlhu v dálce. Slunce při pohybu vzhůru vibrovalo. Odrazy jeho paprsků od vody vytvářely různé barvy – růžovou, lila, zlatou. Zpočátku se pomalu a jakoby nesměle šířily po dosud tmavém nebi, pak se stávaly výraznějšími a sytějšími. Růžová se změnila v zářivou červen.

„Tvoje obrazy jsou někdy také takové,“ řekla nahlas, co ji v tu kouzelnou chvíli napadlo. „Měnicí se, posunující se úhly barvy jsou od okrajů obrazu ke středu postupně sytější.“ Opřela si hlavu o jeho rameno. „Ještě jsem neviděla krásnější východ slunce.“

Jak ji držel, její kůže pod koleny byla teplá stejně jako na tváři, jeho ruce zase silné, svaly pevné. Cítila pravidelný tlukot jeho srdce. Obrátila k němu hlavu. První ptáci se probouzeli, začínali zpívat. Jestliže je láska tak zřejmá a snadno dosažitelná, jen blázen by o ní pochyboval.

„Chci tě, Gabe.“ Položila mu dlaň na tvář, rty na jeho. „Nikdy jsem po nikom netoužila tak jako po tobě.“

Okamžik váhal. Cítila to, chápala, ale pak ho přemluvila. Nebyl pravý čas na přemýšlení o včerejších nebo zítřcích. Bylo jen tady a teď. Její rty změkly a oddělily se proti jeho, rukou ho začala hladit po vlasech.

„Měls pravdu,“ zašeptala.

„V čem?“

„Nemyslím na nikoho jiného, když se milujeme.“

Byla tak nádherně otevřená. To mu usnadňovalo nechat stranou tu část jejího života, která v něm vyvolávala zlost a hořkost. Nemělo to nic společného s tím, kam mohli jeden druhého dovést. S ústy na jejích došel k posteli. Když si lehl vedle ní, ovinula ruce kolem něho. Na chvíli to stačilo.

Po dlouhé bezesné noci ranní objetí, polibky při východu slunce. Její tvář byla bledá únavou, ale přesto se chvěla pro něho. Ze rtů jí unikl tichý a ospalý vzdech, tělo se líně protahovalo pod dotyky jeho dlaní.

Ranní vzduch voněl, pronikal oknem a laskal jejich pokožku. Rozepnula mu župan a stáhla mu ho z ramen, aby si mohla zahřát svoji kůži na jeho těle, on jí zatím svlékal noční košili. Nazí leželi na zmačkaných prostěradlech a dlouho, pomalu a se sladkou rozkoší se milovali.

Nikdo z nich tempo neurčil, nebylo to třeba. Byli v souladu beze slov. Požadavky měly místo v jiných, nočních chvílích, kdy vášně žhavě plály a žádost byla naléhavě rudá. Ted' ráno měla touha klidnou šedou barvu.

Možná tato lehkost a oddanost, s delším životem než žhavá naléhavost, nejlépe odpovídala její lásce k němu. Pohybovala se s ním a on s ní a vzájemně si přinášeli radost. Projevovala se vzdechy a šťastnými úsměvy namísto těžkého dechu a trhavých pohybů.

Cítila na dlani drsnost vousů rašících mu na tváři. Bylo to skutečné. Manželství je něco víc než jen zlatý kroužek prstenu nebo spojení plné touhy a vzrušení ve tmě. Manželství je objímání za úsvitu.

Byl by pro Lauru ochoten udělat mnoho, ne-li všechno. Dosud mu plný rozsah jeho citů unikal. Nejdřív v něm vzbuzovala touhu, lásku pocítil až později, nyní pochopil, že je jí bezmezně oddán. Pro něj byla naprosto mimořádnou, zcela jedinečnou ženou. Poprvé v životě chtěl být pro ženu hrdinou.

Jejich poslední spojení zalévalo plné sluneční světlo. Později ve stejné poloze usnuli.

„Vím, že dělám správnou věc.“ Laura ještě vedla vnitřní boj s váhavostí, když vystupovali z výtahu v Lorrainině hotelu. „Ať se stane cokoli, neustoupím.“

Vzala Gabeovu ruku do svých a pevně ji držela. Z nedostatku spánku cítila závratě.

„Jsem moc ráda, žes tady se mnou.“

„Už jsem ti říkal, že se mi tvé rozhodnutí mluvit s ní nelíbí. Mnohem raději bych to zvládl sám.“

„Vím, že bys to dokázal. Ale vysvětlila jsem ti, že musím. Gabe...“

„Co?“

„Mám strach, aby ses nepřestal ovládat.“ Usmála se, když zvedl obočí. Stoupající napětí bylo znát na obou. „Nemusíš se na mě dívat káravě. Jen se ti snažím vysvětlit, že nemá smysl na Lorraine křičet. Nic se tím nevyřeší.“

„Nikdy nekřičím. Občas jen zvednu hlas, abych něco zdůraznil.“

Dívala se na čísla dveří. „Takže je všechno jasné a zbývá jen zaklepat. Je to tady.“ Pocítila známý záchvěv kolem žaludku, ale potlačila ho.

Lorraine přišla otevřít. V modrých šatech vypadala elegantně a sebejistě. „Lauro.“ Po krátkém pokývnutí se otočila ke Gabeovi. „Pane Bradley, ráda vás poznávám. Laura se nezmínila, že dnes dopoledne přijdete s ní.“

„Všechno, co se týká Laury a Michaela, se týká i mě, paní Eagletonová.“ Vstoupil bez pozvání, což by Laura nikdy neudělala.

„To je od vás velmi svědomité.“ Lorraine s přibouchnutím zavřela dveře. „Ale některé věci, o nichž budeme s Laurou jednat, jsou soukromé rodinné záležitosti. Jistě chápete.“

„Chápu to dokonale.“ Setkal se s jejím klidným pohledem. „Manželka a syn tvoří mou rodinu.“

Válka vůlí byla tichá a nepříjemná. Lorraine ji skončila dalším přikývnutím. „Pokud na tom trváte. Prosím, posad'te se. Objednám kávu, zdejší obsluha je slušná.“

„Nedělejte si kvůli nám starosti.“ To se stopou nervozity promluvila Laura a posadila se. „Myslím, že to nepotrvá dlouho.“

„Jak chcete.“ Lorraine se usadila proti nim. „Můj manžel by tu také byl, ale obchod mu zabránil přijet. Budu mluvit jménem nás obou, máme v téhle věci stejný názor.“ Položila ruce na opěradlo křesla. „Zopakuju, co jsem už řekla Lauře. Chceme si vzít Tonyho syna k nám do Bostonu a řádně ho vychovávat.“

„A já zase zopakuju, co jsem vám na to odpověděla. Nemůžete ho dostat.“ Pokusím se to naposledy zdůvodnit, řekla si Laura. „Michael je dítě, ne dědictví. U nás má dobrý domov a dva rodiče, kteří ho milují. Měla byste to ocenit. Pokud si chcete promluvit o rozumných právech na návštěvy –“

„Budeme jednat o právech na návštěvy,“ přerušila ji Lorraine. „Ale tvých. A pokud jde o mě, tvoje návštěvy budou vzácné a krátké. Pane Bradley,“ pokračovala obrácená ke Gabeovi, „jistě nechcete vychovávat dítě jiného muže jako své vlastní. Nemá vaši krev, od vás má jen jméno, protože jste se nevím z jakých důvodů oženil s jeho matkou.“

Gabe vytáhl cigaretu a pomalu si zapálil. Pořád myslel na Lauřinu žádost, aby se nepřestal ovládat. I když jí možná nedokáže vyhovět na sto procent, nevybuchne tak brzy. „Hluboce se mýlíte,“ řekl pouze.

Téměř shovívavě si povzdechla. „Chápu, že k Lauře chováte city. To můj syn taky.“

První článek řetězu jeho sebeovládání se zlomil. Zlost mu číselá z očí a byla slyšet v každém ostře odseknutém slově. „Nesrovnávejte moje city k Lauře s city svého syna.“

Lorraine trochu zbledla a rozhodla se pokračovat přímo. „Nevím, co vám napovídala –“

„Řekla jsem Gabeovi jen pravdu,“ vstoupila do hovoru Laura a uklidňujícím gestem chytila manžela za paži. „Řekla jsem mu to, co víte i vy sama. Že Tony byl nemocný, emocionálně nestálý.“

Lorraine opouštěl klid. Vstala z křesla, tváře jí hořely, přesto hlas udržela na stejné výši. „Nebudu tady sedět a poslouchat, jak urážíš mého syna.“

„Budete poslouchat,“ zahřměl Gabe a nebral příliš ohled na stisk Lauřiných prstů. „Laura ještě neskončila.“

Lorraine zůstala stát jako přimražená.

„Budete poslouchat,“ navázala Laura, „přestože jste to nikdy nedělala, když jsem vás zoufale prosila o pomoc. Byla jste hluchá, když na mě Tony křičel – on vlastně ani nic jiného neuměl. Byl alkoholik, emocionální troska, zneužíval a týral každého, kdo byl slabší než on. Víte, že mi ubližoval, viděla jste stopy po jeho týrání. Někdy jste je ignorovala, jindy jste pro něj měla omluvy. Věděla jste, že měl jiné ženy a mlčením jste mu je vlastně schvalovala.“

„Co bylo mezi tebou a Tonym, nebyla moje věc.“

„To ty budeš s tak ubohou licoměrností žít. Ale varuju tě, Lorraine, jestli zvedneš víko nechutností napáchaných tvým synem, nezvládneš je, až se vynoří.“

Lorraine spíš spadla do křesla, než si sedla. Srazilily ji tam nejen rozhodnost Lauřina tónu a obsah jejích slov, ale i skutečnost, že ji Laura oslovila křestním jménem a začala jí také tykat. Smazala tím její převahu z jednostranného tykání od první chvíle, co se poznaly.

„Hrozby od někoho, jako jsi ty, mi nedělají starosti. Soudy rozhodnou, jestli nějaká mladá holka s uvolněnou morálkou bude mít v opatrování Eagletonova syna, nebo bude svěřen těm, kdo mu můžou poskytnout řádnou výchovu.“

„Jestli budete ještě jednou mluvit o mé ženě tímto způsobem, budete mít co dělat s něčím hmatatelnějším než s pouhými hrozbami.“ Gabe pečlivě vyfoukl dlouhý, úzký pruh kouře. „Rozumíte, paní Eagletonová?“

Laura viděla, že Gabe se už jen stěží ovládá. Rozhodla se převzít otěže rozhovoru. „Už mě nedokážeš přinutit, abych se před tebou krčila, Lorraine. A lež o mých uvolněných mravech – víš velmi dobře, že jsem byla Tonymu věrná.“

„O tom pochybuju a ani Tony tomu nevěřil.“

„Jak potom víte, že Michael je jeho dítě?“

Po Gabeových slovech nastalo naprosté ticho. Laura se chystala něco namítnout, ale Gabeův pohled jí v tom zabránil.

Když Lorraine po dlouhých vteřinách znovu našla hlas, měla rudou tvář. „To by se neodvážila –“

„Opravdu? To je zvláštní. Chcete dokazovat, že Laura byla vašemu synovi nevěrná, a teď zas tvrdíte, že nebyla. V každém případě máte problém. A jestli měla s někým poměr, například se mnou, čím je dítě?“ S úsměvem zamáčkl cigaretu v popelníku. „Nepřekvapilo vás, že jsme se vzali tak rychle? A proč jsem přijal dítě za své?“

Než pokračoval, nechal svá slova s úderností těžké palice chvíli působit. „Nejste na tom moc dobře, paní Eagletonová. Pokud Laura byla nevěrná, dítě může být číkoli. Pokud nebyla, nemáte svůj případ o co opřít.“

Lorraine svírala a rozevírala prsty na opěradle křesla. „Manžel a já jsme pevně rozhodnutí žádat o svěření dítěte do naší péče. Sotva bych si vzala domů něčího bastarda.“

„Buď opatrná, Lorraine,“ řekla Laura tak tiše, že slova vzduchem sotva klouzala. „Velmi opatrná. Víím, že ti nejde o Michaela jako o člověka.“

Lorraine usilovně bojovala, aby znovu získala vrch v rozhovoru, který ztrácela jen výjimečně. „Mým, vlastně naším jediným zájmem je zájem o Tonyho syna.“

„Ani jednou ses nezeptala, jak vypadá, jestli je zdravý, jak prospívá. Nikdy jsi ho nechtěla vidět, ani na fotografii, nemělas zájem o zprávu lékaře, nikdy jsi ho nenazvala jménem. Kdyby ses o něj alespoň zajímala, projevila trochu lásky nebo náklonnosti, chovala bych se k tobě jinak.“ V Lauře při rozhovoru postupně rostla odvaha, stále jasněji si uvědomovala, že na její straně je nejen pravda a morální právo, ale že jsou s Gabem schopni ji obhájit i před soudem. „Máš možnost zahájit jednání o opatrovnictví. Gabe a já jsme už upozornili našeho právníka. Budeme s tebou bojovat a vyhrájeme. A mezitím navštívím lidi od tisku a seznámím je s příběhem svého života u Eagletonových v Bostonu.“

Lorraine zatínala nehty do látky opěradla. „Na to nebudeš mít nervy.“

„Mýlíš se. Mám je a budu o své dítě bojovat.“

Lorraine viděla v Lauřiných očích klidné, neotřesitelné odhodlání. Ještě jednou se pokusila ji zviklat.

„I kdyby, nikdo ti neuvěří.“

„Ale uvěří, lidé mají cit pro pravdu.“

Lorraine se obrátila se zdánlivě klidnou tváří na Gabea. „Umíte si představit, co takové řeči dokážou udělat se jménem vaší rodiny? Chcete riskovat pověst svou a vašich rodičů kvůli této ženě a dítěti, které není vaší krve?“

„Moje pověst to vydrží, a abych byl upřímný, moji rodiče se už na ten zápas těší.“ V jeho hlase byla nepředstíraná výzva. „V Michaelovi možná nekoluje moje krev, ale je můj.“

„Lorraine.“ Laura čekala, dokud si nestály tváří v tvář. „Ztratilas syna, je mi tě líto, ale mým synem ho nenahradíš. Pokud se o to budeš snažit, zabráním ti v tom všemi silami.“

Gabe vstal a vzal Lauru za ruku. „Váš právník se může spojit s naším, až se rozhodnete. Paní Eagletonová, mějte na paměti, že teď nemáte za soupeřku osamělou těhotnou ženu. Stojíte proti všem Bradleyovým.“

Na chodbě Gabe k sobě Lauru přivinul. Cítil, že se ještě celá chvěje, a podržel ji déle. „Anděli, bylas senzační, báječná.“ Políbil ji na vlasy. „Lorraine ještě teď neví, odkud všechny ty údery přišly.“

Takový pocit pýchy ještě nezažila. „Nebylo to tak zlé, jak jsem se obávala,“ řekla s povzdechem před dveřmi výtahu. „Dřív jsem se jí strašně bála, těžko jsem ze sebe dostávala dvě slova. Teď ji vidím takovou, jaká skutečně je – nešťastná osamělá žena, poznamenaná vlastním přísným smyslem pro rodinnou čest.“

Dveře výtahu se otevřely a Gabe se rozesmál. „Čest s tím nemá co dělat.“

„Ne. Ale ona se na to tak dívá.“

„Víš co? Pro zbytek dne zapomeneme na Lorraine Eagletonovou. Vlastně na ni stejně za pár dní zapomeneme úplně. Navrhuju soustředit se na blízkou malou restauraci. Není moc tichá, ale zato je hodně drahá.“

„Na večeri je ještě moc brzy.“

„Kdo tu mluví o večeri?“ Objal ji rukou v pase. „Budeme sedět u stolu se šampaňským a já budu ostřížím zrakem sledovat každého muže, který se odváží podívat se na moji nádhernou ženu.“

Poskočilo jí srdce, když zvedl její prsty ke rtům. „Nemyslíš, že bychom s oslavou měli počkat, dokud nám Lorraine neoznámí, jak se rozhodla?“

„Pak to oslavíme znovu. Teď chci připít na to, že jsem byl svědkem, jak můj anděl dští oheň.“

Zasmála se. Vyšli z hotelu zaklesnutí jeden do druhého. Úspěch ji omámil, přesto nepřestala být zodpovědná. „Ráda bych se napila s tebou, ale... Opravdu bych neměla. Michael –“

„Bude se mu to líbit,“ ujistil ji Gabe a pokynem. | požádal o přistavení auta.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Vypadáš unaveně,“ pronesla Amanda při vstupu do domu.

„Michaelovi rostou zuby.“ Laura si nechala pro sebe, že příčin, které jí bránily v noci spát, bylo víc, nejen chlapeček rozmrzelý bolestí. „Budil se skoro každých deset minut, v kuse nespál víc než hodinu.“

„Tak proč to nedoháníš teď?“ S těmi slovy vešla Amanda do přijímacího pokoje s Laurou v patách.

„Protože jsi volala, že přijdeš.“

„Ach tak.“ Amanda se s úsměvem posadila a kabelku položila na stůl.

„Máš pravdu. Hloupá otázka. Ale nezdržím tě dlouho. Gabe není doma?“

„Není. Řekl, že musí na něco dohlédnout.“ Laura na židli proti Amandě zvrátila hlavu dozadu, aby se opřela. Malý přepych někdy člověku připadá jako nebe. „Můžu ti nabídnout kávu nebo něco studeného?“

„Nevypadáš na to, že by ses mohla zvednout ze židle. A vlastně ani na nic nemám chuť. Jak se má Gabe?“

„Ani on si moc neodpočinul.“

„To mě nepřekvapuje. Nějaká zpráva od Lorraine Eagletonové nebo jejího právníka?“

„Nic.“

„Předpokládám, že nezastáváš názor *žádná zpráva, dobrá zpráva*.“

Laura se pokusila o úsměv.

„Bohužel ne. Čím déle to trvá, tím snadněji si představuju to nejhorší.“

„A jestli to Lorraine požene k soudu?“

„Pak budeme bojovat.“ Přes veškerou únavu v Lauře vzplála nová energie. „Všechno, co jsem jí řekla, jsem myslela vážně.“

„To jsem chtěla slyšet.“ Amanda si upravila špendlík na klopě. O své snaše si čím dál tím víc myslela, že se drží dobře. „Až tohle všechno skončí, měli byste s Gabem věnovat pozornost pár maličkostem.“

Laura vypadala, jako by jí ta věta docházela pomalu. „Pár maličkostem?“

„Ano, malým věcem. Jako například, co chcete dělat dál ve svém životě.“

„Nevím, co tím myslíš.“

„Gabe má své umění a oba máte Michaela, případně další děti, které se rozhodnete přivést na svět.“

Amandina slova přiměla Lauru posadit se zpříma. Víc dětí. Nikdy o tom s Gabem nemluvili. Přemýšlela, jestli by další děti vůbec chtěl. A ona? Přejela si rukou po plochem břiše a představila si je naplněné dalším dítětem – tentokrát Gabeovým od prvního okamžiku. Ano. Chtěla by to. Amanda si ji tiše prohlížela a rozuměla jejím duševním pochodům.

„Je těžké rozhodovat se, když nad námi visí ten problém.“

„Pravda, ale ten jednou skončí. Je důležité, co bude ,potom. Prožila jsem víc než dvacet let pod stejnou střechou jako Gabe, a tak vím, že když o něčem hloubá, zavře se na hodiny nebo i dny do ateliéru.“

„To mi nevadí. Jak by mohlo, když vidím, jaká díla vytváří.“

„Žena taky potřebuje mít pocit uspokojení. Děti můžou být tím nejlepším, ale...“ Sáhla po kabelce a vytáhla z ní propagační kartu. „Ve městě je klinika pro týrané. Je dost malá a bohužel taky trpí nedostatkem financí. Přesto... potřebují dobrovolníky, ženy, které chápou, které vědí, že i z pekla je cesta k normálnímu životu.“

„Nejsem terapeutka.“

„Nepotřebuješ diplom, abys mohla pomáhat.“

„Ne. To je pravda.“ Podívala se na kartu a představa práce pro ubohé v ní začala zapouštět kořeny.

„Jen o tom přemýšlej.“

„Amando, bylas na té klinice?“

„Ano, navštívili jsme ji s Cliffem včera. Udělala na nás dobrý dojem.“

„Proč jste tam šli?“

Amanda zvedla oči způsobem, který po ní Gabe podědil. „Protože je tu někdo, koho máme oba rádi a komu bychom chtěli líp porozumět. Nevstávej,“ řekla Lauře. „Půjdu sama. Pozdravuj Gabea a vyřiď mu, že otec by rád věděl, jestli si s ním zas někdy zahraje poker. Zřejmě touží přijít o peníze.“

„Amando.“ Laura odkopla boty a uvelebila se s nohama stočenýma pod sebe v křesle. „Nikdy jsem neměla matku a ta z mých dětských představ se ti vůbec nepodobala.“ Usmívala se a oči se jí začaly zavírat. „Přesto nejsem vůbec zklamaná.“

Amanda cosi dojatě zamumlala a nechala snachu spát v křesle.

Tam ji po příjezdu našel Gabe. Spala tvrdě. Opřel objemný balík o stěnu, papír přitom zašustil, ale Laura se ani nepohnula. Pohled na ni byl dojemně

důvěrný Gabe však neměl sílu ani otevřít skicák. Padl na gauč, natáhl nohy a téměř okamžitě usnul.

Oba je probudilo dítě. Gabe zabručel a přetáhl si polštář přes hlavu. Dezorientovaná Laura se probrala, ospale zamžourala, všimla si Gabea a pomalým krokem zamířila ke schodům.

Gabe vstal nedlouho po ní. „Mám dobré načasování,“ prohlásil, když viděl, že Laura přebaluje Michaela.

„Začínám o něm přemýšlet,“ řekla zlomyslně, ovšem s úsměvem. Michaela přitom prudce zdvíhala nahoru a zase spouštěla, aby ho rozesmála. „Jak dlouho jsi doma?“

„Dost. Dost na to, abych viděl, že moje manželka nemá na práci nic lepšího než celý den lenořit.“ Vzal od ní Michaela, zatímco ona předstírala rozzlobenost. „Myslíš, že kdybychom si s ním hodně hráli a utahali ho, dnešní noc by spal?“

„Jsem ochoten vyzkoušet všechno.“ Na důkaz si Gabe sedl s Michaelem na zem a začal dělat všelijaké šaškoviny.

„Umíš to s ním moc dobře.“ Laura chytila druhý dech a přisedla si k nim. „Ani se mi nechce věřit, že to děláš poprvé.“

„Nikdy jsem o rodičovství nepřemýšlel. Má svoje dobré i špatné stránky.“ Posadil si chlapce na kolena a nadhazoval ho.

„Je to jako ujít desetiminutový úsek za dvě minuty.“

„Máš pravdu.“

„Gabe, ráno se tady zastavila tvoje matka.“

„Říkáš to tak, jako by mě to mělo překvapit.“ Usmívala se, protože se nakloněním dostala do Michaelovy blízkosti a ten ji začal tahat za vlasy.

„Nechala tady informační kartu kliniky pro týrané.“

„Hm...“ Natáhl se, aby Lauře uvolnil vlasy ze sevření malých pěstiček. „Chceš se vrátit k léčení?“

„Ne... alespoň myslím že ne.“ Podívala se na Gabea, kterému syn právě zuřivě sál bradu. „Říkala, že bych se mohla přihlásit jako dobrovolná pracovnice.“

Zamračil se a nevšímal si, že mu Michael ohryzává klouby prstů. „A den co den si připomínat ty nepěkné zážitky?“

„Ani ne, spíš to, jak jsem to dokázala změnit.“

„Myslel jsem, že se budeš chtít vrátit ke kariéře modelky.“

„Ne. Netoužím po ní. Mohla bych práci na klinice zkusit, mám dojem, že by mě bavila. Dělala bych ji ráda.“

„Pokud mě žádáš o souhlas, nemusíš.“

„Stejně bych ho chtěla mít.“

„V tom případě souhlasím, pokud neuvidím, že tě to unavuje.“

Musela se usmát. Gabe ji pořád viděl křehčí, než jaká byla, či vlastně si mohla dovolit být. „Víš, myslela jsem… po tom všem, co jsme prožili, o čem jsme museli přemýšlet a dělat si s tím starosti, jsme vlastně ani neměli dost času se vzájemně pořádně poznat.“

„Už vím, že ti hrozně dlouho trvá koupání ve vaně a že ráda spíš při otevřeném okně.“

Vzala do ruky plyšového králíčka, kterého Michael rád strkal do pusy a přehazovala si ho z ruky do ruky.

„Jsou i jiné věci, možná důležitější.“

„Jaképak?“

„Onehdy v noci jsem řekla, že se mě můžeš zeptat na cokoli a já ti povím pravdu. Pak se tě zase zeptám já. Vzpomínáš si na to?“

„Ano.“

„Nepřišla jsem na řadu.“

Posunul se, aby se mohl pohodlněji opřít o pohovku. Vyhýbali se rozhovoru o telefonické zprávě od Lorraine, na kterou oba netrpělivě čekali. Možná je to lepší, říkal si Gabe a vytrvale masíroval Michaelovi zduřené bolavé dásně.

„Chceš slyšet něco o mém divokém mládí?“

Přestože králíčka nervózně tahala za uši, držela na tváři úsměv. „Byla taková doba?“

„Lichotíš mi.“

„Vlastně jsem se tě chtěla zeptat na něco jiného. Před několika dny, když přišla bouřka a pršelo, jsem šla do ateliéru zavřít okna. Prohlédla jsem si některé tvoje obrazy, možná jsem neměla, ale byla jsem zvědavá.“

„To nevadí.“

„Zvlášť jeden mě zaujal – portrét Michaela, tvého bratra. Ráda bych o něm něco věděla.“

Dlouho mlčel. Tak dlouho, že bojovala s nutkáním mu říct, že na tom nezáleží. Avšak záleželo na tom, a hodně. Byla přesvědčena, že právě bratrova smrt ho vyhnala do hor Colorada a už celé měsíce mu brání uspořádat výstavu jeho děl.

„Gabe.“ Váhavě ho vzala za ruku. „Nabídlš mi sňatek, abys mi pomohl nést mé problémy. Chtěls, abych ti věřila, a já tě poslechl. Dokud nebudeš schopný udělat totéž, zůstaneme si cizí.“

„Nejsme si cizí od chvíle, kdy jsme se poprvé uviděli, Lauro. A nevzal jsem si tě proto, abych ti ulehčil s problémy. Vzal bych si tě, i kdybys žádné neměla.“

Ztichla, protože jeho slova ji překvapila. „Myslíš to opravdu tak, jak to říkáš?“

Posunul si dítě na ramenou. „Neříkám vždycky všechno, co si myslím, ale to, co řeknu, myslím vždycky vážně. Už jsi to mohla poznat.“ Michael začal fňukat, Gabe ho proto položil na zem, aby se mohl batolit. „Potřebovalas někoho a já chtěl být tím někým. Tehdy jsem si to neuvědomoval, ale také jsem někoho potřeboval. Došlo mi to, až když ses stala součástí mého života.“

Chtěla se ho zeptat, v čem ji potřeboval a proč a jestli s touhle potřebou byla nějak spojená láska, taková, po jaké toužila ona. Nechtěla však odvést rozhovor od původního tématu, jeho bratra Michaela. „Vykládej mi o tom, prosím tě.“

Nebyl si jistý, jestli dokáže překonat bolest, bylo to už hodně dávno, co naposledy s někým mluvil o Michaelovi. „Byl o tři roky mladší než já,“ začal. „Když jsme vyrůstali, vycházeli jsme spolu dobře, protože Michael byl klidný a vyrovnaný, pokud ho někdo nezahnal do kouta. Neměli jsme moc společných zájmů, ale rádi jsme spolu hráli například baseball. Vždycky mě rozzuřilo, když jsem ho nemohl přehrát. Později jsem se dal na umění a Michael se pustil do práva. Právo ho fascinovalo.“

„Vzpomínám si,“ poznamenala Laura, „něco takového bylo v článku o tobě, který jsem četla. Pracoval ve Washingtonu, že?“

„Jako veřejný obhájce. Hodně se o tomto jeho rozhodnutí mluvilo. Nezajímal se o podnikové právo ani o velké honoráře. Mnoho lidí ovšem stejně tvrdilo, že peníze nepotřebuje. Necháпали ale, že by dělal totéž, i kdyby neměl tak výnosné portfolio akcií.“ Položil Michaela do postýlky a roztočil pohyblivá chrastítka. „Byl z nás nejlepší. Nejlepší a nejchytřejší, říkával náš otec.“

Vstala, ale nebyla si jistá, jestli ji Gabe ve chvíli zpovědi chce mít u sebe. „Viděla jsem to na portrétu. Musels ho mít moc rád.“

„O tom člověk nepřemýšlí, bratr prostě miluje bratra. Ani se o tom nemluví, protože to každý považuje za samozřejmé. To platilo i o mně a nakonec mi zbyl jen čas k lítosti.“

„Musel poznat, že ho máš rád. Stačilo, aby se podíval na tvůj obraz.“

Gabe přistoupil k oknu s rukama v kapsách. Bylo snadnější jí o tom povědět, než si představoval. „Celá léta jsem ho přesvědčoval, aby mi seděl jako model. Už se z toho stal rodinný folklór. Jednou jsem na něm vyhrál v pokeru pět sezení. Měl jsem pět karet téže barvy proti jeho trojici.“ Bolest ho sevřela do kleští, už ne tak čerstvá, ale stejně ostrá. „To jsme spolu hráli naposledy.“

„Co se mu stalo?“

„Nešťastná náhoda. Já na náhody nikdy nevěřil. Smůla, osud, nazvali to nešťastnou náhodou. Prováděl nějaká šetření ve Virginii kvůli jednomu

případu a odtud letěl do New Yorku malým letadlem. Pár minut po startu spadlo. Letěl na moji výstavu.“

Bylo jí ho líto. Tentokrát neváhala a přiběhla k němu, aby ho objala. „Nemůžeš se za to obviňovat. Není to tvoje vina.“

„Letěl do New Yorku kvůli mně. Poprvé, a doufám že naposledy, jsem viděl matku zhroucenou. Viděl jsem otce procházet vlastním domem, jako by ho ještě nikdy neviděl, a já nevěděl, co říct a udělat.“

Hladila ho po zádech, trpěla s ním. Nemělo smysl říkat mu, že být s trpícími je někdy jediné, co člověk může dělat. „Nikdy jsem neztratila někoho, koho jsem milovala, protože nikdo takový nebyl. Ale teď, když mám tebe a Michaela, umím si představit, jak to může být ničující. Někdy se věci stávají a není možné z nich někoho obvinít. Nezáleží na tom, jestli se nazvou nehodou nebo osudem.“

Přitiskl tvář k jejím vlasům a díval se z okna na květiny, které zasadila. „Jel jsem do Colorada, abych odtud na nějakou dobu zmizel, byl sám a poznal, jestli dokážu zase malovat. A nešlo to. Teprve když jsem tě našel, začal jsem se vracet. Znovu jsem mohl pracovat, pomyslet na cestu domů a postavit se zase na nohy. Pořád mi však něco chybělo.“ Vzal její tvář do dlaní. „Tys zaplnila poslední prázdná místa v mém životě.“

Vzala ho za zápěstí. „To jsem ráda.“

Objal ji a ona zavřela oči. Ať se stane cokoli, všechno dokážou. Stačí jen chtít.

„Gabe... obrazy v tvém ateliéru... nejsou na svém místě. Nepatří tam.“ Stiskla mu prsty dřív, než mohl něco namítnout nebo se odvrátit. „Není správné nechat je hledět do stěny a předstírat, že neexistují. Vždyť bratr byl na tebe tak hrdý, že jel na tvoji výstavu. Je proto načase ji uspořádat. Věnuj mu ji. Možná jsi mu to nedokázal vyjádřit slovy, když tu ještě byl, ale teď není lepší způsob, jak dát najevo, žes ho miloval.“

Chtěl odmítnat, snášet důvody proti, ale její poslední slova trefila do černého. „Měl by tě rád.“

Šťastně se zasmála. „Uděláš to?“

„Ano.“ Políbil ji ještě usměvavou. „Ano. Je načase. Věděl jsem to, ale nedokázal jsem udělat poslední krok. Řeknu Marion, aby začala výstavu připravovat.“

Trochu strnula, a přestože změna v její tváři byla velmi malá, neunikla mu. „Problém?“

„Ne. Žádný.“

„Anděli, spoustu věcí děláš velmi dobře, ale lhaní k nim nepatří.“

„Gabe, nic mě nepotěší víc, než když se dáš do přípravy výstavy.“

„Ale?“

„Žádné. Už je nejvyšší čas, abych se dala do koupání Michaela.“

„Chvilku počká.“ Zadržel ji a začal jí hladit paže. „Vím, že mezi tebou a Marion to srší. Už jsem ti vysvětlil, že kromě obchodu mezi námi nic není.“

„Beru to na vědomí. Řekla jsem ti, co bych dělala, kdybych si myslela něco jiného.“

„Řeklas.“ Přes obličej mu přelétl záchvěv pobavení. „Tak v čem je problém?“

„Žádný problém není.“

„Kdyby byl, raději bych do toho s Marion nešel.“

„Já taky.“ Zvedla bradu.

„Dobře, dobře.“ Položil jí ruce na ramena. „Je vzácné vidět tě s tímhle vzdorným výrazem na tváři. Když ho máš, mám sto chutí strhnout tě k zemi a vzít si tě.“ Všiml si, že se začervenala, a se smíchem ji k sobě přitiskl.

„Neposmívej se mi.“ Chtěla se mu vytrhnout, jeho sevření však bylo pevné.

„Promiň. Ale o žádném posměchu tu nemůže být řeč.“ Napadlo ho, že možná měl být jemnější, ale pak tu myšlenku zamítl. „Chceš se prát?“

„Teď ne.“

„Vraťme se k nakousnutému – k Marion. Pokud neumíš líp lhát, raději by ses s námi Bradleyovými ani neměla pouštět do pokeru,“ zabručel a pozorně se jí zadíval do tváře. „Zaslechl jsem váš rozhovor v galerii.“

„V tom případě ti nemusím nic vysvětlovat. Ona si myslí, že tě držím zpátky, bráním ti, abys plně využil svůj tvůrčí potenciál. Tak podnikla kroky, aby můj vliv odstranila. Eagletonovi by nás asi stejně během krátké doby našli, ale stejně jí nemůžu zapomenout, že jim o mně a synovi řekla. Kvůli tvému spojení s galerií k ní musím být a budu na veřejnosti zdvořilá, ale nic víc ode mě čekat nemůžeš.“

Jeho ruce jí sevřely ramena a z tváře mu zmizel pobavený úsměv. „Marion zavolala Eagletonovým a prozradila jim, kde jsi?“

„Právě jsi přece řekl, žes nás slyšel, tak –“

„Přišel jsem až v průběhu vašeho rozhovoru. Všechno jsem neslyšel.“

Pomalů od ní odstoupil. „Proč jsi mi to neřekla dřív, abych ji mohl poslat k čertu?“

„Nevěděla jsem, že bys...“ Odmlčela se a zkoumavě si ho prohlížela. „Ty bys to udělal?“

„Sakra, Lauro! Co mám udělat, abych tě přesvědčil, že moje oddanost patří jen tobě a Michaelovi?“

„Ale ona říkala –“

„Co záleží na jejích slovech? Důležité je, co říkám já.“

„Samozřejmě.“ Složila ruce v obranném gestu, ale nesklopila zrak. „Nechtěla jsem zasahovat do něčeho, co se týká tvé práce.“

„Pokud jde o zasahování, nepřipustím, aby Marion zasahovala do mého života.“

„Co uděláš?“

Podrážděně si hrábl rukou do vlasů. „To je zvláštní. Na jedné straně mluvíš o mém díle, jako bych měl povinnost vůči lidstvu se s ním o ně podělit, na druhé si myslíš, že bych musel žebrať, aby moje obrazy přijala jiná galerie.“

„Neměla jsem v úmyslu... Vezmeš své práce z Trussaltovy galerie?“

„Dobrý bože,“ zamumlal vášnivě. „Asi si budeme muset promluvit. Ale slova možná nejsou to pravé.“ Popošel k ní a vzápětí zaklel, když se ozval telefon. „Zůstaň tady.“ Otočil se a zamířil do haly.

Zhluboka vydechla. Výraz v jeho tváři... Vzpomněla si na jeho slova o nutkání stáhnout ji na zem a milovat se s ní. Nebýt toho telefonu...

Šla k postýlce, aby rozmrzelému Michaelovi podala jeho oblíbeného králíčka. Nepochybovala o tom, že Gabe ji chce a potřebuje. Tak proč by měla být překvapená, že kvůli ní zpřetrhá obchodní svazky s Marion? Vlastně ne kvůli ní, pomyslela si a sklonila se, aby se pomazlila s dítětem. Pokud se k tomu odhodlá, udělá to kvůli sobě. Marion se dopustila chyby, že s ním chtěla manipulovat.

Ostatně – důvody nejsou důležité, jen výsledky, řekla si. Dnes odpoledne se tu staly velké věci. Jednak se jí Gabe konečně svěřil se svými city k bratrovi, jednak mu dokázala promluvit do duše, najít správná slova a přesvědčit ho, aby uspořádal výstavu. A jako nádavkem Marion zmizí z jejich života.

„To by mělo na jeden den stačit,“ zašeptala Michaelovi. Přesto zůstával jeden bolestivý problém. Umínila si však, že na Eagletonovy nebude myslet.

„Potřebuje nás, Michaeli, to samo o sobě je hodně.“ Po chvíli pokračovala v úvahách. Možná jsou náhradou za ztraceného milovaného bratra, ale k synovi už přilnul bezvýhradnou láskou a jí dal slib věrnosti. Tolik nikdy neměla, dokonce ani nevěřila, že by někdy mohla mít. A přece to nestačilo. „Lauro!“

Znepokojeně se obrátila. „Co je?“

„Volal Quastermain.“ Gabe vcházel do dveří.

Na tváři jí četl nejdříve strach, pak ho vystřídal odhodlání. „Je po všem,“ řekl jí dřív, než se stačila zeptat. „Před několika minutami se s ním spojil právník Eagletonových.“

„Po všem?“ Mohla jen šeptat. Síla, kterou si vrstvu po vrstvě budovala, se začínala hroutit.

„Stáhli žádost o určení opatrovnictví. Nebude žádný soud, ani teď, ani později. Vzdali to.“

„Ach bože!“ Zakryla si tvář rukama, ale vodopádu slz nezabránila. Nestyděla se za ně. Gabe ji objal. „Je si tím jistý? Nemůžou si to rozmyslet?“

„Je. Poslouchej dál. Chtějí podat žádost o stvrzení skutečnosti, že Michael není Tonyho biologický syn. Chtějí ho právnicky odříznout od jakýchkoli budoucích nároků na majetek Eagletonových.“

„Ale Lorraine si to nemyslí.“

„Chce tomu věřit.“

Zavřela oči. Cítila současně úlevu i lítost. „Byla bych vůči nim spravedlivá, dovolila bych jim, aby Michaela vídali.“

„Přijde o dědictví.“

„Peníze?“ Otevřela oči, temné a vlhké. „Nemyslím, že mu to bude vadit. Aspoň doufám, mně to nevadí. A pokud jde o rodinu, má ji. Gabe, jsem ti za to moc vděčná.“

„Neděkuj, tys to byla, kdo se Lorraine postavil.“

„Ano.“ Utřela si slzy, a když ho objala, do tváře se jí vrátil úsměv.

„Postavila jsem se jí a nikdo už nám syna nevezme. Chci oslavovat. Tancovat, uspořádat večírek.“ Smála se a tiskla se k němu. „A pak prospím celý týden.“

„No to je věc! Už se na to těším!“ Našel její rty a líbal ji, až se celá roztápěla. Další začátek, pomyslel si. Ale tentokrát je třeba první krok udělat pořádně. „Zavolám rodičům a oznámím jim to.“

„Ano. Udělej to hned.“ Bylo jí krásně tak blízko něho. „Vykoupu Michaela a půjdeme dolů.“

Za necelou hodinu přišla a přinesla spokojeného Michaela. Ten, osvěžený koupelí, se měl chuť bavit. Převlékla se ze zvlhlých džínů do světle levandulové košile a dlouhých kalhot. Vlasy si nechala rozpuštěné, spadaly jí jako vodopád přes ramena. Oba voněli mýdlem a jemným pudrem. Gabe ji potkal dole u schodiště. „Podej mi ho.“ Vzal dítě do náruče a polechtal je na bříšku. „Jsi oblečená, jako by ses chystala si hrát, ale spíš vypadáš na postel.“

„Ty taky.“ Pracně zamaskovala zívnutí. „Nespals o moc víc než já. Jak to, že jsi tak čilý?“

„To je ovoce třiceti let čistého života. A kromě toho si moje tělo zvyklo na celonoční pokerové mače.“

„To mi připomnělo, že tvůj otec si chce konečně s tebou zase zahrát poker, měla jsem ti to vyřídit od matky.“

Dotkl se jí prstem brady. „Už napůl spíš.“

„Nikdy v životě jsem se necítila líp.“

„Když já se cítím dobře, obvykle neusínám.“

„To není nic, co by nemohlo spravit pět hodin spánku.“

„Než si půjdeš zdřímnout, musím ti něco ukázat. Potom si s Michaellem budeme hrát, abys měla klid.“ Prstem jí přejel po čelisti. Dokud nepoznal Lauru, nevěděl, že vůně pudru dokáže člověka vzrušit. „Až se vyspíš, můžeme si udělat naši soukromou oslavu.“

„Raději půjdu. Na hádání nemám dost sil.“

Rozesmál se a vzal ji za ruku. „Tohle si zapamatuju pro pozdější chvíle.“ S jednou rukou kolem jejího pasu a s dítětem na druhé ji vedl do příjmacího pokoje. Připadal si jako paša.

Viděla ten obraz už dřív, dokonce od prvního tahu štětcem po poslední. Ale tady, nad krbovou římsou, jí připadal jiný. V galerii jej vnímala jako krásné dílo, něco, co by měli studovat žáci v akademii a znalci, věc, o níž se mluví, rozebírá se a kritizuje. V příjmacím pokoji pozdě odpoledne to byl osobní předmět, část modelu, autora a jejich dítěte –všech tří.

Teprve teď si uvědomila, z čeho pramenila její nelibost, když svůj portrét viděla v Marionině galerii. Zdálo se jí, že kdykoli teď vkročí do salonu, bude mít konečně pocit, že přišla domů.

„Je krásný,“ vydechla.

Rozuměl jí. Ta slova nevycházela z marnivosti ani z pocitu vlastní důležitosti.

„Nikdy v životě jsem neudělal nic, co by se dalo srovnat s tímto portrétem. A pochybuju, že se mi ještě něco takového podaří.“ Přitáhl jí židli. „Posaď se, ano?“

„Netušila jsem, že ho chceš přivézt domů. Víím, žeš na něj měl nabídky.“

„Ani na chvíli jsem neměl v úmyslu ho prodat, od začátku jsem si ho představoval tady.“ Opřel si chlapce o bok a přistoupil k portrétu. „Od té doby, co tu bydlím, jsem nenamaloval ani jsem neviděl jiné dílo, které bych chtěl pověsit na tohle místo.“ Na chvíli se odmlčel. „A znovu narážím na osud. Kdybych nebyl v Coloradu, kdyby nenapadl sníh, kdybys neutíkala z domova-nedomova... Naše setkání souviselo s tím, co se stalo tobě a co se přihodilo mně. A to všechno nás svedlo dohromady.“

„Měla jsem dojem, že tě při malování toho obrazu něco popohání. Teď už ti rozumím.“

„Opravdu?“ Tvář se mu roztáhla v potutelném úsměvu. „Přemýšlím o tom, čemu rozumíš, anděli.

Do nedávné doby jsem neměl tušení, co k tobě cítím.“

„Potřebuješ mě a Michaela.“

„A to jsi měla na mysli? Řeklas, že mě miluješ. Podstatnou část v tvých citech tvoří vděčnost, to víím. Chci ale vědět, jestli je tam ještě něco jiného.“

„Nevím, co chceš, abych řekla.“

„Neříkej nic, jen se dobře dívej.“ Natáhl ruku, a když se nepohnula, přistoupil k ní a přiměl ji, aby vstala. „Podívej se na ten portrét a řekni mi, co vidíš.“

„Sebe.“

Nastal den odkrývání karet, pomyslel si Gabe. „Počkej chvílku.“ Rychle vynesl spícího Michaela po schodech nahoru a uložil ho do postýlky. Vrátil se, postavil se za Lauru a s rukama na jejích ramenou ji nutil, aby se na obraz dívala pozorněji. „No, co vidíš?“

„Vidím sebe, jak jsi mě tehdy viděl ty.“ Přemýšlela, proč jí tolik tluče srdce. „Připadám si moc zranitelná, příliš smutná.“

Z netrpělivosti s ní zatřásl. „Nevidíš toho dost.“

„Myslím, že vidím sílu. Osamělou ženu připravenou ochránit to, co je její.“

„Co jí vidíš v očích? Podívej se tam pořádně, Lauro.“

Vzdala se. „Zamilovanou ženu.“ Zavřela oči. „Určitě jsi to na mně viděl.“

„Ne.“ Objal ji, ale neotočil ji k sobě. Držel ji tak, že se oba dívali na její portrét. „Neviděl jsem to, protože jsem si pořád myslel, že maluju to, to chci vidět. A to, co sám cítím.“

Srdce jí skočilo do krku a třepotalo se tam jako ptáče lapené do tenat. Najednou pochopila celou velikost jeho uměleckého génia, jeho dar. Dokázal namalovat všechno, co cítil. „Nechci to tam jen vidět, chci to slyšet.“

Nebyl si jistý, jestli mu k tomu stačí slova. Slova mu přicházela na jazyk obtížněji než city do srdce.

Dotkl se jejího obličej, vlasů. „Téměř od prvního okamžiku jsi mě přitahovala způsobem, jakým na mě nepůsobila žádná jiná žena a nikdy nebude. Myslel jsem, že šílím. A bylas těhotná, úplně na mně závislá, vděčná za moji pomoc.“

„Ano, byla jsem vděčná. Vždycky ti budu vděčná.“

„Kčertu,“ to bylo všechno, co se mu podařilo říct, když se od ní odvracel.

„Mrzí mě, že ti má vděčnost vadí.“ Byla teď klidná, naprosto a krásně klidná. Navždycky si ho budu takhle pamatovat, pomyslela si. S vlasy rozčuchanými stálým prohrabováním, v šedé košili s rukávy vyhrnutými k loktům, s tváří plnou netrpělivosti. „Mrzí mě to, protože mám v úmyslu být ti vděčná po zbytek života. A to nemá nic společného s tím, že po stejně dlouhou dobu tě budu milovat.“

„Chtěl bych si tím být jistý.“

„Bud' si jistý. Nenamalovals, cos chtěl vidět, to nikdy neděláš. Maluješ skutečnost.“ Popošla k němu o krok, nejdůležitější krok svého života. „Řekla jsem ti pravdu, Gabe. Ted' tě o ni zase žádání já. Jsou tvoje city ke mně výsledkem tvojí lásky k Michaelovi, nebo patří jen a jen mně?“

Vzal její ruce do svých. „Jsem zamilovaný do ženy, kterou jsem namaloval, do matky mého dítěte, do tebe. Do každé zvlášť i do všech dohromady. I kdybychom se potkali za jiných okolností, jinde a jindy, stejně bych se do tebe zamiloval. Možná by se to nestalo tak rychle, ale stalo by se to.“

Směřovala do jeho náruče, ale zadržel ji. „Oženil jsem se s tebou z čistě sobeckých důvodů. Neudělal jsem ti žádnou laskavost.“

Usmála se. „Dobře. Tak ti nebudu vděčná.“

„Děkuju ti.“ Políbil jí ruku, nejdřív tu s jejich původním snubním prstenem, pak tu, kde nosila prsten nový. „Chci tě namalovat znovu.“

Smála se, když se jejich rty setkaly. „Teď?“

„Brzy.“

Rukama jí vjel do vlasů a jeho polibek se stal naléhavým. Odpověděla mu vášnivým objetím. Ovládla je láska, nespoutaná a radostná. Předstírala, že protestuje, když ji stahoval na zem. Rozepnul jí blůzku a smích vystřídalo sténání.

„Michael –“

„Spí.“ Odhrnul jí vlasy dozadu a studoval její tvář. Našel tam všechno, co hledal, po čem toužil. „Dokud se neprobudí, jsi jen moje. Miluju tě, Lauro. Bylas mou od první chvíle, kdy jsem se tě dotkl.“

Tvoje, řekla si. Gabrielův anděl byl něco víc než jen portrét. Konečně mu patřila.

